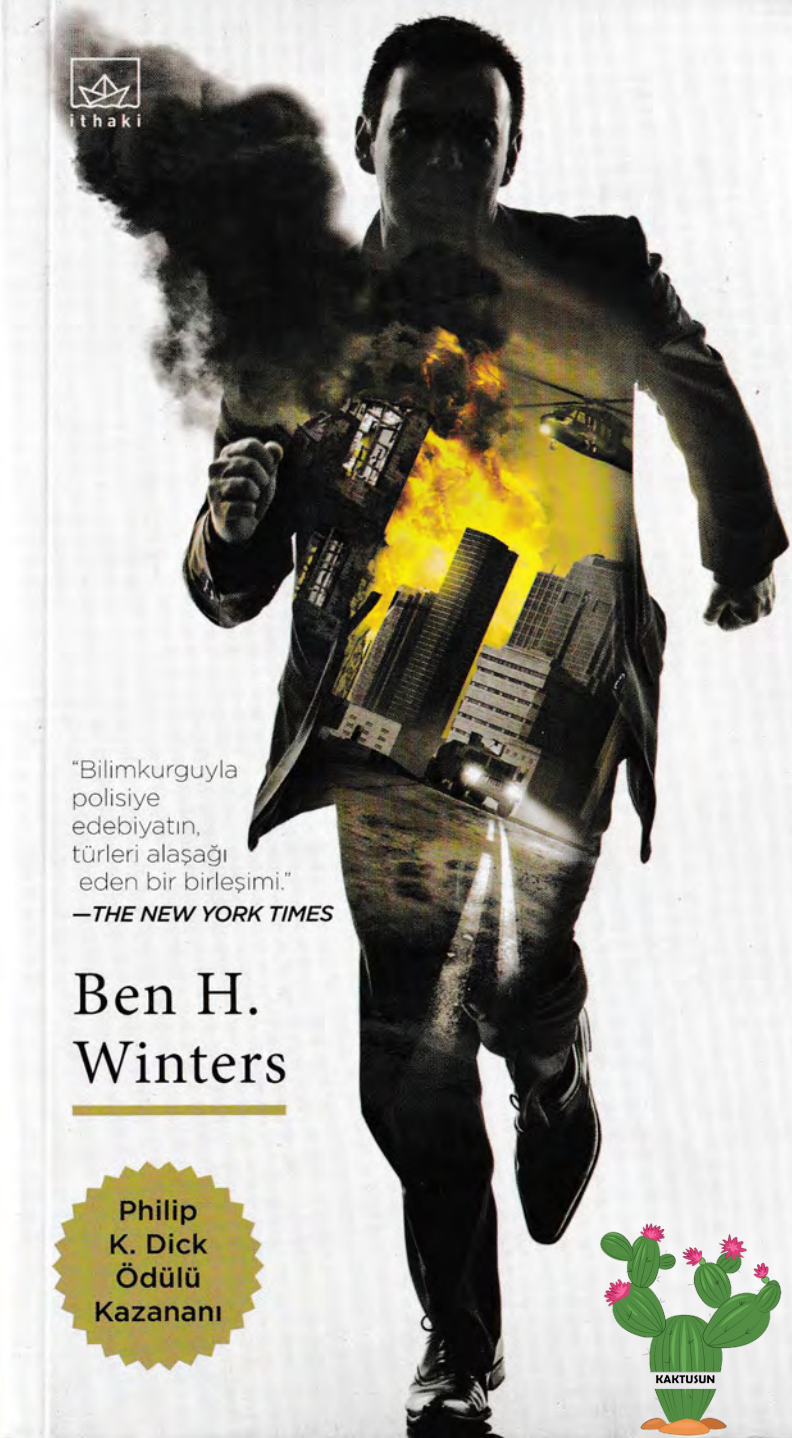
ithaki

GERİ SAYIM KENTİ

"Bilimkurguyla polisiye edebiyatın, türleri alaşağı eden bir birleşimi."
—*THE NEW YORK TIMES*

Ben H. Winters

Philip K. Dick Ödülü Kazananı

KAKTÜSÜN

"HER SEÇİM BİR VAZGEÇİŞTİR, HER ADIMINIZLA ARKANIZDA BİNLERCE ÖLÜ MUHTEMEL EVREN BIRAKIRSINIZ."

Kıyamete yetmiş yedi gün kaldı. Uzaydaki küçük mavi noktaya, yeryüzüne, dünyamıza, 2011GV$_1$ isimli bir asteroit çarpacak, yaşam sona erecek. Dedektif Hank Palace ise işsiz artık, cinayetleri, gizemleri çözdüğü günler geride kaldı. Ta ki geçmişinden bir dostu, kayıp kocasını bulması için rica edene kadar. Brett Cavatone arkasında hiçbir iz bırakmadan kayboldu ama eşi Martha kocasının asla böyle bir şey yapmayacağına emin.

Hank Palace bu soruşturmada karşısına çıkan ipuçlarını takip edip üniversite kampüsünden bozma bir Özgür Cumhuriyet'e gidecek ve ölümü ertelemeye çalışan mültecilerin bu kıyamet günlerinde de karşılaştıkları merhametsizliğe şahit olacak. Palace'ın parçalanan bir toplumda, sözünden asla dönmeyecek bir adamı bulup eşine geri getirmesi lazım. Ama bunu niye yapsın ki? Dünyadaki bu kısa vaktini niye böyle şeylerin peşinden koşmaya harcasın?

Kıyamet Polisi üçlemesinin Philip K. Dick ödüllü ikinci cildi *Gerisayım Kenti* kıyametin eşiğinde bambaşka bir gizem sunuyor ve Hank Palace bir kere daha "katil kim" sorusunun ötesiyle yüzleşiyor: Çöken bir medeniyette verdiğimiz sözlerin anlamı kalır mı? Neden sonumuzu bile bile yaşamaya devam ediyoruz?

"Müthiş bir hayal gücünün ürünü, üstelik gayet gerçekçi – yaklaşan kıyametin bu kitaptaki gibi bir şey olacağını düşünmek hiç de zor değil. Türleri harmanlamakta usta olan Winters yine karşımızda."

—BOOKLIST

"Palace her şeye rağmen sevilesi bir karakter olarak kalmayı başarıyor, tam kıyamete yakışacak bir kahraman."

—PUBLISHERS WEEKLY

Çeviren: Şefika Kamcez
www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786257 913300
/ithakiyayinlari
KAKTÜSÜN

Ben H. Winters

14 Haziran, 1976'da doğan yazarın çocukluğu Maryland'de geçti, St. Louis'de Washington Üniversitesi'ne gitti ve sonrasında neredeyse altı farklı şehirde yaşadı. *Sense and Sensibility and Sea Monsters* (2009) isimli *New York Times* çoksatanlar listesine giren Jane Austen parodisi romanın da yazarı olan Winters'ın diğer kitapları şunlardır: *Android Karenina* (2010), *The Secret Life of Ms. Finkleman* (2010), *Bedbugs* (2011), Anthony Ödülü ve Edgar Ödülü'ne sahip *Kıyamet Polisi,* üçlemenin ikinci kitabı olan ve Philip K. Dick, Seçkin Bilimkurgu Ödülü'nü kazanan *Gerisayım Kenti* (2013), üçlemenin sonuncu kitabı *World of Trouble* (2014), *Underground Airlines* (2016) ve *Golden State* (2019) Tiyatro oyunları da yazan ve *USA Today*, *the Huffington Post* gibi yayınlarda makaleleri yayımlanan Ben H. Winters, Los Angeles, California'da, eşi Diana ve üç çocuğuyla beraber yaşamaktadır.

OLYMPUS KAOS TEAM

Gerisayım Kenti
Ben H. Winters

Orijinal Adı: *Countdown City*

İthaki Yayınları - 1656

Yayım Sorumlusu: *Alican Saygı Ortanca*
Yayına Hazırlayan: *Emirhan Burak Aydın*
Düzelti: *Ömer Ezer*
Kapak Görseli: *Doogie Horner*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Haziran 2020, İstanbul

ISBN: 978-625-7913-30-0

Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © Şefika Kamcez, 2020
© İthaki, 2020
© Ben H. Winters, 2013

Bu eserin tüm hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
İngilizcede ilk basımı Philadelphia, Pennsylvania merkezli Quirk Books tarafından yapılmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki[TM] Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 40200

Ben H. Winters

GERİSAYIM KENTİ

Kıyamet Polisi Üçlemesi: 2

Çeviren: Şefika Kamcez

ithaki

ORİJİNAL BELGENİZ KAOS TEAM

Adel ve Sherman Winters
(43 yıldır beraberler)
ile
Alma ve Irwin Hyman için
(44 yıldır beraberler)

"*Nahui Olin* ilk güneş değildi. Aztekler ve komşularına göre ondan önce dört güneş daha var olmuştu. Bunların her birinin kozmik bir felakette yok olan birer dünyaları vardı. Bu felaketler her seferinde türlerin kütlesel yok oluşuyla sonuçlanmış değildi; bazen de insan türünün hayvana dönüştüğü görülürdü."
–*Eski Meksika'da Göktaşları ve Kuyruklu yıldızlar* (Urich Köhler, Amerika Jeoloji Derneği 356. Özel Raporu: *Felaketler ve Kitlesel Tükenişler*)

"Sonsuzluk, sonsuza kadar demek değil artık
'Sonsuza kadar' dedim ama
Artık buralarda olmayacağım galiba."
–Elvis Costello, "Riot Act"

BİRİNCİ KISIM

Bir Kadını Düşünen Adam

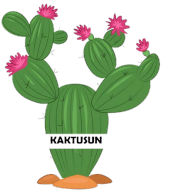
18 Temmuz Çarşamba

Sağ Açıklık 20 08 05.1

Dik Açıklık -59 27 39

Uzanım 141.5

Delta 0.873 Astro-birim

1.

"Ama *söz verdi*," diyor Martha Milano, soluk renkli gözleri çakmak çakmak ve yanakları heyecandan kızarmış. Acılı, şaşkın, umutsuz. "İkimiz de. Sayısız kez birbirimize söz verdik."

"Tabii," diyorum. "Elbette."

Martha, mutfak masasındaki kutudan çektiğim bir kâğıt mendili alıp hafifçe gülümsüyor ve sümkürüyor. "Üzgünüm," deyip bir daha sümkürüyor, sonra toparlanıp küçük kızlar gibi arkasına yaslanıyor ve iç geçiriyor. "Yani, Henry, sen bir polissin."

"Öyleydim."

"Doğru. Öyleydin. Fakat ben demek istiyorum ki, acaba…"

Sözünü bitiremiyor, bitirmesine de gerek yok zaten. Anlıyorum diyeceğini ve soru ikimizin arasında, havada asılı vaziyette usul usul dönüyor: *Yapabileceğin bir şey var mı?* Elbette ona yardım etmeyi canıgönülden istiyorum ama açıkçası yapabileceğim bir şey olduğundan emin değilim ve ne söyleyeceğimi bilmek öyle zor ki, gerçekten, imkânsız yani. Bir saattir burada oturmuş onu dinliyor ve ince mavi defterime notlar alıyorum. Martha'nın otuz beş yaşındaki kayıp kocası Brett Cavatone, en son Old Loudon Sokağı'nda Steeplegate Alışveriş Merkezi'nin yakınındaki Rocky's Rock 'n' Bowl adlı lokantada görüldü. Martha'nın de-

BELGESİZ KAKTÜS TEAM

diğine göre babasına ait olan bu lokanta, ailelerin geldiği, pizza yenip bovling oynanan bir yer ve mönüsü iyice fakirleşse de her şeye rağmen hâlâ açık. Brett iki yıldır burada çalışıyormuş ve Martha'nın babasının sağ koluymuş. Bir gün önce, sabah saat 8.45 sularında bazı ufak tefek işler için lokantadan çıkmış ve bir daha geri dönmemiş.

Bu yetersiz notları, bol güneş ışığı alan tertipli mutfağında Martha endişeli bir suskunlukla beklerken tekrar okuyorum. Adı resmi olarak Martha Cavatone ama benim için, haftada beş gün, okuldan sonra kardeşim Nico ile bana bakıcılık yapan, on beşindeki Martha Milano olarak kalacak hep, akşamları annem eve gelir, ailesinin halini hatrını sorup zarf içinde on papel verirdi ona. Kocası tarafından terk edilmenin yarattığı duygusal felaketle yıkılması bir yana, onu bir yetişkin olarak görmek bile sarsıcı. En son on iki yaşında bir çocukken gördüğü birinden yardım istemek, onun için kimbilir ne kadar gariptir. Yine sümkürüyor, ben de hafifçe gülümsüyorum. Tıka basa dolu leylak rengi JanSport sırt çantası takan, Pearl Jam tişörtlü Martha Milano. Kiraz pembesi sakızı, tarçın kokulu dudak parlatıcısı.

Oysa şimdi makyajsız. Kestane rengi saçları dağınık, gözlerinin etrafı ağlamaktan kızarmış, başparmağının tırnağını hırsla kemirip duruyor.

"İğrenç, değil mi?" diyor ona baktığımı fark edince. "Nisandan beri deli gibi sigara içiyorum, Brett de bir şey demiyor ama midesini bulandırdığını biliyorum. Niyeyse aptal bir his çöktü içime, yani, şimdi bıraksam sigarayı, o da geri dönecek sanki. Üzgünüm Henry, sen..." Birden ayaklanıyor. "Çay falan ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Su?"

"Yok, istemem Martha, hiç zahmet etme."

Tekrar sandalyesine oturup tavana bakıyor. Aslında kahve çekiyor canım ama kolay bozulan ürünlerin göreceli erişilebilirliğini belirleyen karmaşık türdeki altyapı çöküşü sağ olsun kah-

ve bulunamıyor. Defterimi kapatıp Martha'nın gözlerinin içine bakıyorum.

"Zor," diyorum yavaşça, "gerçekten öyle. Kayıp bir kişiyi aramanın, içinde bulunduğumuz durumda zor olmasının pek çok nedeni var."

"Evet. Öyle." Gözlerini kırpıştırıyor. "Yani demek istediğim, ben de biliyorum."

Düzinelerce neden var gerçekten. Yüzlerce. Eşkal bildirimi yapmanın, arama emri çıkarmanın veya FBI Kayıp ve Kaçırılan Kişiler Listesi'nde yer almasını sağlamanın yolu yok. Kayıp kişinin yerini bilebilecek şahitlerin bu bilgiyi paylaşması için bir neden de yok, hatta onlar da kaybolmuş olabilirler. Federal ve yerel arşivlere girmek mümkün değil. Aslında cumadan bu yana New Hampshire'ın güney bölümünde elektrikler de kesik. Üstelik bir polis değilim artık. Olsam bile Concord Yerel Polisi, yeni politikası gereği artık bu tür olaylarla ilgilenmiyor. Tüm bunlar yüzünden spesifik birini bulmanın uzak bir ihtimal olduğunu anlatıyorum Martha'ya. Özellikle de –biraz duraksayıp ses tonuma olabildiğince duyarlılık ve anlayış yüklüyorum– birçok kişi kendi isteğiyle kaybolduğu için.

"Evet," diyor soğuk bir sesle. "Doğru."

Tüm bunları Martha da biliyor. Herkes gibi. Dünya keşmekeş içinde. İnsanlar kitleler halinde hayatta yapmak istedikleri son şeyleri gerçekleştirmek için evlerini terk ediyor. Kimisi aletli sualtı dalışı, kimisi paraşütsüz hava atlayışı yapıyor, bazıları da parklarda tanımadığı kişilerle sevişiyor. Şimdi de, kısa bir süre önce, aniden ortadan kaybolmakta yeni yollar ve yeni çılgınlık yöntemleri bulmaya başlıyorlar. Dini tarikatlar, üstlerinde cüppelerle New England'ı dolaşıp mürit kapma yarışındalar: Tanrının Uyduları, Kıyamet Günü Mormonları. Merhamet avcıları, motorları maden kömürü ya da duman odunuyla çalışması için modifiye edilen otobüslerle, terk edilmiş otoyolları dolaşıyor, sevap kazanmak için fırsat kolluyorlar. Bir de tedbirliler var tabii, evlerinin bodrumlarında kıyamet günü sonrası için ellerinden

geldiğince çok miktarda stok yapıyorlar, sanki bu kadar hazırlık bir işe yarayacak…

Ayağa kalkıp defteri kapatıyor, konuyu değiştiriyorum. "Sizin mahallede durum nasıl?"

"İyi," diyor Martha. "Galiba."

"Aktif bir mahalle dayanışması var mı?"

"Evet." Öylesine başını yukarı aşağı sallıyor, sorgunun aldığı yönle ilgilenmiyor, Tek başına nasıl yaşayacağı üzerine düşünmeye henüz hazır değil.

"Peki, sana bir şey sorayım, diyelim ki evde bir silah var…"

"Var," diye araya giriyor. "Brett kendisininkini bırakmış…"

Bir elimi havaya kaldırıp sözünü kesiyorum. "Varsayalım. Silah kullanmayı biliyor musun?"

"Evet," diyor. "Ateş edebilirim. Evet."

Başımı yukarı aşağı sallıyorum. Güzel. Bütün bilmek istediğim buydu. Silah bulundurmak ya da satmak aslında yasalara göre suç. Fakat evlerde tek tek silah aramaları sona ereli aylar oldu. Bisiklete atlayıp School Caddesi'ne giderek Martha Cavatone'un kocasının silahını yatağının altında sakladığını rapor edecek değilim elbette. Buradan kovulmasına yol açabilir bu. Zaten bu konuda daha fazla bir şey bilmem gerekmiyor.

"Affedersin," diye mırıldanıyor Martha ve ayağa fırlayıp hızla kiler kapısını açıyor, sigara kartonuna benzeyen bir kutuya uzanıyor. Fakat birden duraksıyor, kapıyı çabucak örtüyor ve dönüp elleriyle gözlerini kapatıyor. Bir ergene yakışacak gülünçlükte hareketler bunlar: rahatlamak için tez canlı davranışlar ve sonra kendinden iğrenerek pişman olmak. Yedi sekiz yaşlarındayken, Martha akşamları evine dönmek için dışarı çıktığında, evimizin girişindeki koridorda durup onun sakız ve tarçın kokusunu son bir kez daha içime çektiğimi hatırlıyorum.

"Pekâlâ, Martha, şu anda sadece lokantaya gidip," derken buluyorum kendimi, "oradakilere birkaç soru sorabilirim." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz Martha gelip boynuma sarılıyor, kısa boyu yüzünden göğsümün hizasında gülümsediğini görüyorum,

sanki bir anlaşma yapmışız, sanki kocasını geri getirmişim, sanki adam kapıdan içeri girmek üzere verandada bekliyor.

"Ah, teşekkür ederim," diyor. "*Teşekkürler* Henry."

"Bir saniye… bekle, Martha."

Boynuma doladığı kollarını yavaşça çözüp bir adım gerileyerek ondan azıcık uzaklaşıyor, onu karşıma alıyorum. Dedemin sert ve inatçı tavrını takınıp Martha'ya dik dik bakıyorum. "Kocanı bulmak için elimden geleni yapacağım, tamam mı?"

"Tamam," diyor soluğu kesilerek. "Söz mü?"

"Evet," diyerek başımı yukarı aşağı sallıyorum. "Onu bulacağıma söz veremem, hele hele eve getireceğime hiç söz veremem ama elimden geleni yapacağım."

"Tabii, anlıyorum," diyor ve gözleri parlayarak bana yeniden sarılıyor, kendimi sakındığımın farkında değil. Elimde değil, ben de gülümsüyorum, Martha Milano sarılıyor bana ve gülümsüyorum.

"Tabii parasını ödeyeceğim," diyor.

"Hayır, gerek yok."

"Yok, biliyorum, ciddi bir para değil ama bir yolunu bulabiliriz artık…"

"Martha, hayır. Senden bir şey alamam. Şimdi eve bir göz atalım, tamam mı?"

"Tamam," diyor, gözlerindeki son bir damla yaşı siliyor.

Martha bana kocasının son fotoğraflarından birini buluyor. Birkaç yıl önce bir balık avı sırasında çekilmiş güzel, boydan bir fotoğraf. Adamı inceliyorum, fotoğraftaki Brett Cavatone kısa boylu, sağlam yapılı bir adam. Bir ırmağın kenarında o klişe pozu vermiş, elindeki oltanın ucunda ağzı açık, suları damlayan bir levrek, adam da balık da kameraya aynı kuşkucu ve ciddi ifadeyle bakıyorlar. Brett'in sık kara sakalı tıraş edilip düzeltilmemiş ama saçı asker tıraşı gibi kısa kesilmiş ve hafifçe uzamış.

"Kocan asker miydi Martha?"

"Hayır," diyor, "polisti. Senin gibi. Fakat Concord'dan değil, eyalet polisindendi."

"Devriye mi?"

"Evet." Martha fotoğrafı benden alıp kocasına gururla bakıyor.

"Polislikten neden ayrıldı?"

"Şey, bilirsin ya işte. Bıktı. Değişim istedi. Tam o sırada babam da bu lokantayı açtı. Bilmiyorum artık."

Bunları kesik kesik mırıldanıyor *–bıktı, değişim istedi–* sanki bunları daha fazla açıklamaya gerek yok. Sanki polislikten gönüllü olarak ayrılmanın ne anlama geldiği çok açık. Fotoğrafı tekrar alıp cebime koyarken kendi kısa iş hayatımı düşünüyorum: on beş ay devriyelik, dört ay yetişkin suçlular bölümünde dedektiflik ve sonunda bu yılın mart ayının yirmi sekizinde diğer meslektaşlarımla birlikte emekli olmak zorunda kalışım.

Birlikte evin içinde dolaşıyoruz. Brett'in çekmecelerini açıp dolaplarına göz atıyorum. İlginç, dikkat çekici bir şey yok: bir fener, birkaç karton kapaklı kitap, on iki ons külçe altın. Brett'in elbise dolabı ve çamaşır çekmecesi hâlâ eşyalarıyla dolu ki bu durum normal koşullarda isteyerek bir terk edişi değil bir cinayeti akla getirirdi. Fakat artık normal koşul diye bir şey kalmadı. Dün, öğlen yemeğinde McGully bize duyduğu bir olayı anlattı. Bir kadınla kocası White Park'da yürüyüşe çıkıyorlar, sonra kadın koşmaya başlıyor, öyle birden koşuyor, bir çitin üstünden atlayıp gözden kayboluyor.

McGully kadının kocasına "Dondurmamı bir tutabilir misin?" dediğini kahkahalarla gülüp masayı yumruklayarak anlattı. "Zavallı aptal, orada elinde iki dondurmayla kalakalmış."

Cavatone'ların yatak odası mobilyası güzel, sade ve sağlam görünüyor. Martha'nın komodininde küçük çocuklarınki gibi küçük sarı metal bir kilidi olan pespembe bir hatıra defteri var. Defteri elime alınca belli belirsiz bir tarçın kokusu alıyorum. Mükemmel. Gülümsüyorum. Öteki komodinde yani Brett'inkinde ise minyatür bir satranç tahtası duruyor, üzerinde bir oyunun yarısında kalmış taşlar; Martha yine hayranlıkla gülümseyerek kocasının kendi kendine satranç oynadığını söylüyor. Şifonyerin üstünde küçük ve hoş bir çarmıha gerilmiş İsa resmi asılı. Banyo

duvarında, aynanın yanında güzel büyük harflerle bir slogan yazılı: OLMAN GEREKEN KİŞİYSEN DÜNYAYI ALTÜST EDEBİLİRSİN!

"Azize Catherine'in sözü," diyor Martha, bir anda yanımda, aynanın bitişiğinde belirip işaretparmağıyla harflerin üzerinden geçiyor. "Güzel değil mi?"

Yeniden alt kata inip oturma odasındaki derli toplu kahverengi kanepeye yüz yüze bakacak şekilde oturuyoruz. Ön kapıda sıra sıra sürgüler, pencerelerde demir parmaklıklar var. Defterimi açıp birkaç ufak bilgiyi daha not ediyorum: Kocası en son kaçta işe gitti, babası ne zaman gelip 'Brett'i gördün mü?' diye sordu da Brett'in ortadan kaybolduğunu anladılar.

"Bu cevabı zaten belli bir soru gibi görünebilir ama," diyorum yazmayı bitirdikten sonra, "yine de sorayım, sence kocan şimdi ne yapıyordur?"

Martha serçeparmağının tırnağına endişeyle bakıyor. "Bunu o kadar çok düşündüm ki, inanamazsın. Yani sana bu cevap aptalca gelebilir ama *iyi* bir şey yapıyordur. Gidip '*bungee jumping*' yapacak ya da eroin filan kullanacak biri değil." Peter Zell geliyor aklıma birden, peşine düştüğüm son zavallı ruh. Bu sırada Martha sözlerine devam ediyor. "Tabii eğer gerçekten gittiyse, yani eğer…"

Başımı yukarı sallıyorum. Eğer ölmediyse. Çünkü bu ihtimal de kurcalıyor aklımızı. Kayıp insanların çoğunun kayıp olmasının sebebi ölmeleridir.

"Yani, *soylu* bir şey yapıyordur," diye sözünü tamamlıyor Martha. "Soyluca olduğuna inandığı bir şey."

Bıyığımın uçlarını düzeltiyorum. Soylu bir şey. Bir koca, özellikle de hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolan bir koca için böyle bir şey düşünmek ilginç. Martha'nın tırnağının ucunda pespembe bir damla kan beliriyor.

"Şeyin mümkün olduğunu düşünmüyorsun…"

"Hayır," diyor Martha. "Kadın olamaz. İmkânsız." Başını kararlılıkla iki yana sallıyor. "Brett yapmaz."

Israr etmeyip devam ediyorum. Kocasının on vitesli siyah bir bisikletle etrafta gezindiğini ama hayır, işi ve evi dışında başka bir sürekli uğraşı olmadığını anlatıyor. Kocası ya da evlilikleri hakkında bana anlatmak istediği başka bir şey olup olmadığını soruyorum, hayır diyor: Adam buradaydı, bir planları vardı, sonra da çekip gitmişti.

Geriye milyon dolar değerindeki soru kalıyor artık. Çünkü adamın izini bulsam bile –ki bunu başaramayacağıma neredeyse eminim– insanın eşini terk etmesi yasalara aykırı bir şey değil ve hiçbir zaman da öyle olmadı; ayrıca şu noktada kimseyi bir şey yapmaya zorlayacak yetkim yok elbette. Bunu Martha Milano'ya nasıl açıklayacağımı pek bilemiyorum. Belki zaten farkındadır diye düşünüp sorumu sormaya karar veriyorum:

"Onu bulursam ne yapmamı istersin?"

İlk önce cevap vermiyor ama bana doğru eğilip dikkatle gözlerime bakıyor. Âdeta romantik bir bakış bu. "Ona eve dönmesi gerektiğini söyle. Selametinin buna bağlı olduğunu söyle ona."

"Selameti mi?"

"Ona böyle söyle olur mu Henry? Selameti, evet."

Ne olduğunu kendimin de bilmediği bir şeyler geveleyerek ve az da olsa utanarak defterime göz atıyorum. Eskiden biz çocukken Martha Milano'nun böyle koyu bir inancı yoktu. Bu yeni bir şey. Sadece bu adamı sevmesi ve onu özlemesi değil bu; kocasının onu terk ederek günah işlediğine ve bunun için ahirette acı çekeceğine inanıyor. Elbette artık her zamankinden çok daha yakınımızda olan ahirette...

Martha'ya bir haber alır almaz yine geleceğimi, bu arada ihtiyacı olursa beni nerede bulabileceğini anlatmayı başarıyorum.

Tam ayağa kalkarken aklına bir şey gelmiş gibi Martha'nın yüz ifadesi değişiyor.

"Üzgünüm, ne kadar da… Özür dilerim Henry, kız kardeşini sormayı unuttum. Nasıl?"

"Bilmiyorum," diyorum.

O sırada kapının önüne varmış, kapıdaki sürgüleri ve zincirleri açmak üzereyim.

"Bilmiyor musun?"

"Seni ararım Martha. Bir şey öğrenirsem haber veririm."

İçinde bulunduğumuz durum. Böyle dedim Martha'ya. *Kayıp bir kişiyi aramanın, içinde bulunduğumuz durumda zor olmasının pek çok nedeni var.* Bu üstü kapalı ifadenin yetersizliği karşısında içimi çekiyorum. Asteroitin ilk görüntülerinin şaşkınlıkla fark edildiğinin duyulmasından on dört ay, çarpışmanın gerçekleşeceğinin kesin olarak anlaşılmasının üzerinden yedi ay geçti ve kimse bunu nasıl adlandıracağını hâlâ bilmiyor. Bazıları "durum" bazıları da "olanlar" diyordu. "Şu çılgınlık" diyen de var. 3 Ekim'de, yani tam yetmiş yedi gün sonra, 6,5 kilometre çapındaki $2011GV_1$ adlı asteroit Dünya adlı gezegene çarpıp bizi yok edecek. *İçinde bulunduğumuz durum.*

Güneşli havada, Cavatone'ların merdivenlerinden hızla iniyor, yapılmış güzel bir kuş suluğuna zincirlediğim bisikletime biniyorum. Bu sokaktaki çimleri biçilmiş tek ev onlarınki. Hava güzel; sıcak ama aşırı sıcak değil, berrak mavi gökte beyaz bulutlar geziniyor. Karmaşık tarafı olmayan, saf bir yaz zamanı. Sokakta ne araba var ne de araba sesi.

Kaskımı takıp sokakta yavaşça ilerliyorum. Bradley Sokağı'ndan sonra doğuya Loudon Köprüsü yönüne dönüyorum. Steeplegate Alışveriş Merkezi'ne doğru gidiyorum. Kilisenin bir köşesine bir polis arabası park edilmiş. Sürücü koltuğunda genç bir polis dimdik oturuyor, kocaman bir güneş gözlüğü takmış. Başımla selam veriyorum; o da başını hafifçe eğerek kayıtsızca karşılık veriyor. Main ve Pearl Caddeleri'nin kesiştiği köşede bir başka polis arabası var, sürücü koltuğundaki polisi uzaktan da olsa tanıyorum ama selamıma çabucak, üstünkörü ve asık yüzle karşılık veriyor. Adalet Bakanlığı'nın ani bir kararla organizasyon değişikliğine gitmesinden önce, Concord Polis Merkezi'nin

kadrolarına doldurulan deneyimsiz genç devriye polislerinden birisi. Aynı organizasyon değişikliği sırasında Yetişkin Suçları Birimi ile diğer tüm dedektiflik birimleri lağvedildi. Artık bilgilendirme yazıları almıyorum ama son zamanlarda yönetim stratejisi ağırlıklı olarak şöyle galiba: soruşturma ve yerel polis faaliyeti yok, sadece son Bağımsızlık Günü kutlamaları sırasında olduğu gibi, ani bir olay meydana gelirse hemen karşılık vermek üzere her köşe başında bir polis var.

Hâlbuki ben hâlâ görev başında olsaydım, Martha'nın başına gelen olayda 44-2 Genel Talimatı'nı uygulardım. Ezbere bildiğim bu talimatnamenin ilgili bölümünü aklımdan geçiriyorum: Bölüm I, prosedürler; Bölüm VI, Olağanüstü Koşullar. Ek soruşturma adımları.

Main ve Court Caddesi'nin birleştiği köşede kirli sakallı, gömleksiz biri var. Daireler çizerek dönüyor ve havaya yumruk sallıyor. Kulaklık takmış ama kulaklıktan bir müzik sesi gelmediğine eminim. Gidondan bir elimi çekip selam verince sakallı adam da bana el sallıyor. Sonra durup olmayan müziğin sesini ayarlıyor. Köprüye varmadan önce ilkokula uğrayıp Quincy Caddesi'nden geçersem yolu azıcık uzatmış oluyorum. Okulun oyun bahçesinin parmaklığına bisikletimi kilitleyip kaskımı çıkarıyor, okul bahçesine bir göz atıyorum. Yaz ortasında olduğumuz halde bahçe çocuklarla dolu. Her gün sabahtan akşama seksek, top, futbol alanının çimleri üzerinde kovalamaca oynuyorlar ve bomboş okul binasının tuğla duvarına işiyorlar. Birçok çocuk geceyi de burada plaj havluları ve *Yıldız Savaşları: Klon Savaşları* baskılı çarşaflar üzerinde geçiriyor.

Micah Rose bahçenin bir köşesindeki bankta, ayaklarını toplamış ve ellerini göğsünün üstünde kavuşturmuş oturuyor. Micah sekiz, kız kardeşi Alyssa altı yaşında. Kız kardeşi, Micah'nın önünde bir aşağı bir yukarı dolanıp duruyor. Ceket cebimdeki gözlüğü çıkarıp bana sevinçle el çırpan Alyssa'ya veriyorum.

"Tamir etmişsin."

"Ben tamir etmedim," diyorum, donmuş gibi kıpırdamadan

yere bakan Micah'ya bir göz atarak. "Tanıdığım biri var." Başparmağımla banka dokunarak, "Bu delikanlıya ne oldu?" diye soruyorum.

Micah başını kaldırıp kız kardeşine onu uyarır gibi kaş çatarak bakıyor. Alyssa bakışlarını kaçırıyor. Kızın üzerinde ona iki hafta önce verdiğim ve iki beden büyük gelen, sırtında Social Distortion grubunun amblem yamasının dikildiği, kolsuz bir kot yelek var. Aslında bu yelek çok seneler önce kız kardeşim Nico'nundu.

"Hadi ama çocuklar," diyorum. Alyssa son bir kez daha Micah'ya bakıp konuşmaya başlıyor: "St. Alban'dan bazı büyük çocuklar geldi, delirmiş gibi davranıyordu hepsi, onu bunu ittirdiler falan, bir dolu şeyi çalıp gittiler."

"Kapa çeneni," diyor Micah. Alyssa bir ona bir bana bakıyor, neredeyse ağlamak üzere ama sonunda kendini toparlıyor. "Micah'nın kılıcını aldılar."

"Kılıcını mı?" diyorum. "Hımm."

Babaları Johnson Rose adında sorumsuzun teki, liseden okul arkadaşım. Hayatta yapmak istediği son şeyleri yapmaya çoktan giriştiğini biliyorum. Anneleri yanlış bilmiyorsam bu olaydan sonra votka ve ağrı kesici hap bağımlısı oldu. Günlerini burada geçiren çocukların birçoğunun durumu aşağı yukarı böyle. Andy Blackstone adlı çocuk ise –ki bu sırada büyük meşin bir jimnastik topunu okulun duvarında zıplattığını görebiliyorum– kimbilir hangi nedenle amcası tarafından büyütüldü. Çarpışmanın kaçınılmaz olduğu anlaşılınca amcası onu evden kovdu.

Alyssa ile Micah'yı biraz daha sıkıştırınca kaybolanın neyse ki sadece bir oyuncak –plastik samuray kılıcı– olduğu ortaya çıkıyor. Bir zamanlar ninja kostümünün parçası olan bu kılıcı Micah birkaç haftadır kuşağında taşıyormuş.

"Tamam," diyorum, Alyssa'nın omzunu sıkarak ve Micah'nın gözlerinin içine bakıyorum. "Büyük bir sorun sayılmaz."

"Can sıkıcı işte," diyor Micah üzerine basarak. "Berbat bir şey."

"Biliyorum."

Brett Cavatone'la ilgili ayrıntıları ve yapacağım bazı ufak tefek işleri not ettiğim defterimin arkasını çevirip *A'nın gözlüğü* maddesinin üzerini çiziyor, *samuray kılıcı* yazıp yanına birkaç soru işareti koyuyorum. Çömeldiğim yerden doğrulmaya çalışırken aniden Andy Blackstone elindeki topunu üstüme doğru atıyor. Tam zamanında dönüp kaldırımda sıçrıyor, avuçlarımla karşılayarak topu geri yolluyorum.

"Hişt, Palace," diye sesleniyor Blackstone. "Oynayalım mı biraz?"

Alyssa'ya göz kırparak, "Daha sonra," diyor, tekrar kaskımı başıma geçiriyorum. "Şu anda bir soruşturmaya başladım."

2.

Rocky's Rock 'n' Bowl tuğladan yapılma büyük bir bina, karartılmış camlı pencereleri var, kapısının üstüne dandik bir tabela asmışlar – notalar ve gülümseyerek pizza yiyen bir aile karikatürü. Rocky's terk edilmiş Steeplegate Alışveriş Merkezi'nin yanı başında, oraya ulaşmak için Steeplegate'in, içeriği etrafa akmış atık konserve kutuları, terk edilmiş ve motoru çalmak için kaputları hırsızlar tarafından açılmış arabalarla dolu geniş otoparkını geçmek lazım. Lokanta kapısının önünde, boş bir gazete kutusu üstünde, yirmi yaşlarında, bir ergenin yeni çıkmaya başlamış düzensiz sakallarına sahip, saçını kısa bir atkuyruğu şeklinde toplamış, heykel gibi oturan delikanlı beni görünce, "Hişş! N'aber?" diye sesleniyor.

"İyidir," diyorum alnımdaki teri mendille silerken. Delikanlı oturduğu yerden inip rahat rahat yanıma sokuluyor, elleri ince paltosunun ceplerinde. Suçluların taktiklerindendir bu – silahları var mı yok mu anlayamasınız böylece.

"Takım elbisen güzelmiş," diyor. "Nasıl yardım edebilirim sana?"

"Pizzacıya şöyle bir uğramak istiyordum," diyorum arkasındaki lokantayı göstererek.

"Elbette. Affedersin ama adın neydi?"

"Henry," diyorum. "Palace."

"Bizi nereden biliyorsun?"

Ardı ardına bir dolu soru, amacı aslında cevap almak değil beni çözmeye çalışmak: *Bu adam ne kadar gergin? Ne istiyor?* Öte yandan kendisi de gayet endişeli, gözleri fıldır fıldır dönüyor, sakince, yavaş yavaş konuşuyor, ellerimi görebileceği şekilde tutuyorum.

"Buranın sahibinin kızını tanıyorum."

"Harbi mi?" diyor. "Adı ne kızın peki?"

"Martha."

"Martha," diye tekrarlıyor, sanki bu adı unutmuş da birinin hatırlatmasına ihtiyacı var. "Elbette."

Tatmin olunca dönüp kapıya doğru uzun bir adım atıyor. "Hişş, Rocky," diye içeriye sesleniyor. Loş lokantanın içinden ılık kokular ve müzik sesi geliyor. "Martha'nın bir arkadaşı geldi." Yanından geçip içeri girerken bana, "Canını sıktığım için özür dilerim," diyor. "Bu günlerde ihtiyatın fazlası göz çıkarmaz, anlıyorsun değil mi?"

Kibarca başımı yukarı aşağı sallıyorum. Cebinde ne var acaba, sorulara tatmin edici karşılık vermeyen yabancılara karşı neleri hazırda tutuyor, sustalı mı, levye mi yoksa kısa namlulu bir tabanca mı? *Bu günlerde ihtiyatın fazlası göz çıkarmaz.*

Lokantada eski rock parçaları çalıyor, sesi dibine kadar açmışlar; herhalde pil bataryasıyla çalışan portatif bir ses sistemi var. Burası geniş bir salondan ibaret, neredeyse uçak hangarı kadar büyük, yüksek tavanlı, gürültülü ve yankılı bir yer. Bir uçta pizza için büyük bir odun fırını var, önlüklü ve kolları sıvalı birkaç aşçı bir yandan hummalı bir faaliyet içinde çalışıyor, bir yandan da bira içip gülüşüyorlar. Yemek salonunda ucuz kırmızı-beyaz damalı, bilindik masa örtüleri üstünde tombul kırmızı pul biber şişeleri duruyor, duvar pervazlarını plaklar, kartondan kesilmiş gitar çıkartmaları süslüyor. Wurlitzer marka müzik kutusu biçiminde bir panoda lokantanın spesiyal yiyecekleri yazıyor. Hep-

sine klasik rock şarkılarında geçen kızların adlarını vermişler: Layla, Hazel, Sally Simpson ve Julia…

Lekeli beyaz önlüklü iri yarı bir adam ayaklarını sürüyerek mutfaktan çıkıyor, ayı pençesini andıran elini selamlaşmak üzere bana uzatıyor.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor tıpkı dışarıdaki delikanlı gibi, nezaketinde bir yapaylık var. Kollarında artık solmaya yüz tutmuş gemi çapası dövmeleri, önlüğünü yukardan aşağıya kaplayan çizgi filmlerdeki kan izlerine benzeyen sos lekeleri ve Yaşlı Aziz Nick göbeği. "Atış mı yapmak istersin, pizza yemek mi?"

"Atış mı?"

Gösteriyor. Arkamdaki altı şeritli bovling alanı atış yeri gibi düzenlenmiş, bir uçta kartondan yapılmış insan şekilli hedefler, öteki uçta tüfek yuvaları var. Tam o sırada sesi engelleyen kulaklıklar takmış bir genç kadın gözlerini kısarak paintball tüfeğini hedefe doğru ateşliyor ve tüfekten çıkan yuvarlak şey hedefin kolunda sarı bir iz bırakıyor. Kadın mutlulukla haykırırken kocası ya da erkek arkadaşı alkışlayarak, "Güzel," diyor. Yanındaki şeritte birbirine benzeyen yaşlılar arasından sıyrılan, kamburu çıkmış ve saçları ağarmış bir adam tüfek yuvasına doğru aksayarak ilerliyor.

İri yarı adama dönüp "Bay Milano siz misiniz?" diyorum.

"Rocky," diyor ve yüzündeki o rahat gülümse yavaş yavaş donuyor. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Öyle umuyorum."

Kalın pazularını kavuşturup gözlerini kısarak bekliyor. Müzik kutusundan "Ooby Dooby" şarkısı yükseliyor – bir Roy Orbison klasiği. Bayılırım bu şarkıya.

"Adım Henry Palace," diyorum. "Aslında daha önce tanışmıştık."

"Öyle mi?" diyerek gülümsüyor, kibar ama ilgisiz, birçok insanla tanışan bir restorancının gülüşü.

"O zamanlar çocuktum. Boyum daha uzun artık."

"He, tamam." Baştan aşağı süzüyor beni. "Sırık gibi olmuşsun."

Gülümsüyorum. "Martha benden damadınızı bulmamı istedi."

"Yok artık," diyor Rocky, bakışları daha da keskinleşiyor, beni daha dikkatli inceliyor şimdi. "Nasıl yani? Polis misin?" Kızım *polisi* mi aradı?"

"Hayır, efendim," diyorum. "Polis değilim. Eskiden polistim ama artık değilim."

"Ne olursan ol, hiç vaktini almayayım senin," diyor. "Orospu çocuğu kıyamet gününe kadar kızımın yanında olacağına söz vermişti ama birden fikrini değiştirip kaçıp gitti." Homurdanarak kollarını göğsünde yine kavuşturuyor. "Başka sorun?"

"Birkaç tane var," diyorum. Arkamızda, hedefe çarpan paintball toplarının boğuk sesi. Bütün şehirde böyle manzaralar var; insanlar şu veya bu şekilde "kıyamet sonrasına" hazırlanıyorlar. Atış talimi yapıyor, karate öğreniyor ya da su depolama aygıtı kuruyorlar. Bir ay önce devlet kütüphanesinde ücretsiz bir "Az Ye Çok Yaşa" semineri bile yapıldı.

Rocky Milano beni salondan geçirip mutfağın darmadağınık bir girintisine götürüyor. Martha'nın babası hakkında hep birtakım dedikodular vardı, baktığı çocuklar arasında alçak sesle konuşulan, aptal küçük çocuk dedikoduları: adam "mafyaydı" ya da "hapiste yatmıştı" ve sabıka kaydını yere sersen buradan köye yol olurdu. Bir keresinde emniyet müdürlüğünde çalışan anneme adamın dosyasını benim için kaçırıp kaçıramayacağını sordum, on yaşında bir çocuğun böyle bir isteğini ciddiye bile almaya değer bulmadı.

Rocky karşımda işte şimdi, iyi huylu bir gülümsemeyle özür diliyor ve yıpranmış bir madeni tezgâhın başına geçip bir kâğıt tabak yığınını iterek bana oturmam için yer açıyor. Martha'nın söylediklerileyle onun anlattıkları ana hatlarıyla denk düşüyor. Brett Cavatone, Rocky'nin kızıyla altı yıl önce evlenmiş, o zamanlar otoyol polisi olarak çalışıyormuş. Brett'le Rocky'nin hiçbir ortak noktaları yokmuş ama yine de geçinebiliyorlarmış. Rocky yeni damadına saygı gösteriyor ve kızına iyi davrandığı için memnun oluyormuş. "Ona prenses gibi, gerçek bir prenses-

miş gibi davranıyordu." Rocky burayı açmaya karar verince Brett onunla birlikte çalışmak ve sağ kolu olmak üzere polislikten ayrılmış.

"Peki," diyorum bir yandan da not alarak. "Neden?"

"Ne neden?"

"Neden burayı tercih etti?"

"Siz olsanız benimle çalışmaz mıydınız?"

Birden başımı kaldırıyorum ama Rocky gülümsemeye devam ediyor. "Yani polislikten neden ayrıldı demek istiyorum."

"Evet ne demek istediğinizi biliyorum," diyor ve gülümsemesi iyice yayılarak yuvarlak yüzünde daha fazla alanı işgal ediyor. "Bunu ona sorman lazım."

Şaka yapıyor tabii ki, hatta benimle alay ediyor ama olsun. Aslına bakarsanız Martha'nın babasının yanında olmaktan memnunum. Köhne lokantasını, her şeye rağmen burayı kapatmama inadını, böylece "kıyamet gününe" kadar her şeye bir normallik katmasını takdir ediyorum.

"Brett'le ilgili ne diyeyim ki," diyor Rocky. Artık rahat, ellerini ensesinde kavuşturup düşünceli bir edayla arkasına yaslanıyor. "Müthiş bir adamdır. Çalışkandır. Öküz gibi kuvvetliydi. Burada benden daha uzun süre kalırdı. Şu anda üzerinde oturduğun sandalyeyi o yaptı. Spesiyal yemeklerinin adını o verdi." Rocky masaların bulunduğu salonu işaret ederek gülüyor, masalardan birinde, bir karı koca oturmuş pizzalarını bölüşüyorlar. "Sade pizza yiyorlar bu arada. Haftanın spesiyalinin adı Et Bulursan Öp de Koy Başına Ulan."

Öksürerek gülüyor.

"Neyse. Planımız burayı birlikte işletmekti. Ben ölür ya da kafayı üşütürsem lokantayı o devralacaktı. Açıkçası Sayın Asteroit'e şükürler olsun ki hiç de böyle bir şey olmadı. Ekime kadar lokantayı açık tutacağımı söyleyince Brett de bunu itirazsız kabul etti."

Başımla onaylıyor, söylediklerini not alıyorum: *Çalışkan – sandalye yaptı – ekime kadar açık.* Mavi defterimin boş bir sayfasını doldurmuşum.

"Söz vermişti," diyor Milano dokunaklı bir sesle. "Ama o çocuk birçok şey için söz verdi zaten. Sen de öğrenmişindir."

Birden yaptığım işin saçmalığı kafama dank ediyor; başka ne soracağımı bilemeden kalemi elimden bırakıyorum. Galiba ne kadar bilgi toplarsam toplayayım, dünyanın vardığı geniş kaotik yabanıllıkta yolumu bulmam ve Martha Milano'nun kocasını verdiği sözleri tutması için geri getirmem mümkün olmayacak. Mutfakta birkaç aşçı çılgınlar gibi kahkahalar atıyor, sevinçle beşlik çakıyorlar. Dağınık bölmede Rocky'nin arkasında bovling bölmelerine konan insan silueti şeklindeki hedef tahtaları üst üste yığılmış duruyor, hepsinin yüzü hedefe tam isabet ettirilmiş toplardan çıkan mavi boyayla kaplanmış.

"Ya arkadaşları? Brett'in çok arkadaşı var mıdır?"

"Var diyemem," diyor Milano. Hafiften yanaklarını kaşıyarak burnunu çekiyor. "Bildiğim kadarıyla arkadaşı yoktu."

"Hobileri?"

Omuz silkiyor. Aslında hobileri olup olmadığını değil kötü alışkanlıklarını ya da o türden bir şey yapmak isteyip istemediğini öğrenmek istiyorum, dünya tam bir geri sayım moduna girdiğine göre belki bir kötü alışkanlık edinmişti. Mesela bir kız arkadaş? Fakat bunlar bir kayınpederin bilebileceği türden sorular değil. Müzik kutusundan bir Buddy Holly şarkısı duyuluyor: "A man with a Woman on His Mind."* Yine harika bir şarkı. Son günlerde yeterince müzik dinlemiyorum – ne araba radyosu, ne iPod ne de müzik sistemi. Evde polis telsizini açıyorum, bir federal acil kanalını bir de kendisine Radyocu Dan Dan diyen enerjik bir dedikoducuyu dinliyorum.

"Damadınızın dün sabah buradan ayrıldıktan sonra nereye gidebileceği hakkında bir tahmininiz var mı efendim?"

"Evet," diyor. "Her zamanki işlere koşmuş olmalı. Süt, peynir, un. Tuvalet kâğıdı. Eğer bulabilirse konserve domates. Çoğu zaman dükkânı birlikte açardık. Sonra hemen fırlar ve öğlen yemeği için ne bulursa almaya koşardı."

---

* (İng.) Bir Kadını Düşünen Adam -*çn*

"Bu malzemeyi almak için nereye giderdi?"

Rocky gülümsüyor. "Sonraki soru lütfen."

"Tabii," diyorum. "Tamam."

Defterimde yeni bir sayfa açıyorum. Denemeye değerdi. Brett'in dün sabah alışveriş için gittiği yer, yiyecek satan yerler hakkındaki IPSS-3 talimatnamesinin yeniden düzenlenmiş bölümündeki hükümlere uygun bir yer değil anlaşılan. Eldeki kaynakların kullanılmasıyla ilgili yeni hükümler getirildi: takas sınırlarının yeniden belirlenmesi, su kullanımıyla ilgili kısıtlamalar, karneye bağlama. Rocky Milano meraklı bir ziyaretçiye, hele de polisle eski bir bağı olan birine, bu işin ayrıntılarını anlatacak birine benzemiyor. Yine eski bir polis olan ve yatağının başına İsa resmi olan Brett Cavatone yeni yasalarla yapılan bu küçük uzlaşmalar hakkında ne düşünüyordu acaba?

"Size, dünkü alışveriş listesinde olağan dışı bir malzeme olup olmadığını sorabilir miyim? Her zaman almadığınız bir şey?"

"Bir düşüneyim," diyor. Arkasına yaslanıp zihnindeki listeyi kontrol eder gibi bir anlığına gözlerini yumuyor. "Evet vardı. Dün Suncook'a gitmesi lazımdı."

"Neden Suncook?"

"Butler Mobilya'nın olduğu yer. Hafta sonu biri yemeğe geldi, o da mağazada hâlâ eski ahşap masalar olduğunu söyledi. Biz de gidip işimize yarar mı diye bakalım dedik."

"Tamam," dedikten sonra bir an düşünüyorum. "Bisikletle gitti dediniz değil mi?"

Milano da bir an düşündükten sonra, "Evet," diyor. "Bisikletin arkasında bir yük taşıma yeri var. Dediğim gibi kendisi öküz gibi kuvvetliydi."

Sakin sakin bakıyor bana, kaşları hafifçe kalkık. İster istemez bu yüzde hafif bir neşeyle karışık bir meydan okuma olduğunu görüyorum: Ona inanmalı mıyım? Martha'daki fotoğrafta gördüğüm, sakallı, kısa boylu ve güçlü adamı gözümün önüne getiriyorum. Arkasındaki yük taşıma römorkuna yuvarlak ahşap masalar yüklenmiş on vitesli bir bisikletle, sıcak bir temmuz

gününde kasları gerilmiş, Suncook'tan buraya varmaya çalışan bir adam.

Rocky birden ayağa kalkıyor, ben de onun bakışını izleyerek arkama dönüyorum. Dışarıdaki, sakalları yeni çıkan atkuyruğu saçlı çocuk girmiş içeri.

"Hişt, Jeremy," diye, çocuğa yalan selam veriyor Rocky. "Dışarısı ne âlemde?"

"Fena değil. Bay Norman geldi."

"Ciddi misin?" diyor Milano, yine ayağa kalkarak. "Bu kadar erken mi?"

"Şey diyeyim mi.."

"Yok, geliyorum." Milano bir ayı gibi geriniyor ve önlüğünü yeniden bağlıyor. "Buradaki dostumuz, Brett konusunda bilgi istiyor," diyor Jeremy'ye. "Brett'le ilgili diyeceğin bir şey var mı?"

Jeremy gülümsüyor; yüzü kızarıyor hafiften. Ufak tefek, sevimli tipli, düşünceli bakışlı sağlam görünüşlü bir genç. "Brett müthiş biridir."

"Evet," diyor Rocky Milano bulunduğu yerden işine bakmak üzere çıkarak. "Öyleydi."

Lokantanın dışında, bisikletimin arka tekerinin altına kirli bir tekir girmiş, Steeplegate'te terk edilmiş araçların birinden gelen ve kesilmek bilmeyen hırsız alarmının canhıraş sesinden korkmuş miyavlıyor. Tepemizden alçaktan uçan bir savaş uçağı gürültüyle ve gökyüzünün parlak mavisinde beyaz bir iz bırakarak geçiyor. *Brett artık çok uzaklardadır,* diye düşünerek, kediyi sığındığı yerden dikkatle çıkarıp kaldırımın güneşli bir yerine bırakıyorum. Hava Kuvvetleri uçaklarının çoğu sortileri kıyılara yakın yerlerde. Kıyılarda felaket yüzünden kaçan göçmenleri durdurmaya çalışan Sahil Koruma Muhafızları'na destek oluyorlar. Göçmen sayısı Radyocu Dan Dan'in dediğine göre günden güne artıyor. Büyük yük gemileri ve külüstür sallar, gezinti tekneleri ve çalıntı deniz taşıtlarıyla bütün doğu yarıküreden insanlar akın akın geliyorlar. Tek amaçları Maia'nın doğrudan hedefi olmayan, dolayı-

sıyla en azından kısa bir süre için, az da olsa hayatta kalma şansı bulabilecekleri bölgelere kaçmak. Hükümet bunları durdurmaya, o da olmazsa kısıtlamaya çalışıyor, Bunun için de filikaların önünü kesip güvenle gemilere geri döndürüyorlar, geri kalanlar da yakalanıp kıyıya yönlendiriliyorlar. Karaya çıkan göçmenler topluca işlemden geçiriliyor, kıyı şeridinde inşa edilmiş veya edilen güvenli tesislere taşınıyorlar.

Kaçak göçmenlerin önemli bir kısmı ya gözden kaçıyor ya da devriyeler tarafından görmezden geliniyor, hatta bazıları kıyılarda, ormanlarda göçmen yakalamak için devriye gezen milisleri bile atlatmayı başarıyorlar. Concord'da bunlardan birkaçını gördüm: yıpranmış giysiler içinde, bir deri bir kemik Çinli bir aile, birkaç hafta önce South Caddesi'nde Waugh'nun fırınındaki Acil Kaynak Dağıtım (AKDA) yerinin önünde kibarca yiyecek dileniyorlardı. Üç büyük somun ekmek alabilmek için fırın kuyruğunda bekledim, sonra da dışarıda kuş yavruları gibi bekleyen aileye birkaç ufak parça ekmek verdim.

Dönüş yolunda New Hampshire eyalet yönetim binasının iyice uzamış çimlerinde mola veriyorum. Çimlere yayılmış iki üç kişilik gruplardan kahkahalar ve haykırışlar yükseliyor. Düzgün giyimli aile büyükleri, küçük aileler, genç çiftler, portatif masalar. Piknik sepetleri, şarap şişeleri. Dazlak kafalı, orta yaşlı bir adam bir kasanın üstüne çıkmış ellerini ağzının kenarında tutarak bağırıyor.

"Boston Patriot takımı," diyor adam. "Amerikan Açık Tenis Turnuvası. Outback Et Lokantası." Birkaç kişi gülerek alkışlıyor. Birilerinin parlak fikri olan bu duyurular birkaç haftadır devam ediyor: Herkes sırasını sabırla bekliyor, dünyayla ilgili özleyeceğimiz şeyleri durmak bilmeden söylüyorlar. Üzerlerindeki üniforma nedeniyle robot gibi kimliksiz görünen iki de polis memuru var, sırtlarında makineli tüfekleriyle sessizce etrafı seyrediyorlar.

"Ping pong. Starbucks," diyor konuşan adam. İnsanlar bağırıyor, alkış tutuyor ve birbirlerini dürtüyorlar. Kollarında bebe-

ğiyle zayıf bir genç anne, adamın yanında durmuş kendi sırasını bekliyor. "Tatil günleri aldığınız şu büyük ambalajda lezzetli mısır patlakları."

Phenix Caddesi'nde bir bodrum barında, eskiden Capital Sanat Merkezi'nde bir yönetici asistanı olan bir adam tarafından düzenlenen alaycı bir karşı gösteri olduğunu biliyorum. Oradaki insanlar ciddiymiş gibi yaparak özlemeyecekleri şeyleri söylüyorlar: Müşteri hizmetleri. Gelir vergileri. İnternet.

Tekrar bisiklete atlıyor, önce kuzeye sonra batıya sürüyorum. Martha Milano ile evlenip sonra da onu terk eden Brett Cavatone'u düşünerek öğlen randevuma gidiyorum. Zihnimde bir resim şekilleniyor: sert, akıllı, güçlü bir adam. Bir de… Martha ne demişti? Soylu. *Soylu bir şey yapıyor olmalı.* Bildiğim bir şey varsa o da şu: önüne geleni eyalet polisi yapmıyorlar. Ve gıda sektöründe çalışmak için eyalet polisliğini bırakan hiç kimseyle tanışmadım.

3.

"Kadın doktora gitmiş, tuhaf bir ağrısı varmış, doktor tüm testleri yapmış, 'Üzgünüm ama kansersiniz,' demiş." Dedektif McGully vodvil oyuncuları gibi abartılı gibi el kol hareketleriyle anlatıyor, dazlak kafası iyice kızarmış, hırıltılı sesinden yaklaşan kahkahanın beklentisi belli oluyor. "Üstelik yapacak bir şey de yokmuş. Hem de hiçbir şey! Ne ışın tedavisi ne kemoterapi. Ellerinde hap olmadığı gibi, serum veren damlatma makineleri de jeneratörle çalıştırılamıyormuş. Tam bir curcuna. 'Dinleyin hanımefendi, üzgünüm ama sadece altı ayınız kaldı,' demiş doktor." Culverson gözlerini deviriyor ve McGully nihayet öldürücü darbeyi indiriyor: "Kadın da doktora bakmış, 'Altı ay mı?' demiş. 'Müthiş! Yani herkesten üç ay fazla yaşayacağım!'"

McGully bu son cümleden sonra yüz ifadesni dondurup ellerini sallıyor. Heheheh. Kibarca gülümsüyorum. Culverson kavanozun kenarından bal sıyırıp çayına döküyor.

"Siktirin gidin," diyor McGully, etli ellerini sallayarak bizi kışkışlıyor. "Komik işte."

Dedektif Culverson homurdanıyor, çayından bir yudum alıyor, ben de başımı masada elimizi bile sürmediğimiz yemek mönüsünün yanında açık duran not defterime gömüyorum.'

Somerset Lokantası'nın garsonu Ruth-Ann hâlâ menüleri her hafta gözden geçiriyor, değişiklikleri yazıp biten yemeklerin üzerini kalın siyah bir keçeli kalemle çiziyor, her zaman büyük bir özenle güncelliyor. Hâlâ kendi şakasına gülen McGully iki puro alıyor, masanın üzerinden Culverson'a doğru yuvarlıyor, o da puroları yakıp birini McGully'ye geri veriyor. Purolarını dişlerinin arasında ezmeye başlayan iki arkadaşım da birbirine benziyor: dazlak kafa, orta yaşlı beyaz ile göbekli orta yaşlı siyahi. Yemek masasında sanki yan yana duran iki bezelye tanesiler. Zorunlu emeklilik ağına düşmüş, bunun tadını çıkaran yaşlılar gibiler.

Ne yapıyorum, bu sabah defterime aldığım notları gözden geçiriyor, Martha'yı, onun tırnaklarını yiyişini, gözlerinin dalıp gidişini düşünüyorum.

"Bu arada bu anlattığım gerçek bir hikâye," diyor McGully. "Tabii altı ay için kadının söylediği dışında. Fakat Beth'in teşhisi yeni konmuş kırk yaşlarında bir arkadaşı var, kadın için hiçbir şey yapamıyorlar. Gerçekten."

"Beth nasıl?"

"İyi," diyor McGully. "Kazak örüyor. Yaz mevsimindeyiz diyorum ama havanın soğuyacağını söylüyor. Ben de diyorum ki, ne yani güneşin külle mi kaplanacak?"

McGully bunları başka bir şakaymış gibi anlatıyor ama kimse gülmüyor, kendisi bile.

"Dotseth'i duydunuz mu?" diye soruyor Culverson.

"Evet," diyor McGully. "Vali yardımcısı değil mi?"

"Evet. Delilik."

Tum bu hikâyeleri çoktan duydum. Not defterimin sayfalarını inceliyorum. Plastik bir samuray kılıcını nereden bulacağım ben?

İhtiyar, ak saçlı, güçlü kuvvetli Ruth-Ann tabaklarımızı alıp masayı toplamak üzere yanımızda beliriyor, puroların yanına küllüğü bırakınca herkes başını sallayarak teşekkür ediyor. Yulaf ezmesi ve peynirden başka sunabildiği tek şey çay çünkü çayın en büyük bileşeni su ve şimdilik musluklardan akan su

kesilmedi. Elektrik kesik olduğuna göre musluklardan daha ne kadar süre su akabileceği konusunda tahminler çeşitli. Her şey depolarda ne kadar kaldığına, Enerji Bakanlığı'nın kuzeydoğu bölgesindekilere mi bizim şehir santrallerine mi öncelik tanıyacağına vs. bağlı.

"Hişş Palace," diyor Culverson birden, aslında önemsemiyormuş ama birden aklına gelmiş gibi. Omurgam tedirginlikle geriliyor çünkü ne soracağını biliyorum. "Kız kardeşinden haber var mı?"

"Yok."

"Hiç mi?"

"Hiç."

Daha önce de sordu. Sorup duruyor.

"Ondan hiç haber alamadın mı?"

"Hayır, alamadım."

McGully lafa karışıyor. "Onu arayıp bulmaya çalışmayacak mısın?"

"Yok," diyorum. "Aramayacağım."

Bakışıyorlar: *Ne utanç verici.* Konuyu değiştiriyorum.

"Size bir sorum var. Suncook buradan kaç kilometre çeker?"

Culverson başını yana doğru eğiyor. "Bilmem. On mu?"

"Yok," diyor McGully. "On iki falan." Ağzından üflediği yoğun bir duman topunu elimi sallayarak kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Tavandaki pervane dumanın birazını çekerdi eskiden ama artık çalışmadığından yoğun gri bulut tepemizde asılı duruyor.

"Neden sordun?" diyor Culverson.

"Aradığım adam, bisikletle Suncook'a gidip oradan sandalye filan alması lazımmış."

"Bisikletle mi? Bisiklet römorkuyla?"

"Kimi arıyorsun sen?" diye soruyor McGully.

"Kayıp birini."

"Suncook'tan bisikletle mi getiriyor?" diyor Culverson. "Ne o, fil filan mı bu herif?"

"Bir dakika," diyor bana dik dik bakarak McGully; iki parmağının arasındaki purosundan duman tütüyor. "Kayıp biri mi dedin? Yine bir soruşturmanın mı peşindesin dedektif?"

Onlara durumu kısaca anlatıyorum: Eski bakıcımı, kocasının kayıp olduğunu, Steeplegate'in oradaki pizzacıyı.

"Adam bir eyalet polisi mi?" diyor Culverson.

"Öyleymiş. Pizzacıda çalışmak için ayrılmış."

Culverson suratını buruşturuyor. McGully araya giriyor: "Bu kadın sana ne kadar ödeyecek? Kaçak kocasını bulman için?"

"Diyorum ya eski bir arkadaş."

"Hiç miktarında bir para verecek yani."

Culverson dalgın dalgın gülüyor. Konuyu kafasında evirip çevirdiğini, eyalet-polisinden-dönme-pizzacı olduğunu kısmını düşündüğünü anlayabiliyorum. McGully devam ediyor: "Boşuna uğraştığını söyledin değil mi hatuna?"

"Kocasını bulmanın uzak bir ihtimal olduğunu söyledim."

"*Uzak ihtimal mi*?" diye söylediğimi tekrarlıyor McGully, gaza gelip yumruğunu masaya indiyor. "Öyle de diyebilirsin tabii. Ona ne demelisin biliyor musun Ichabod Crane? Ona adamın gittiğini söylemelisin. Ya ölmüştür ya da bir kerhanededir, belki de New Orleans'ta ya da Belize mi ne sikim öyle bir yerde kristal meth içip kafayı buluyordur. Karısını terk ettiyse bunu isteyerek yapmıştır, yani herifin peşini bırakmanın en iyisi olacağını söylemelisin kadına. Çeksin sandalyesini, güneşin batışını izlemeye hazırlansın."

"Peki," diyorum. "Tamam."

Daha fazla konuşmak yerine elimdeki yeniden yazılmış yemek listesine bakıyorum. Kirli sarı gün ışığı pencere camında yansıma yapıyor, masanın üstüne hücre demirleri gibi sıra sıra titrek ışık huzmeleri bırakıyor. Başımı kaldırınca McGully'nin başını iki yana salladığını görüyorum. "Dinle beni. Bu kadını seviyorsun galiba. İstersen hiç boşuna umutlandırma. Ne kendi vaktini harca ne de kadınınkini."

Culverson'a dönüyorum. Hafifçe gülümsüyor, parmak uçla-

rıyla alnını ovuşturuyor. "Thunder'ın bizim bitişikte oturduğunu size söyledim mi çocuklar?"

"Ne?" diye sordu McGully.

"Hava durumu sunucusu olan mı?" diye soruyorum.

"Dördüncü kanalda saat altıda ve onda çıkıyor. Takip ettiğim tek ünlü." Culverson ceketinin ceplerini yoklamaya başlıyor. Culverson ile ikimiz hâlâ çoğu zaman polislikten kalma blazer ceketlerimizi giyiyoru. Ben çoğunlukla kravat da takıyorum. McGully göğüs cebinde ismi yazılı bir polo yaka tişört giyiyor.

"Çok konuşmazdık şimdiye kadar," diye açıklıyor Culverson. "Sadece merhabalaşırdık. Fakat artık blokta ikimizden başka kimse kalmadığı için ara sıra kapısını çalıp halini hatrını soruyorum. Epey ihtiyar birisi."

McGully purosunu tüttürüyor, sıkıldığı belli.

"Neyse, dün Thunder bana bir şey göstermeye geldi. Aslında bunu yapmaması gerektiğini ama sonunda dayanamadığını söyledi."

Culverson aradığı şeyi ceketinin sağ iç cebinde buluyor ve çıkarıp önüme doğru itiyor. Parlak bir kâğıda renkli basılmış, ince, şık bir broşür, içindeki fotoğraflarda, yaşlı insanlar ahşap kaplı duvarlarına asılı şamdanlarla aydınlanmış, güzel bir salonda gülümsüyorlar. Tenha koridorlarda başında miğferleriyle kahraman görünüşlü muhafızlar volta atıyor. Bir başka fotoğrafta ise sofra başındaki genç bir çift var: keten masa örtüsü, makarna ve salata. Altında güzel ve küçük bir yazı karakteriyle şöyle yazılmış: *Yarının Dünyası Sizi Bekliyor...*

"Yarının Dünyası mı?" diye soruyorum ve McGully broşürü kapıyor. "Boş laf bunlar," diye öfkeyle homurdanıp broşürün önünü arkasını çeviriyor. "Bir eşek yükü boş laf."

Broşürü yeniden masaya atınca arka taraftaki yazıyı görüyorum. Yarının Dünyası "New Hampshire'ın güzel manzaralı dağlarındaki gizli bir yerde, temelli kalınabilecek, özenle hazırlanmış güvenliği tam odalar" sunuyor. "Temelli" kelimesi yana yatık yazılmış. Üç çeşit oda var: standart, yüksek kaliteli ve lüks.

Broşürü masaya bırakıyorum. "Al," diyor McGully, "şu peçeteyi de boş lafları sil."

Bu harika 'Yarının Dünyası' için, giriş ücretinin broşürde yer almadığı dikkatimi çekiyor. Culverson'a soruyorum, Thunder'ın söylediğine bakılırsa müşteriden müşteriye değiştiğini söylüyor. Yani elinde avucunda ne varsa fiyat olarak onu ödüyormuşsun.

"Dün gece o adamların gelip Thunder'ın çim biçme makinesini, küçük şarap soğutucusunu ve mikrodalga fırınını götürdüklerini gördüm," diyor Culverson. "Bu sabah tuğla sundurmasını söküp büyük duvarcı aletleriyle parçalara ayırdılar ve hepsini alıp gittiler. Üstlerinde işçi tulumları vardı. Bir insanın sahip olduğu her şeyi elinden hileyle alıyorsanız işçi tulumu giymek iyi fikir tabii."

"Onları durdurmaya çalışmadın mı?" diye soruyor McGully. Culverson ise geri çekilip *delirdin mi sen* der gibi ters ters bakıyor.

"Tabii," diyor. "Yumruklarımı gösterdim. Bu adamların boş dolaştığını mı sanıyorsun?"

Broşürü elime alıp sayfalarını çeviriyorum. En modern tıbbi gereçler. Gurme yemekleri. Rulet masaları.

"Ayrıca," diyor Culverson, "Thunder'ın yüzündeki gülümsemeyi görmeliydiniz." Arkasına yaslanıp kümese dalmış tilki bakışıyla bizi süzüyor. "Seks manyağı gibi gülümsüyordu. Yaşlı bir adamın o kadar mutlu olduğunu hiç görmemiştim."

McGully sinirlenmiş gibi görünüyor. Purosunun külünü çay fincanına sikledikten sonra, "Eee, anlamı ne bunun?" diyor. Aslında o da ben de biliyoruz anlamını. Culverson her halükarda açıklıyor zaten. "Bu kadına yani eski bakıcına belki gereksiz umut veriyorsun ama en nihayetinde umuttur işte, değil mi? Karanlıkta çakan bir ışık?" McGully öfkeyle homurdanınca Culverson ona dönüyor. "Ciddiyim. Palace'ın bu soruşturmayı üstlenmesi belki de kadını kafayı yemekten koruyacaktır."

"Kesinlikle," diyorum. "Kesinlikle öyle."

Culverson bana bir an kaş çatarak baktıktan sonra McGully'ye dönüyor. "Hatta belki Palace'ı da kafayı yemekten koruyacaktır."

Defterimi tekrar karıştırmaya başlıyorum. "Pizza yapmak istersen, malzeme için nereye bakarsın? Bu adamın patronu onu dün sabah malzeme almaya yollamış; sanırım adam takas mal veren yerlerden birine gitmiş."

"Kesin öyledir," diyor Culverson. "Kimse bir pizza lokantasını AKDA sisteminden aldığı peynir yardımıyla yürütmez." Acil Kaynak Dağıtım Sistemi'nin kısaltmasını o da birçoğu gibi ezip başka kelimeye dönüştürerek *aktı* diye telaffuz ediyor.

"Hangi takas dükkânı acaba? Pirelli mi?"

"Ben bilmem. Küçük bahçemle ve Ruth-Ann'in yardımseverliğiyle durumu idare ediyorum. Fakat saygıdeğer meslektaşım evli bir adam ve başka ihtiyaçları var."

Culverson purosunu küllükte söndürürken uzun bir sessizlik oluyor, sonra bakışlarını McGully'ye çeviriyor, o da en sonunda ellerini havaya kaldırıp içini çekiyor. "Tanrı aşkına," diyor. "Eski Elks binası tabii. South Caddesi'nde, Corvant'ı geçince."

"Emin misin?" Ayağımla Ruth-Ann'in lokantasının zemininde ritim tutarken defterime not alıyorum. "Paulie'de tamirde olan gözlüğümü almak için o taraflara gitmiştim. O bina tamamen boş haldeydi."

"Bodrum katı hariç," diyor. "Peynir, domates konservesi, zeytin filan alıyordu değil mi? Elks'tendir işte... Onlara seni benim gönderdiğimi söyle."

"Teşekkürler McGully," diyor, kalemimi bırakıyorum, gözlerim ışıl ışıl.

"Yanında bir şey götürmeyi unutma."

"Çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil, tamam tamam."

"Senin içinde," diyor Culverson hayranlıkla McGully'yi süzerek, "ta derinlerde pırıl pırıl parlayan bir zekâ var."

"Hadi oradan."

Ruth-Ann ayağında ortopedik ayakkabılarıyla yanımıza dönüyor. Gülümsüyorum, o da bana göz kırpıyor. Somerset'e on iki yaşımdan beri geliyorum. "Borcumuz ne kadar?" diye soruyor

Culverson her zamanki gibi, Ruth-Ann de yine her zamanki gibi, "Bir trilyon dolar," diyor ve işine dönüyor.

Eve dönüp başkalarının artık mallarını büyük bir plastik leğene atıyorum, eskiden bir torbacıya ait olan kıvırcık bişon cinsi Houdini adlı köpeğimi ıslık çalıp çağırıyorum.

Küçük bedenini kabın içindeki boşluğa sıkıştırmaya çalışırken, "Bir dakika, bekle bakayım," diyorum ona. "Sakin ol. Otur."

Köpek beni dinlemiyor bile; zevkle havlayıp küçük mesut yüzünü leğendeki yiyeceklere gömüyor. İlk karşılaştığımızda Houdini'yi arama kurtarma köpeği olarak eğitmeye karar vermiştim ama bu düşünceyi çoktan terk ettim artık. Emirlere itaat etmiyor hiç; tam bir eğitimsiz köpek yavrusu olarak kaldı. Mutfak masasındaki bir ahşap sandalyeye oturuyorum ve onun yemek yiyişini seyrediyorum.

Beni kız kardeşim konusunda sıkıştırdıkları her seferde olduğu gibi, Culverson'la McGully'ye yine yalan söyledim. Nico'nun nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyorum. Asteroit karşıtı bir çeşit komploya karıştı Nico, olacakları engelleyebileceğine ya da tüm bunların Kennedy suikastı ya da Ay'a ayak basılması gibi devletin bir tiyatrosu olduğuna inanan aptallarla dolu küçük gruplardan biriyle takılıyor. Tam olarak ne yaptıklarını bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Elbette bu konuyu meslektaşlarımla konuşmaya dair bir isteğim de yok. Başka şeyleri düşünmeyi tercih ederim.

Kabındakileri bitirip daha fazlasını bekleyerek bana bakınca, "Üzgünüm oğlum," diyorum Houdini'ye. "Başka yok."

Telsizi açıyorum ve Radyocu Dan Dan'i buluncaya kadar kristalle uğraşıyorum. Senato ile Meclis üyelerinin ortak oturumu ve Mayfair komisyonu konuşuluyor. NASA ile Savunma ve İçgüvenlik Bakanlıkları'nın "yaklaşan tehlike karşısında yıllardan beri, yeterli güvenlik sağlamak ve uyarıyı yapmaktaki başarısızlığı" tartışılıyor. Asteroit $2011GV_1$ hakkında kimin neyi, ne kadar zamandır bildiğini araştırıp bulan eski senatör Mayfair ile

biz dedektifler Somerset Lokantası'nda eğlendik. "Ama bu rezalet!" dedi McGully senatörü taklit edip işaretparmağını havada sallayarak. "Kendi biliminsanlarımız *en başından beri* asteroitle ilgili bize komplo kurmuşlar!"

Radyocu Dan Dan'in NASA'nın 1981 ile 1987 arasında başkan yardımcısı olan seksen beş yaşındaki Eleanor Tollhouse'ın "kendi can güvenliği için" senatoda kafes içinde tutulduğunu üzüntüyle haber veriyor.

Radyoyu kapıyorum. Houdini hâlâ mahzun gözlerle ve azimle bana bakıyor. İçimi çekip yemek artıklarıyla uğraşmaktan beni kurtaracağını umarak eve getirdiğim kuru mamadan çeyrek bardak kadarını kabına boşaltıyorum. Mama torbasında sadece bir seferlik mama kalmış ama bundan başka her biri on öğünlük on altı torba daha var. Houdini günde yaklaşık iki öğün mama yiyor. Demek ki eldeki mama ona yetmiş yedi gün yetecek. Ama gün sayan kim?

Ayağa kalkıp geriniyorum ve köpeğin su kabını dolduruyorum. İşte büyük bir şaka daha: *Gün sayan kim?* Cevap ortada, herkes, tabii ki herkes gün sayıyor.

4.

Köpek havlayınca gözlerimi açıyor, yatakta doğrulup oturuyorum. Kalbim güm güm atıyor.

"Ne var oğlum?" diyorum. "Ne oldu?"

Houdini nisandan bu yana üzerinde uyuduğum oturma odası kanepesine birkaç adım mesafedeki ön kapıda havlayıp duruyor. Yüksek sesle, hiç durmadan ve tiz bir sesle havlıyor ki normalde böyle yapmaz hiç. Kanepeden iniyor, yatağı kenara itip altındaki dört gevşek tahtayı kaldırıyorum. Karanlıkta el yordamıyla kasayı bulup şifresini giriyorum, kapağı çekip kaldırıyorum ve içinden testere dişli uzun bir bıçak ve Ruger LCP tabanca çıkarıyorum.

Houdini hâlâ hem ileri geri gergin bir telde yürür gibi gidip geliyor hem de havlıyor. Ona sakin olmasın söylüyorum ama nafile. Bıçakla tabanca elimde köpeğin yanından geçip yavaşça omuzum kapıya değinceye kadar yürüyorum.

"Tamam oğlum," diye mırıldanıyorum, kalbim güm güm atıyor şimdi, bıçağı tutan elim terden sırılsıklam. "Sakin ol."

Kapıdaki küçük gözetleme deliğinden ince titrek bir ışık sızıyor; bir fener ışığı çimlerin üzerinde dolanıyor. *Şimdi bu*

Palace araştırmasını yapamadan bir ev baskınında ölürse, diye içimden soruyorum Culverson'a, *benim eski bakıcımın umut ışığına ne olur?*

Artık evlere girildiğine ve fiziksel saldırıda bulunulduğuna dair hikâyeler duyuyoruz. Thayer'de eski bankacı Leon James evinde bayılana kadar dövüldü, evin her yanı bakır bulmak için talan edildi. Kocaları hayatın tadını çıkarmak için evi terk edince birlikte oturmaya başlayan iki orta yaşlı kadının evi de saldırıya uğradı. Goril maskeli yeni yetmeler bu kadınları taciz edip öldüresiye dövdüler, alkollü ya da uyuşturucu etkisinde değillerdi ve evden hiçbir şey almamış, bu işi sırf eğlence olsun diye yapmışlardı. Olayı duyduğum zaman köşe başlarında park edilmiş duran Chevrolet Impala'lardan birinin yan camını tıklattım, bana anlatıldığı şekilde evin kapı numarasını ve kadınların adını bildirdim. Arabadaki genç polis bana boş boş baktı, zaten rapor yazdıklarını söyleyip yavaşça camı kapattı.

Dışardaki fener ışığı kaybolmuş. Karanlığa, ay ışığında gölgesi düşen, yaz mevsiminde dalları dökülen uzun ağaçlara bakıyorum. Nabzım güm güm atıyor; Houdini de nefes nefese.

Birden dışarıdan, çimenlikte bir yerden bir şangırtı, belki bir cam kırılma sesi, ardından bir erkeğin alçak sesle fakat belirgin bir şekilde küfredişi. "Siktir. Sıçayım. Kodumunun."

Kapıyı açıyorum ve bir elimde tabanca diğerinde bıçakla ortaçağdan çıkma bir barbar gibi çığlık atarak dışarı fırlıyorum.

Çim alanın ortasında duruyorum. Hiçbir şey yok. Kimseyi görmüyorum. Batı Clinton'ın görebildiğim tarafında, fosilleşmiş cam meyvelere benzeyen ampulleriyle sıra sıra sokak lambaları yanıyor. Daha fazla gürültü geliyor şimdi: bir sürtünme ve bir çatırtı ve bunları takip eden, alçak sesli küfürler.

Elimdeki tabancanın ağırlığına alışkın değilim, polisken kullandığım SIG Sauer P229'dan daha hafif ve kompakt bir silah bu. Bana bu Ruger'i arkadaşım Trish McConnell Sosyal Güvenlik Yasası'nın silah hükümlerine tabi olduğumu ve evimde tabanca olmadığını söyleyince daha geçen hafta buldu. Hâlâ polis ola-

rak görev yapan eski meslektaşım McConnell bir gün zarf içinde tabancayı ön kapımla sineklik arasına bıraktı, yanına da *lütfen bunu al* yazan bir not koymuş.

Silahım olduğuna şu an memnunum. Tabancalı elimi çimenlik yönünde geniş bir yay çizecek şekilde hareket ettiriyorum. Aynı zamanda da "Olduğun yerde kal. Dur, silahını at," diye karanlığa doğru sesleniyorum.

"Yok, silahım yok. Kahrolsun. Çok özür dilerim." Komşumun çimenliğinden gelen bu ses tanıdık ama kim olduğunu tam olarak çıkaramıyorum. Sanki rüyadan gelen bir ses. "Hay sikeyim, gerçekten çok özür dilerim dostum."

Duruyorum. "Kimsin?"

"Jeremy."

Jeremy. Lokantadaki, üç günlük sakallı, saçı atkuyruğu olan şu çocuk. Derin bir oh çekiyorum. Hızla atan nabzım yavaşlıyor. Nabız atışlarımın hızı normale döndü. Tanrı aşkına.

"Sanırım tuzak gibi bir şeye takılıp düştüm," diyor.

"Bekle," diyorum. "Geliyorum."

Jeremy, Bay Moran'ın ön bahçesindeki kırık kiremit ve camlarla dolu çukurda. Ay ışığında gözlerimi kırpıştırıp odaklanınca onu bulamıyorum, üstü başı perperişan ve şaşkın görünüyor, alnında da bıçak yarası gibi bir kesik var.

"Şey, özür dilerim," diyor hafif bir sesle.

"Tuzak değil bu," diyorum Jeremy'ye. Aşağıya, ona bakıyorum, o da yaralı bir geyik yavrusu gibi çekinerek bana bakıyor. "Yoğunlaştırma çukuru bu."

"Yoğunlaştırma çukuru neymiş ya?" diyor çevresindeki cam kırıklarını süzerek. "Sanırım kırdım."

Gece yarısı evimin çevresinde dolanırken kendini yaralayan bu gence büyük bir rahatlama duygusuyla karışık bir şefkat duyarak yüksek sesle gülüyorum. Sanki bu aptal çukur gerçekten de bir tuzakmış ve tuzağa zavallı bir peri yakalanmış

"Yoğunlaştırma çukuru bir yakalama sistemidir," diyorum. "Atmosferden nemi çeker. Komşum kendisi yaptı."

"Hadi ya. Özür dilediğimi söylersin artık."

"Öldü," diyorum. "Burada ne arıyorsun?"

Jeremy elini alnındaki kesiğe götürüyor, yüzün buruşturuyor bir an, sonra kanlanan parmak uçlarına bakıyor. Lokantadaki halinden bir farkı yok: ufak tefek bir genç, duygulu, koyu renk gözler, yumuşak ve erkeksi olmayan bir yüz. Orta yaşlı bir emekli ayakkabı satıcısı olan komşum Bay Moran 4 Temmuz'da Amerikan Toprağı adlı bir örgüte bağlı bir grup tarafından vurulup öldürülmeden önce bu çukuru yapmak için üç haftasını harcadı. Bay Moran adamların elinden Cape Cod'da bir göçmen kampına yiyecek ve ilk yardım malzemesi götüren bir kamyon şoförünü kurtarmaya çalışmıştı. Şoförü de öldürdüler o gün.

"Gerçekten çok özür dilerim," diye tekrarlıyor Jeremy. "Sadece Rocky'nin size geldiğimi görmesini istemiyordum. Lokantadan erken çıkmak için uygun bir mazeret bulamadım. Bu yüzden de lokanta kapanana kadar beklemek zorunda kaldım.

"Tamam," diyorum.

"Sonra da kütüphaneye gidip adresinizi aramam gerekti."

"Tamam."

"Telefon rehberinde adresiniz yoktu. Başka bir Palace'in adı vardı. N. Palace."

"Kız kardeşim," diyorum. "Kredi kartı başvurularında benim adresimi verir."

"Ya."

Hala cam parçaları arasında yatıyor ki ben ne olduğunu tam olarak anlayana kadar orada kalsa iyi olur. Concord Halk Kütüphanesi'nin ana salonu artık yirmi dört saat açık; temizliğiyle aydınlatması kütüphanede çalışan çekirdek kadro ve bir avuç gönüllü tarafından yapılıyor.

"Jeremy, neden bana geldin?" diye soruyorum.

"Şey sadece Brett'i geri getirmeyin diye söylemek istedim. Onun peşini bırakın."

"Hadi," diyorum, bıçağımla tabancamı bırakıp elimi darmadağın olmuş yoğunlaştırma çukuruna uzatarak. "Çık bakalım oradan."

"Aptalca bir şeydi bu."

"Sorun değil."

"Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Sorun değil."

Jeremy mutfak masamın başında oturuyor şimdi, alnına bastırdığı kâğıt havlunun kenarlarından kan sızıyor.

"Cidden," diyor. "Kendimi sersemin teki gibi hissediyorum."

"Boş ver," diyorum. "Takma kafaya."

Jeremy'yi Brett konusunda sıkıştırmıyorum, en azından şimdilik, beni bulmak için bu kadar zahmete girmesinin ve yol tepmesinin nedenini de sormuyorum. Elimden kaçıp gitmesini istemiyorum ve öyle olacak gibi görünüyor: Telaşlı ve utangaç, biraz üstüne gitsem "boş ver, unut gitsin," diyerek gecenin içinde kaybolacak sanki.

Mumları ve kamp ocağımı yakıyor, çay için su ısıtıyorum ve şuradan buradan konuşmaya başlıyoruz. Jeremy'nin soyadı Canliss'miş, bu soyadı bana bir yerden tanıdık geliyor, nasıl yazıldığını soruyorum.

"Sen Concord'lu musun?" diyorum.

"Yok," diyor. "Evet." Derin nefes alıp veriyor, sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Aslında pek sayılmaz."

Dediğine göre burada doğmuş ama on beş aylıkken taşınmışlar. Klasik bir New England hikâyesi: Montpelier'in hemen dışında büyümüş, liseyi zar zor bitirmiş, sağda solda ufak tefek işler yapmış, "bir şekilde ailesinden kopmuş" ve sonra kendini Portsmouth'da bulmuş, bir sömestr New Hampshire Üniversitesi'ne gitmiş ama atılmış, tekrar denemiş ama yine atılmış, sonunda Concord'da bulmuş kendini, küçük, berbat bir evde birkaç arkadaşıyla kalıyormuş. Derken pizzacıda geçici bir işe girmiş ve dünyanın sonunun geleceği açıklanmış.

Çayları doldururken, "Ya Brett?" diyorum en sonunda, öylesine ağzımdan çıkmış gibi. Yumuşak bir ses tonuyla ve odanın öteki ucundan arkam ona dönük konuşuyorum. "Onu bulmamı niye istemiyorsun?"

"Yani, bakın, aslında bu beni ilgilendirmez," diyor ve susuyor. Ben o sırada fincanlarla ilgilenmeye devam ediyorum; sonra arkamı dönünce çenesini ovuşturduğunu görüyorum. "Abi, yani, *Brett* öyledir işte, anlıyor musunuz?" Çay fincanlarını masaya bırakıp hiçbir şey söylemeden yerime oturuyorum.

"Eğer," diyor Jeremy ellerini iki yana açıp, "gitmesi gerekmişse gitmiştir. Anlıyor musunuz?"

"Pek sayılmaz. Onu tanımıyorum. Bana biraz anlatır mısın?"

"Bilmiyorum." Huzursuzca gülüp yine aynı şeyi söylüyor: "*Brett* öyledir işte."

Bu anlamı belirsiz lafı ikince kere söylerken ses tonunun değişmesine bakılırsa Brett'e bir çeşit saygı ve hayranlık besliyor gibi. "Brett" adını, insanların Elvis Presley ya da Yüce İsa dedikleri gibi söylüyor. O herhangi biri değil – Brett. Bu arada tehlikenin geçtiğine inanmayan Houdini hâlâ masanın altında titriyor. Onu sakinleştirebilmek için kalkıp kuru mama torbasındaki son öğününü kabına koyuyorum. On altı torba kaldı, her torbada on öğünlük mama.

"Eminim ki kendine göre nedenleri vardır," diyor Jeremy. "Diyebileceğim tek şey bu."

"Nasıl nedenler?"

"Hadi ama," diyor başını eğerek, "bilirsiniz işte."

"Bilmiyorum. Gerçekten. Onunla yakın mıydınız?"

"Hayır." Alnına yapışan havlu kâğıdı soyup elinde top haline getiriyor. "Pek sayılmaz."

"Yine de arkadaştınız."

"Daha çok iş arkadaşıydık. Lokantadan."

"Sık sık birlikte çalışıyor muydunuz?"

"Evet. Kesinlikle. Şu kodumunun asteroit mevzusu çıkmadan önce daha çok birlikte çalışıyorduk."

Gülümsüyorum. *İçinde bulunduğumuz durum* ifadesinden daha net bir tanımlama. *Kodumunun astroit mevzusu.*

"Başlangıçta onu çok sıkıcı buldum. İyilik timsali gibiydi. Dindardı, içki içmiyordu, patronun da damadıydı."

Elimin altında not defteri yok. Kalem de. Söylediklerini aklıma yazmaya çalışarak yavaşça başımı yukarı aşağı sallıyorum. Gecenin bu saatinde dikkatimi toplayıp bu yeni bilgilerin hiçbirini atlamadan sıraya dizmeye çalışıyorum.

"Fakat Brett'le takılınca onun ne kadar farklı olduğunu anlıyordun. Etrafta dolaşmaya çıkınca fısır fısır konuşur, durmadan o garip şakalarını yapardı. Zekice şakalardı, insan tam olarak anlayamazdı ama zekice oldukları belliydi. Beceremediğin işleri yapmana yardım ederdi ama seni aptal gibi hissettirmezdi."

Başımı yukarı aşağı sallıyorum. Böyle insanlar tanıyorum ama niyeyse aklıma annemle babamın ölümünden sonra Nico'yla beni büyüten dedem Nathaniel Palace geliyor, onun tavrı bunun tam tersiydi: Bir şeyi beceremediğini, yanlış yaptığını göstermeye hazırdı hep.

"Brett'le ikimiz bizim evin merdivenlerinde oturur hapishaneye girip çıkan şu tutuklularla dolu –adına ne deniyordu– kamyonları seyrederdik."

"Nakliye aracı," diyorum dedemin gözümün önünde canlanan görüntüsünü unutmaya çalışarak.

"Aynen. Brett araçları gösterip şöyle derdi: 'Tanrı başımıza derdin böylesini vermesin, dostum.' Beni önemsiyormuş gibiydi, anlıyor musun? Sadece beni de değil. Genel olarak insanları önemserdi."

"Ve..." Duraklıyor, konuyu değiştiriyorum. "Brett çekip gideceğinden bahsetmiş miydi? Hiç yapmadığı şeyleri yapmaktan falan?"

Jeremy başını eğiyor. Yanakları kızarıyor. "Aman be abi! Çok şey soruyorsun ama."

"Tabiatım böyle. Böyle bir şey bahsetti mi etmedi mi?"

"Yok," diyor. "Özellikle bahsetmedi. Ama gitmeye her an hazırdı. Anlıyor musun?"

"Kız arkadaşı filan var mıydı?"

"Bilmiyorum. Yoktu."

"Yok muydu yoksa bilmiyor musun?"

"Belki vardı," diyor Jeremy. "Sanırım vardı."

"Kim?" diyerek öne eğiliyorum, kalbim küt küt atıyor. "Nerede?"

"Bilmiyorum," diyor ve kendini benim meraklı sorularımdan korumak istermiş gibi toplanıp geri çekilerek arkasına yaslanıyor. "Bilmiyorum."

"Pizzacıya gelen bir kız var mıydı?"

"Yok. Bilmiyorum."

Bildiğini biliyorum. Bir şeyler biliyor. Ama bana anlatmayacak, en azından şimdilik. Parmak uçlarımla gözlerimi ovuşturuyorum. Aklımda başka bir şey var. "Brett tam bir iyilik timsali dindardı dedin. Rocky'nin Acil Kaynak Dağıtımı'ndan mal almasına ne diyordu peki?"

"Ne?" diyor hayretle.

"Yani onu karaborsaya, ikinci el ürünleri almaya göndermesine ne diyordu?"

"Bir dakika," diyor Jeremy birden ve avucuyla masaya vuruyor. "Dur. Bak."

Ardından benim heyecanlı gece misafirim öyle hızlı ve ateşli bir konuşma yapıyor ki masanın öteki ucunda ağzı gecenin karanlığında bir lekeye dönüşüyor sanki. "Kaçıp ortadan kaybolmak, biraz da fındık kırmak istese bile kimseden izin almasına gerek yoktu."

"Karısından bile mi?"

"Evet, karısından bile. Seni bilmem abi ama çekip gidecek ve istediğimi yapacak kadar taşaklı değilim ben. İster hatun peşinde olsun, ister yamaç paraşütü veya başka bir şey için olsun… Şimdi bile, cesaretim yok." Başını kendi acizliğini onaylar gibi üzüntüyle iki yana sallıyor; karakterinin en kötü yanı bu kıyamet cesareti eksikliği sanki. "Demek ki Brett'te o cesaret varmış. Dedim ya, sağlam bir vatandaştı. Yani ne isterse istesin yapabilmesi lazım. Benim söyleyebileceğim bu kadar. Senin ya da Martha'nın veya başka birinin onu bulup geri getirmeye uğraşmaması lazım bence."

Kana bulanmış havlu kâğıdı masaya atıyor ve sandalyesini geri çekiyor.

"Bu kadar, abi. Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Ayağa kalkıyor. Ben de kalkıyorum. "Başka sorularım da var."

"Komşunun çimenlikteki şeyi için de çok çok özür dilerim."

Bu kadar. Concord yönetiminin bana verdiği durdurma yetkisi artık elimde olmadığı için gidişini seyretmekle yetiniyorum. Karanlıkta sallanarak uzaklaşıyor; ağaçların karanlık siluetleri arasından titrek bir flaş ışığının yandığını görüyorum. Kayıp adamımızın sahip olduğu kişiliğin delikanlıyı bu kadar kendine bağlayan gücünü ve belki özgünlüğünü düşünüyorum. Bu delikanlı kendisinin cesur olmadığını düşünüyor belki ama arkadaşı için tehlikeli bir gece karanlığında, hiç de az olmayan bir yol katedip geldi. Çünkü arkadaşına hayran. Çünkü o da çekip gidebilmeyi istiyor.

Salona dönüyorum, Dickens karakterleri gibi tabak içinde bir mum var elimde. Defterimle kalemimi bulup olabildiğince hızlı ve dikkatli bir şekilde bazı sözlerini not alıyorum: *hatun? yamaç paraşütü? bir tür iyilik timsali.* Jeremy'nin kendiyle ve çocukluğuyla ilgili anlattıklarını şöyle bir karalıyorum, tam adını yazıp bir süre öylece bakıyorum. Çocuk eski bir deyim kullandı: "Eğer biraz fındık kırmak istemişse…"

Yazmayı bitirince kalemi bırakıp titrek mum alevine dikiyorum gözlerimi. Martha'ya on iki saat önce ya da her ne kadar zamansa işte, sorduğum soru hâlâ geçerli: Adamı bulunca ne yapacağım? Jeremy haklıysa, yani Brett fındık kırmaya gitmişse ve ben bir mucize olur da bu dikkate değer şahsiyetin, bu eski eyalet polisinin izini bulursam, ne olacak, ne yapacağım? Hayatta kalan günlerini keyfince geçiren bu adamın ayağına kadar gidip de ne söyleyebilirim?

Beyefendi, ismim Henry Palace. Karınız eve dönmenizi rica ediyor.

Mumu üfleyip söndürüyorum.

Uyuyan köpeğin yanından sessizce geçip kanepeye sığmayan

uzun bacaklarımı aşağı sarkıtarak uzanıyor, gözlerimi kapatıyorum.

Her zamanki gibi gözlerimin önünde anılar canlanıyor, onları kovmaya uğraşıyorum.

Bunlar büyük bir gayretle düşünmemeye çalıştığım ve böyle yaptığımı da çok iyi bildiğim sahneler. Annemle babamla, yıllardır benle beraber olan ölü anne babamla ilgili değiller, onların eksiklikleri ile yasım karaterimin içine işledi. Fakat daha taze bir yaram da var; sevdiğim ve benden koparıp alınan Naomi adlı bir kadın, karanlık bir odada patlayan bir silah kadar ani ve acı bir kayıp. Terapi olarak yapılacak en doğru şeyin onunla ilgili anılarımı toplayıp gün ışığına çıkararak travmayla yüzleşmem ve yaramın iyileşmesini zamana bırakmam olduğunu biliyorum.

Fakat zamanım yok. Yetmiş yedi gün –hayır yetmiş altı– yani üç aydan az bir zaman kaldı ama kim sayıyor ki?

Anıları bir kenara itiyor, yatakta diğer yana dönüyor, soruşturma üstüne düşünüyorum.

İKİNCİ KISIM

Uzun Yol

19 Temmuz Perşembe

Sağ Açıklık 20 06 33.0

Dik Açıklık -59 53 12

Uzanım 141.0

Delta 0.863 Astro-birim

1.

"Hee, tabii, tanıyorum onu. Ciddi adam. Geniş omuzlu. Çizmeli."

"Doğru," diyorum kayıp adamımın yakaladığı balıkla çekildiği fotoğrafını kaldırarak. "İsmi Brett Cavatone."

"Öyledir herhalde. İsmini öğrenecek kadar tanışmamıştık kendisiyle."

Sütçü, bir öykü kitabından fırlamış gibi duran New England'lı yaşlı bir çiftçi. John Deere şapkasını biraz arkaya iterek taktığı için güneş yanığı alnı ortaya çıkmış, gözlerinin altındaki çıkıntı deniz kıyısındaki kayalıklara benziyor. Elks mağazasındaki takas alanının kalabalık bir köşesindeki, uyduruk bir masadan ibaret olan süt tezgâhının başındayım, tabelalar elle yazılmış ve soğutucu olarak içine buz küpleri atılan seyahat tipi bavul büyüklüğünde buz kutuları var.

"Sık sık buraya gelir miydi?" diye soruyorum.

"Çoğu zaman geliyordu galiba."

"Bu salı da geldi mi?"

"Salı mı?" Küçük bir tereddüt belirtisi. Başını yana eğiyor. "Hayır."

"Dünden söz etmiyorum, anladınız değil mi? İki gün önceyi soruyorum."

OLYSONLUS KAKTÜS TEAM

İhtiyar adam şapkasını yine geriye itiyor. "Günleri karıştırdığımı sanma genç dostum."

Hafifçe gülümser gibi yapıyor, ihtiyar adamın buz kutusuna göz atıyorum. Cam kavanozlarda süt ve yağlı kâğıda sarılmış tereyağı topakları satıyor. Tebeşirle yazdığı tabelalarda bunları neyle takas edebileceğini yazmış: "bol miktarda tavuk yemi." Taze meyve ve meyve suyu, "bol miktarda." "İç çamaşırları," yanına da beden ölçüleri yazılmış.

"Tekrar tekrar sorduğum için özür dilerim ama benim için önemli. Bu adamın salı sabahı buraya gelmediğine emin misiniz?"

"Yüce İsa'nın ölümü ve göğe yükselişi dışında hiçbir şey kesin değildir," diyor çiftçi, Elks binasının bodrum katının tavanına bakarak. Sanki gözleriyle tavanı delip cennete çıkıyor; sonra adamın tereyağlarını koklayan Houdini'ye ters ters bakıyor. "Fakat hayır, onu dün hiç görmedim."

Sütçü buz kutusunun kapağını tak diye kapatıyor, ben de köpeğimle beraber onun yanından ayrılıp takas pazarının karmaşa ve kalabalığına karışıyorum. İçerisi kalabalık ama sessiz, insanlar tek başına veya küçük gruplar halinde masada masaya, tezgâhtan tezgâha dolaşıyor, mırıltıyla, baş sallayarak sessizce selamlaşıyorlar. Bir masanın başındaki telleri inceleyen çilli zayıf bir kadına takılıyor gözüm, bir sabun kalıbını kaldırıp yerine bıraktıktan sonra tezgâh sahibi iri yapılı adama bir şey fısıldıyor, adam da başını iki yana sallıyor.

Houdini ile salonu boydan boya geçiyoruz. Orta bölümde karmakarışık atılmış, battaniyelere yığılmış seç-al ürün yığınlarına bakıyoruz. Bozuk bilgisayar kasaları ve telefonlar, boş kovalar ve inik futbol topları, bir zamanlar küçük dükkânlar ya da büyük marketlerde bulabileceğini ama artık işe yaramayan nesneler: tebrik kartları, okuma gözlükleri ve magazin dergileri. Gerçekten bir değeri olanlar ise başında insan olan tezgâhlarda: süt ürünleri ve tütsülenmiş etler, konserveler ve konserve açacakları, şişe şişe su ve gazoz. Takas ürünü hepsi, yine de tek tük hiper enflasyonun zirve yaptığı dönemde, para ekonomisi çök-

meden önce fiyat etiketi konanlar da var: Bir kalıp sabun 14500 dolar. Bir kutu peynirli makarna 240000 dolar, hemen yanındaki bir yazıya ok çizilmiş, *artık peynirli makarna yok*. Kamuflaj ceketli iri yarı sessiz ve ciddi biri düzenli bir tezgâhın tam ortasındaki JENERATÖRLER yazılı tabelanın altında duruyor.

"Muz," diyor fısıltıyla üzerinde yağmurluk ve avcı şapkasıyla hırpani kılıklı bir adam sallanarak yanımdan geçerken. "İster misiniz?"

"Yok, teşekkürler."

Yoluna devam ederken ortaya konuşmaya devam ediyor: "Muzlarım çok iyidir."

Tekrar tekrar dolaşıp Brett'in fotoğrafını gösteriyorum, üstü başı perişan eski eşya satıcılarının omuzlarına dokunuyor, kollarından çekiştiriyor, beni kuşkulu gözlerle süzen acımasız bakışlarına kendine güvenen, sakin bir yüzle karşılık vererek, televizyonlardaki klişe dedektifler gibi, "Affedersiniz ama bu adamı tanıyor musunuz?" diye soruyorum. Bu soruyu sorduğum herkes çok az bilgi veriyor ve sütçüyle aynı şeyi söylüyorlar: Evet, onu görmüşler. Evet, sık sık gelirmiş buraya. Yaldızlı sayfaları olan Kitabı Mukaddes'lerle birlikte üç ürünü daha olan heyecanlı bir satıcı kadın Brett'i sevgiyle anlatıyor – en sevdiği müşterilendenmiş.

"Ama hiç beraber çalışmadık?" diyor, cümle sonunda sesini hafifçe yükseltip dediğini bir soruya çeviriyor. "Ama bazı sabahlar birlikte dua ediyorduk?"

"Ne için hanımefendi?"

"Huzur," diyor. "Herkesin huzur bulmasına."

Tezgâhtan tezgâha ilerleyerek araştırmamı sürdürüyorum. Rocky Milano'nun onu buraya çiftçilerden, dolandırıcı ve hırsızlardan pazarlıkla yiyecek almaya, seç-al yığınları arasında tuvalet kâğıdı, mum, şömine odunu, bulaşık deterjanı, tabak ve kaşık gibi lokantada kullanılabilecek malzeme bulmaya gönderdiği ve onun da bundan başka bir şey yapmadığını anlıyorum. Ve anlaşıldığı kadarıyla salı sabahı onu buradan gören olmamış.

Ben işimi yaparken içerisi gitgide kalabalıklaşıyor, gürültü artıyor. Birden büyük bir gürültü kopuyor, iki adam üçüncü el malzeme battaniyeleri arasında birbirinin kafasını yumrukluyor, kavganın sebebiyse ezik bir Falcon Amerikan futbol takımı kaskı. Takas merkezinin sahipleri hemen koşup geliyorlar, ince ama sağlam yapılı, saçları çok kısa kesilmiş, rugby takımına benzeyen adamlar bunlar, "Dışarı, dışarı, dışarı," diye bağırarak kavgacıları ite kaka çıkış kapısına götürüyorlar.

Sadece ÇEŞİTLİ tabelası asılı bir tezgâhta çirkin kırmızı renkte bukleli saçları kabartılmış şişman bir kadın uzun ve ince bir sigara içiyor.

"Affedersiniz," diyorum ona. "Sizde oyuncak var mı?"

"Yani..." Sesini alçaltıyor. Sigarası ağzının kenarında sallanıyor. "Silah filan mı?"

"Hayır," diyorum. "Bir arkadaşım için özel bir oyuncak arıyorum."

Sesini daha da alçaltıyor. "Seks için mi?"

"Yok. Boş verin. Teşekkürler."

Geri giderken biriyle çarpışıyor, bir özür mırıldanarak dönüp bakıyorum. Buranın sahiplerinden birisi ve benden özür dilemeye yeltenmiyor bile, sadece kollarını önünde bağlamış yay gibi gergin duruyor. Şeytan bakışlı küçük gözlerinin altında gözyaşı damlası şeklinde birer dövme olan ince ve sağlam yapılı bir haydut. Bunlar buraya girerken de beni dikkatle süzdüler, zorla yanımda getirdiğim yaşlı Bay Kahverengi'yi yani McGully'yi nereden tanıdığımı üç kere sordular.

Şimdi de bu adam beni baştan aşağı inceliyor: takım elbise ceketimi, polis ayakkabılarımı. Kokusuna bakılırsa sabahın köründe bira içmiş ve yağlı bir saç ürünü kullanıyor.

"Günaydın," diyorum.

"Her şey yolunda mı?" Sesi ruhsuz, hırıltılı. Mesajı alıyorum.

"Hadi bakalım," diyorum Houdini'ye. "Gitme zamanı."

Elks takasçılarından bir sonraki durağıma giderken yarı yolda, şehir merkezinde bisikletimden inip yavaşça Main Caddesi'de şöyle bir etrafıma bakıyorum: kırık pencereler, vitrinler, bir bankta üst üste çıkmış sarhoş ergenler. Hayalet şehir. Yaşayan bir müze olarak zamanında korunan şu Western kovboy yerleşkeleri gibi: Şurası eskiden bir kitapçıydı. Evvel zaman içinde burası hediyelik eşya dükkânıydı. Bir zamanlar, şurası da bir benzin istasyonuydu.

Bir süre Concord Emniyet Teşkilatı'nın kapısına bakıyorum ama içeri adım atamam. Eskiden bir polis olarak kapıyı iterek içeri girip kurşun geçirmez camın arkasında oturan sevecen bakışlı danışma görevlisine başımla selam verir, günlük emirleri almaya giderdim. Çocukken kapıyı açmak için iki elimi kullanmak zorunda kalırdım, sonra da danışma masasında sevecen bakışlı annemi bulurdum.

Bugün, her şey farklı artık, binanın etrafında, saatin ters yönünde, sıradan ve isimsiz biri olarak başım öne eğik yürüyor, alanın sınırlarını belli eden, aralarında on metre boşluk bırakılan beton banketlere çakılmış, ciddi bir dilde yazılmış tabelaların yanından geçiyorum. Çatıdaki eğri büğrü anten yığınları ve gürültülü jeneratörler arasında yarı otomatik tüfekli siyah giyimli nöbetçiler geziyor, sanki kaotik bir üçüncü dünya ülkesinde kuşatılmış bir konsolosluğu korur gibi bir o yana bir bu yana çeviriyorlar bakışlarını. School Caddesi'nden yarım sokak uzaklıkta, Genç Hıristiyan Erkekler Birliği'nin hemen yanında bir yer seçip bir çöp konteynerinin arkasına gizleniyorum.

Yarı yarıya açık büyük garaj kapılarını gözleyerek "Hadi artık," diyorum. Tamir garajının olduğu yerde yeni bir kamyon yükleme platformu kurulmuş. "Hadi artık dostum."

Son birkaç ayda öyle büyük bir personel değişikliği oldu ki polis baştan başa yenilendi ve ana görev alanına çekildi. Artık suç önleme, soruşturma işleri yapılmıyor; sadece daha çok in-

sanın hayatta kalması ve olabildiğince zarar görmemesine çalışılıyor. McGully buna zaten kısa süre sonra ölecek insanların hayatta kalmasına çalışmak diyor. Fakat en azından hâlâ orada çalışan, kısa süre önce sigaraya başladığını öğrendiğim ve günün ilk sigarasını on ikide öğlen tatili başladığı zaman yaktığını bildiğim bir polis var.

Saatime bakıyorum. "Hadi artık."

Biri büyük garajın yarım açık kapılarını iyice açıyor ve yükleme platformuna bir çift uzun, düz metal rampa gürültüyle uzatılıyor. Polisler beton basamaklardan inip paletleri ve el arabalarını sıralıyor, birbirlerine el kol işareti yapıyor ve telsizlerine doğru mırıldanıyorlar. Riski göze alıp saklandığım çöp konteynerinin arkasından çıkıyorum ve daha yakından bakmak için önü boş olan dondurmacının kapısına kadar yavaşça ilerliyorum. Yükleme platformundaki faaliyet artıyor, güneşin altında ağır siyah üniformaları içindeki polisler robot karıncalar gibi binaya girip çıkıyorlar.

"Merhaba Dedektif Henry Palace. Emeklilik nasıl gidiyor?"

Tam zamanında geldi; gülümsüyor; sığındığım dar kapı girişinde o da sığıyor, zaten minyon bir kadındır, ayağındaki askeri botlarla bile boyu bir buçuk metreyi fazla aşmıyor, kaskının pleksiglas yüz siperliğini öğlen sigarasını içebilmek için yukarı kaldırmış.

"Memur McConnell," diyorum, "yardımına ihtiyacım var."

"Sahi mi?"

Yüzünde bir heyecan dalgasının ardından ihtiyatlı bir ifade beliriyor. Trish'le ben birlikte çalışmaktan hep zevk alırdık, önceleri devriye polisiydik, sonra da benim kısa süren dedektifliğim sırasında birlikte çalıştık. Ama artık her şey değişti. Sigarasını çekiyor. "Tamam, iyi, ama önden uyarayım seni, amirim burada konuştuğumuzu görürse, sen bir zanlıymışsın gibi davranmam lazım, hatta elektrik bile verebilirim. Üzgünüm."

"Amirin kim? Gonzales mi?"

"Hayır, Belewski. Gonzales de kim? Carlos gideli çok oldu.

Belewski'yi tanımazsın. O her daim işten atacak adam arar, biz eskileri de hiç sevmez."

Başını iki yana sallıyor, dondurmacının kapısının önünden ayrılıp emniyet binasının ters yönüne yürümeye başlıyoruz.

"Belewski federallerden mi?" diye soruyorum. "Şu merkezden gelenlerden mi yani?"

"Söyleyemem."

"Ordudan mı?"

"Söyleyemem dedektif. Sen nasılsın, iyi misin?"

"Ne demek yani?"

"Karnını doyurabiliyor musun?"

"İyiyim. Bir soruşturma üzerinde çalışıyorum."

"Tamam," diyor, başını yukarı sallıyor ve ses tonu iş moduna geçiyor. "Ne var elinde? Kundakçılık mı?"

"Kayıp şahıs."

"Dalga mı geçiyorsun? Kayıp olmayan mı var?"

"Biliyorum ama bu farklı."

"Öyle mi? Çünkü kayıp olan çok işi var. Doğu yarımkürenin yarısı yok ortada."

Eskiden Subway sandviç dükkânı şubesi olan bir yerin önündeyiz: parçalanmış vitrin, ters dönmüş mobilyalar, dondurma sosu alınan yerdeki camın üstünde büyük bir grafitti.

"Göçmenler onlar," diyorum. "Benimki otuz üç yaşında bir beyaz, mutlu bir evliliği, para kazanabildiği bir işi var."

"Para kazanabildiği mi? Kafan mı güzel senin? Hangi gündeyiz biliyor musun?"

"İşyerinden sabah 8.45'te ayrılmış, bir daha da dönmemiş."

"İşyeri mi dedin?"

"Bir pizzacı."

"Eyvah. Belki de başka bir boyuta geçmiştir. Alternatif evrenleri de kontrol ettin mi?"

Dükkânın önünden çizmeleri kırık camları çıtırtıyla ezen bir polis grubu geçiyor. İçlerinden biri duraklayıp önce Trish'e, sonra da bana bakıyor; Trish de ona kaşlarını çatarak bakıp bir an için

başını aşağı yukarı salladı. Bana elektrik vermez – sanmıyorum öyle bir şey yapacağını. Yine de her zamankinden farklı görünüyor, daha olgun sanki, eskiden bana çekingen ve neredeyse yeniyetme gelen atkuyruğu ile kısa boyu bu sabah tam tersiymiş gibi görünüyor: olgunlaşma emareleri, teyakkuz.

"Yürüyelim," diyor McConnell, polis arkadaşları uzaklaşırken. "Yürümeye devam."

Blok çevresinde tur atarken, ona yaptığım araştırmayı özetliyor, aklımda kaldığı kadarıyla dikkat çeken noktaları anlatıyorum: ellerini sıkıntıyla ovuşturan, bakışlarını kaçıran Martha Cavatone; Rocky Milano'nun her şeye meydan okurcasına kalabalık pizza dükkânı; dün gece geç saatte beni ziyaret eden Jeremy Canliss ve Brett'in bir yerlerde bir kız arkadaşı olduğunu ima etmesi.

"Adam biriyle sevişiyordur. Ya da bir plajda kafayı çekiyordur. Ne var bunda?"

Bir turu tamamladık ve yine daha önce saklandığım, her tarafına çöplerin saçıldığı çöp konteynerinin oraya döndük. Ondan otuz kırk santim daha uzunum ve bana dik dik bakıyor, arkasındaki Concord Emniyet Teşkilatı yabancı bir gezegen sanki.

"Kadının kocası eskiden polismiş," diyorum.

"Öyle mi?" McConnell telsizi cızırdayıp mırıldanınca önce telsize, sonra da üstü polisle kaynayan yükleme alanına bakıyor.

"Evet, devriye polisiymiş."

Bana bakıyor ve bir anlık kararsızlıktan sonra yüzü değişiyor. "Dosyasını istiyorsun."

"Eğer..."

"Yavşak herif."

Başını iki yana sallıyor, ben de kendimi kötü hissetsem de ısrarcı olmadan duramıyorum, ne yapayım, poliste kalan tek tanıdığım o. "Concord şu anda bütün eyaletin merkezi durumunda, değil mi? O zaman eyalette devriye görevi yapmış her polisin dosyası bodrum kattaki arşivdedir. New Hampshire eyaletiyle ilgili her resmi belge."

McConnell yavaş yavaş cevap veriyor. "Artık işler eskisi gibi değil Hank. Öyle istediğin gibi bodrum kata inip talep formu dolduramıyorsun, adı neydi? Wilentz mi?"

"Wilentz."

McConnell kızgın değil, sadece üzgün. "İstediğin gibi bodrum kata inip talep formu dolduramıyorsun. Wilentz eskisi gibi şakalar yaparak o aptal şapka koleksiyonuna hayran kalmanı istemiyor. Artık oraya inip dosya almak için geçmem gereken üç kişi var. Üçü de yeni ve dosyayı neden istediğimi sorarlar. Ayrıca biliyorsun artık ben dışarıdayım. Sen bütün gün ne yapıyorsan ben de onu yapıyorum."

"Kitap okuyorum," diyorum. "Köpeğe yeni numaralar öğretiyorum."

"Torbacının köpeğine mi? O nasıl şimdi?"

"Çok iyi değil."

"Maaş veriyorlar Palace. Bunu biliyorsun değil mi? Bu üniformayı hâlâ çıkarmadıysam tek sebebi bu." *Üniforma* kelimesini tükürür gibi söylüyor, *kansermiş* gibi. "Bir siren çalacak, sonra bir kamyon gelecek." Kol saatine göz atıyor. "Kırk beş saniye kaldı. Gelecek mallara, yiyecek, su ve malzemeye bu kıyafet içinde olduğum sürece hak kazanıyorum. İşler böyle yürüyor. Polis çalışıyorsa tek sebebi bu, gelen malı önce üniformalı yavşaklar alıyor."

"Anlıyorum."

"Gerçekten anlıyor musun? İşimi kesinlikle kaybetmek istemiyorum."

McConnell'ın kızı Kelli dokuz, Robbie ise sanırım beş yaşında. Babaları dört yıl önce daha asteroit belası çıkmadan onları terk etti. "Barry hayatını yaşamaya gitti," dedi bir keresinde Trish. "Daha bu işler moda olmadan önce hem de…"

"Özür dilerim bunu düşünmem gerekirdi," diyorum.

"Boş ver."

"Çok üzgünüm gerçekten."

"Hank," diyor daha da sessizleşerek ve çok farklı bir ses tonuyla.

"Evet?"

"Bir gün gelecek, Massachusetts'in batısında, ağaçlar arasında büyük bir eve kaçacağım, seni de yanımda götüreceğim. Ne dersin?"

"Olur," diyorum. "Kulağa hoş geliyor."

McConnell çabucak uzanıp bıyığımı sertçe çekiyor.

"Hey."

"Özür dilerim. Hep bunu yapmak istemişimdir. *Carpe diem*, değil mi?"

"Doğru."

Polis müdürlüğünün çatısında bir yerden fırtına borazanı gibi güçlü bir siren sesi yükseliyor. McConnell telsizi çalışmaya başlayınca bir küfür mırıldanıyor. "Tim 409. Alfaya git." Bu kodu bilmiyorum, McConnell'a ne anlama geldiğini soruyorum.

"Otuz saniye içinde ortaya çıkmam gerektiği anlamına geliyor." Dişlerini gıcırdatıp yüzüme bakarak başını iki yana sallıyor. "Adamın adı neydi?"

"Cavatone."

"Eyalet polisi miydi demiştin?"

"Birkaç yıl öncesine kadar. Ama boş ver Trish, unut gitsin."

Kendimi kötü hissediyorum şimdi. Trish haklı. Onu öyle kötü bir duruma düşürmemem lazım. Trish'in çocuklarını birkaç yıl öncesinden gördüğümden beri unutmadım, o sırada çocuk bakıcısı bulamadığından çocukları birinin emeklilik toplantısına getirmişti. Kelli her şeyi dikkatle gözlemleyen akıllı bir çocuktu. O gün üzerinde fıstık yeşili bir Hello Kitty gömleği vardı. Robbie de parmağını emiyordu.

"Batı Massachusetts, dedektif," diyor McConnell. "Senle ben."

Göz kırpıp kaskının siperliğini yüzüne indiriyor, yüzünde bir gülümseme var, pleksiglasın üstünden kaşlarını görebiliyorum. Sonra çekip gidiyor, on sekiz tekerlekli kamyon, koca direksiyonu sımsıkı tutan şoförle beraber hırıltılar çıkarak yerini alıyor. Polisler hayvan leşine üşüşen böcekler gibi istila ediyorlar metal platformu.

"Trish," diye sesleniyorum. Dayanamayacağım. "Kamyonda kahve varsa..."

Arkasına dönüyor, ortaparmağını bana doğru kaldırdıktan sonra diğer polislerin arasına karışıp gözden kayboluyor.

Kız kardeşim Nico Wilson Bulvarı'ndaki bir ikinci el giyim mağazasında yaşıyor. Orada kalıyor, sayısı sürekli değişen kirli, ağzı bir karış açık yarım akıllı paranoyak bir grupla yaşıyor. Kız kardeşim.

İki günde bir buraya uğruyorum. Kapıyı çalmıyor, içeri girmiyorum. Karşı kaldırımda bekliyor veya mağazanın arkasındaki çamurlu ve dar sokakta geziniyorum, bazen de sesini duymak için pencereye yaklaşıyor, yüzünü görmek için içeri bakıyorum. Bugün sokağın karşısındaki bir bankta iyice yayılıyor, bir casusmuşum gibi altı ay öncesine ait bir *Popular Science* dergisiyle yüzümü saklıyorum.

Nico ile en son nisan ayında evimin önünde konuştuk, üzerinde kot ceketiyle verandamda ayakta duruyor ve polis abisinin her şeye inanan safdilliğinden yararlandığını, emniyetteki bağlantılarımı kullanarak Pembroke Sokağı'ndaki New Hampshire Ulusal Muhafız birliğinin güvenliğiyle ilgili hassas bilgileri elde etmekte beni nasıl kullandıklarını anlatıyordu. Beni kullandı, kocası Derek'i saymıyorum bile, o da Nico'nun çevirdiği dolaplar yüzünden muhtemelen ya idam edilmiştir ya da ömür boyu hapis cezası almıştır. Şaşırdım ve öfkelendim, bunu kardeşime de söyledim ama kendine güvenle coşan Nico yaptıklarının çok önemli bir amacı olduğuna yemin etti. Verandada ayakta durmuş, gözleri parlayarak American Spirit marka sigarasını içti, isimsiz yoldaşlarıyla birlikte herkesi kurtarmaya çalıştıklarını ısrarla anlattı.

Benden ayrıntıları sormamı istedi ama bu mutluluğu vermek istemedim ona. Bu proje her neyse tehlikeli ve anlamsız olduğunu söyledim, bir daha da görüşmedik.

Yine de buradayım işte, kimbilir kaçıncı defadır *Popular Sci-*

ence'taki Endonezya denizi tabanındaki toprağın bileşimini ve buradan dışarı atılan maddelerin atmosfer üzerindeki etkisini okuyorum. Buradayım ve kendimi Nico'nun güvende olduğuna inandırmaya çalışıyorum. Bir keresinde iki gün boyunca ortadan kayboldu ve ben bu pis arka sokakta pencerenin altında, şu bok yiyenlerden birinin başka birine Nico'nun Durham'daki New Hampshire Özgür Cumhuriyeti'nde kendine has devrimciler ve ütopyacılarla birkaç gün takılacağından bahsettiğini duyana kadar, endişeyle üç berbat saat geçirdim.

Ayrıntılar umurumda değildi. Sadece her zaman olduğu gibi onun iyi olduğunu duymam lazımdı.

Sonunda ön kapı açılıyor ve yirmili yaşlarda, saçları yağlı, şişman bir delikanlı dışarı çıkıp bir kovayı döküyor –idrar mı? kızartma yağı mı? bong suyu mu?– ve zayıf, solgun Nico'yu görüyorum, hemen içerde.

Keşke kız kardeşimi çatlak arkadaşlarıyla ve aptalca planlarıyla baş başa bırakabilsem. Keşke babamın hep söylediği gibi bu bencil, huysuz ve cahil çocuğu bu kadar önemsemesem. Fakat o benim kardeşim, annemizle babamız, bizi yetiştiren dedemiz hayatta değil ve onun hayatı en azından şimdilik benim sorumluluğumda.

2.

"İstediğin yere oturabilirsin tatlım."

Öğlen yemeği saati ama McGully ile Culverson henüz ortalarda yok. Bar tezgâhındaki bir tabureye yerleşirken kaygılar içindeyim. Bir yere gelmesi gerektiği halde vaktinde gelmeyen biri söz konusuysa aklımın bir tarafı o kişinin hemen öldüğünü ya da kaybolduğunu varsayıyor.

Elinde sıcak su sürahisi ve çay poşetleriyle yaklaşan Ruth-Ann aklımı okumuş gibi, "Daha erken," diyor aklımı okumuş gibi. "Mutlaka gelirler."

Arkasından bakıyorum. Asteroit gelip dünyayı mahvettiğinde geride yalnızca uzayın sonsuz karanlığında bir elinde sürahiyle süzülen Ruth-Ann kalacak galiba.

Tezgâhın üzerinde *Concord Monitor*'un dört hafta önce pazar günü çıkmış son nüshası var, şimdiye kadar elbette birçok kez onu baştan sona okudum ama yine de bir kere daha alıp okuyorum. Amerika ile Avrupa'nın Pakistan üzerindeki nükleer, askeri ve sivil hedeflere karşı bombalama saldırısı. Yeni kurulan Mayfair Komisyonu'nun Porto Rico'daki Arecibo Gözlemevi ile Uzay-kalkanı Araştırması'nın kayıtlarını talep edişi. Oakland limanına

demirleyen, Norveç bayraklı on iki katlı dev yolcu gemisinin Merkezi Asya ülkelerinde olacak felaketten kaçan yirmi binden fazla kadını "hayvanlar gibi sıkış tıkış" taşıması.

Arka sayfada Boston Üniversitesi'nde eskiden hukuk okuyan genç bir kadınla ilgili uzun bir haber var, bu genç kadın öteki göçmenlerin tersine doğuya, Endonezya'ya gitmeye karar vermiş, Dünyaya yaklaşan felaketi "olayın tam merkezinde" karşılamak istiyormuş. Haber hafif alaycı bir "ne olacağını kim bilebilir?" tonunda yazılmış, tabii genç kadının anne ve babasının söyledikleri hariç.

Baş sayfanın alt sol köşesinde, yayıncının kısa özrü var: kaynak ve eleman yetersizliği dolayısıyla, büyük üzüntüyle duyuruz ki bu sayıyla birlikte…

Ruth-Ann fincanımı fincan tabağına yerleştirirken dışarıda bir koşuşturma oluyor ve biri hızla kapıdan içeri dalıyor. Dönerken dirseğim çay fincanına çarpıyor ve fincan yere düşüp parçalanıyor. Ruth-Ann bir gangster gibi tezgâhın altından hızla çift namlulu bir pompalı çıkarıp kapıdakine doğru nişan alıyor.

"Dur," diyor titreyen kadına. "Kimsin sen?"

"Tamam," diyorum oturduğum tabureden inip kadına doğru seğirtirken. "Onu tanıyorum."

"Geri döndü, Henry," diyor Martha, delirmiş gibi, yüzü kıpkırmızı. "Brett eve döndü."

Martha Milano'yu bir şekilde bisikletimin gidonuna sanki eski moda iki âşıkmışız gibi oturtuyorum ve bisikletle eve gidiyoruz. Martha eve girip kapıyı kapar kapamaz kapının arkasındaki sıra sıra kilitleri tepeden aşağı kilitliyor. Mutfağa ve kilere hızla bakıp çıkıyor, sonra bir an duraklayıp ellerini kalçasına vuruyor ve kanepeye gidip külçe gibi yığılıyor.

"Burada mıydı?"

Martha başını yukarı aşağı sallıyor, gözleri korkmuş bir çocuğunki gibi iri iri açılmış. "Tam senin durduğun yerdeydi. Bu sabah ilk gördüğüm şey buydu.

"Konuştunuz mu?"

"Yok, konuşamadık aslında." Başını iki yana sallıyor ve parmağındaki şeytantırnağını dişlemeye başlıyor. "Konuşmaya fırsat olmadı ki. Ortadan kayboldu."

"Kayboldu mu?"

Martha bir büyücünün sihirli tozu serpmesi gibi hızlı bir el işareti yapıyor. "Buradaydı, sonra birden yok oldu."

"Peki."

Oda tamamen daha önce gördüğüm gibi. Tek fark Martha'da. Dün sabah görüştüğümüzde bu kadar titremiyordu. Solgun yüzü bugün daha da solmuş. Yanaklarındaki lekelerle oynamış gibi kırmızı benekler oluşmuş. Saçları yıkanmamış ve taranmamış, karmakarışık bir halde her yana dağılmış. Kötü bir hisse kapılıyorum, Martha'nın kocasının kayboluşuyla ilgili endişeleri sanki başka bir boyut kazanmış da onu deliliğe yaklaştırmış.

Defterimi çıkarıp yeni bir sayfa açıyorum.

"Buraya saat kaçta geldi?"

"Çok erken. Bilmiyorum. Beş miydi? Bilmiyorum. İster inan ister inanma ama rüyamda onu görüyordum. Eskiden olduğu gibi döner ışıklı devriye arabasıyla eve geldi rüyamda. Ayağında botlarıyla arabadan indi, ellerini bana uzattı ve ben de onun kollarına atıldım."

"Güzel," diyorum, Martha'nın rüyasını zihnimde bir kısa bir film gibi canlandırıyorum: mavi renkli polis arabasının ışıkları kaldırımı aydınlatıyor, Martha'yla Brett birbirilerine doğru koşuyorlar.

"Sonra büyük bir gürültü oldu ve uyandım. Alt kattan geliyordu. Çok korktum."

"Tam olarak nasıl bir gürültüydü?"

"Bilmiyorum," diyor. "Gıcırtı sesi miydi? Çarpma mıydı? Bilmiyorum."

Bir şey demiyorum, kendi gece ziyaretçimi hatırlıyorum, Bay Moran'ın su yoğunlaştırma çukuruna düşen Jeremy Canliss. Fakat Martha sessiz kalmamdan ne düşündüğümü çıkarıp taktik

değiştiriyor, sesi daha ısrarcı ve kırılgan. "Oydu Henry, bundan eminim."

Ona bir bardak su dolduruyorum ve her şeyi baştan, hiçbir şey atlamadan anlatmasını istiyor, dediklerini not alıyorum. Bir gürültü duyduğunu, kalkıp mumu yaktığını, merdiven başında nefes nefese durduğunu söylüyor, sonra aynı gürültüyü tekrar duymuş. Şiddete meyilli birinin içeri girdiğini sanıp bağırmaya cesaret edememiş, tecavüze uğrayacağına ya da öldürüleceğine evinin soyulmasına razymış, böylece merdivenlerden aşağı bakmış ve onu görmüş.

"Yüzünü gördün mü?"

"Hayır. Fakat onun siluetiydi. Biliyorum."

"Peki."

"Kısa boyludur ama iri yapılıdır. Oydu." Başımı sallayıp bekliyorum; o da devam ediyor. "Seslendim, koşarak merdivenleri indim ama dediğim gibi…" Elleriyle yüzünü kapıyor. "Gitmişti."

Martha'nın bütün o vahşi enerjisi tükeniyor ve kanepeye gömülüyor. Bu sırada ben ihtimalleri aklımdan geçiriyor, onu nasıl haklı bulacağımı düşünüyorum. Gelen bir hırsızdı belki de, onlardan çok var, son dakikada bir nedenle bir şey almadan gitmeyi tercih etmesi de mümkün. Belki de şiddete yatkın, delinin biriydi ve ev sahibinin ortaya çıkmasıyla korkmuş ya da şaşırmıştı.

Ya da çok büyük ihtimalle hiçbir şey yoktu. Umutsuz, yalnız ve sıkıntılı bir zihnin belirtisiydi olanlar.

Polis alışkanlığıyla alt kattaki odalara göz atıyor, yerde emekleyerek halıda ayak izi arıyorum, pencereleri tek tek yokluyor, parmaklarımı çerçeveler üzerinde dikkatle dolaştırıyorum. Hiçbir hasar yok. Camlar açılmamış. Zorlama belirtisi, halıda cam parçası, kilitlerde çizik yok. Eve biri gelmişse kapıdan anahtarla girmiş olmalı. Kapıda duraklayıp kilitleri tek tek elimle yokluyorum.

"Martha, bunları gece kilitliyor musun?"

"Evet," diyor. "Evet, biz hep, yani ben her zaman..."

Nereye varmak istediğimi anlayınca durup dudağını ısırıyor.

Eğer kapıyı Martha açmadıysa Brett eve bu kapıdan girmiş olamaz.

"Pencereler de var," diyor.

"Evet, hepsi kilitli." Boğazımı temizlemek için hafiften öksürüyorum. "Ve demir parmaklıklı."

"Haklısın ama..." Küçük evde etrafına çaresizlikle bakıyor. "Burası onun eviydi. Bu kilitlerin hepsini o taktı. Demir parmaklıkları ve... Yani Brett böyledir işte. İsterse eve girmenin yolunu bulabilirdi. Haksız mıyım?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Elbette her şey mümkün."

Başka ne diyebilirim ki? Yüzündeki, sağduyu ve kanıtı dert etmeyen saf, kuvvetli bir inanç ifadesi var – çileden çıkarıcı bir şey bu, hem öfkeleniyorum hem de yorgunum. Dedektif McGully'nin hafiften dalga geçerek dedikleri geliyor aklıma: *Hiç miktarında bir para verecek yani.* Trish'in dediği de kulağımda: *Alternatif evrenleri de kontrol ettin mi?*

Martha'nın arkasındaki duvarda düz ekran bir televizyon var, cansız soğuk bir dikdörtgen ve birden bunun muhteşem işlevsizliği takılıyor aklıma, duvara asılı bir mezar taşı, ölen her şeyden geriye kalan bir hatıra, yok olmuş bir tür sinyalin alıcısı.

Martha avuç içleriyle şakaklarını ovuşturarak kendini toplamaya uğraşıyor ve bir şeyler mırıldanıyor. "Oydu biliyorum, Henry," diyor. "Döneceğini söylemiştim, bak döndü işte."

Dikkatimi toplayıp Martha'nın bakış açısından olayları görmeye çalışarak daireyi dolaşıyorum. Brett eve geliyor ama ondan uzak duruyor, konuşmuyor. Peki, neden? Brett geri dönmedi ama karısının bilmesini istediği bir şey var ve sadece ona bir not bırakmak istedi belki de. Bunu düşünerek başımı yukarı aşağı salladım. Peki, mesaj nerede? Kanepede Martha Cavatone elleriyle yüzünü kapamış oturuyor, parmaklarının arasından görülen çenesini, yanaklarını ve gözlerini, ev duvarına tutunan bir üzüm asması sarmış sanki.

"Buradaydı," diye mırıldanıyor yine. "Onun geldiğinden eminim."

"Evet."

"Ne?"

Mutfaktan sesleniyorum. Kilerdeyim. Çabucak yanıma gelen Martha'ya bakmak için arkama dönüyorum. "Martha haklısın. Buradaymış.".

Şaşkınlıkla en üstte duran Camel kartonunun delikli karton kapağını kaldırıyor, "İşte," diyorum. Martha'nın ardına kadar açılıyor. "Sana not bırakmış. Notu mutlaka görebileceğini düşündüğü için buraya koymuş."

Neredeyse güleceğim çünkü bir soruşturmanın tamamen fıs çıktığını, hiçbir çözümün asla bulunamayacağına karar verdiğinizde hep böyle olur. Bariz, inkar edilemez bir ipucu bulursunuz. Notun üstünde bir tarih bile var yahu. 19 Temmuz. Bugünün tarihi. Kanepeye yan yana oturuyoruz ve Brett Cavatone'un düzgün el yazısıyla ne yazdığını birlikte okuyoruz:

17 GARVINS FALLS No: 2 // BAY PHILLIPS //
GÜN IŞIĞI GÜN IŞIĞI HEP BENİM

Martha'nın endişeli hali birden yok olup gidiyor. Ayağa kalkıyor, kaş çatmayı bırakıyor, gözlerinde hafif bir pırıltı var, kendini toparladı. İnancının karşılığını gördü.

"Bu notla ne demek istemiş sence?" diye soruyorum.

"Son bölümün bir anlamı var," diyor, yumuşak bir sesle, neredeyse fısıldayarak. "İlk evlendiğimiz yıllarda bana hep böyle söylerdi: Gün ışığı, gün ışığıi hep benim." Kartonu elimden alıyor, kelimeleri kendi kendine mırıldanarak tekrar okuyor. "Bunu yazanın o olduğunu anlayabileyim diye yazmış."

"Ya geri kalanlar? Garvins Falls?"

"Bilmem. Yani bir adrese benziyor ama neresi olduğunu bilmiyorum."

Adres olduğu kesin. Garvins Falls Caddesi nehrin doğu yakasında, Manchester Caddesi'nin güneyinde, sanayi bölgesinde yı-

lankavi şekilli bir cadde. Şehir çevresi oluşmadan önce bile tozlu ve bakımsız bir sanayi bölgesinde.

"Ya Bay Phillips?"

"Bilmiyorum."

"Emin misin?"

"Kim olduğunu bilmiyorum."

Kartonu elinden yavaşça alıp tekrar okuyorum. "Martha bir şeyden emin olmam lazım. Bunu senden başkası bilemezdi. Yani 'gün ışığı, gün ışığı, hep benim' lafını. Bu şifreyi?"

"Şifre mi?"

Martha gözlerini bana dikiyor, acıyan ve aklı karışmış bir ifadeyle bakıyor bana. Bu bakışı eski günlerden hatırlıyorum, onu şaşırtan şeyler yaptığımda, örneğin çikolatalı sütten ikinci bardağı içmeyi reddedince veya bana tanınan yarım saat televizyon süresi dolduğunda kalkıp televizyonu kapatırsam bana böyle bakardı.

"Şifre değil o laf Henry," diyor. "Birbirimize söylediğimiz minik, tatlı bir sevgi sözü. Çünkü biz seviyorduk birbirimizi."

"Tamam," diyorum karton parçasını cebime yerleştirirken. "Haklısın. Hadi gidelim."

3.

Bisikletimi Martha'nın evinin önündeki beton kuş havuzunda zincir bırakıyorum, Martha ile birlikte Garvins Falls Caddesi'ne doğru yürüyoruz, şehir merkezine hiç girmeden, yerel halkın tuttuğu güvenlik görevlilerinin nöbet tuttuğu sakin arka sokaklardan ilerliyoruz. Bu bölgeler tamamen olmasa da görece daha güvenli.

Zihnim sorularla vızır vızır. Brett gerçekten eve geldiyse, gelen gerçekten oysa bunu neden yaptı? Neden gitti, neden döndü? Kim karısını terk eder, sonra gelip bir adres bırakır?

Martha bu sorularla kafasını yormuyor. Yelkenlerini şişiren neşeli bir beklentiyle atılıyor öne. "İnanamıyorum," diyor, neredeyse okullu bir kızın şarkı söylerkenki neşesiyle. "Yürüyerek oraya gireceğiz ve Brett beni bekliyor olacak. İnanamıyorum."

Fakat inanabilir. İnanıyor zaten. Main Caddesi'nde köprü yönünde o kadar hızlı yürüyor ki uzun adımlar atmama rağmen ben bile hızlanmak zorunda kalıyorum. Onu yavaşlatmak için koluna giriyorum. Hızlı yürümek güvenli değil – kaldırımda pek çok gevşek taş ve çukur var. Martha'nın üstünde sade bir siyah koton elbise var, bense takım elbiseliyim ve Loudon Sokağı'nda eskiden Howager'ın Ucuzluk Mağazası olan dükkânın sağlam

kalan vitrin camında yansımamızı görüyorum. Başka bir dönemden, belki 1920'lerden ya da dünya savaşı sonrasındaki günlerden gelmiş zaman yolcularına benziyoruz. Öğlenleyin yürüyüşe çıkan bir beyefendiyle hanımefendiyiz sanki ama yanlış bir yerden dönünce kendimizi çöken bir dünyadaki enkaz halinde bir yolda bulmuşuz.

Garvins Falls Caddesi'ndeki binada hangi işyerleri olduğunu gösteren hiçbir tabela veya işaret yok. Sadece pas rengi tuğladan dış duvara "17" yazılmış. Girişte ıssız ve yıpranmış bir lobi var, yolcu asansörü yerine üzerinde MERDİVEN yazılı ağır bir yangın çıkış kapısı ile yük asansörünün paslı kapıları görünüyor.

"Pekâlâ," diyorum etrafıma bakınarak. "Tamam."

Fakat Martha çoktan hareket geçmiş, boş lobiyi aşıp merdiven yazılı kapıyı açmaya çalışıyor. Sonra şaşırıp bir adım geriliyor, ben de hayretle bir ıslık çalıyorum. Kapının arkasında boşluktan başka hiçbir şey yok, merdivenler kayıp, sadece duvara tırmanan bir merdiven tırabzanı kalmış. Merdiven görünmez olmuş gibi, hayaletler için bir merdiven sanki.

"Hımm," diyorum. İşte bundan hiç hoşlanmadım. Belli ki korunma amacıyla özellikle yapmışlar bunu. Martha kollarıyla kendini sarmış, karanlık merdiven boşluğuna bakıyor.

"Yukarı çıkmamız lazım," diyor. "Ne yapacağız?"

"Yük asansörü. Önce ben gideyim. Sen burada bekle."

"Olmaz," diyor Martha. "Onu mutlaka görmem lazım. Daha fazla bekleyemem."

"Yukarıda ne olduğunu bilmiyoruz Martha."

"O var," diyor kendinden emin. "Yukarda Brett var."

Tuşa basar basmaz açılıyor kapılar ve önce Martha biniyor asansöre, sonra da ben ve kapılar kapanırken midem kasılmaya başlıyor. Harekete geçiyoruz. Asansörün tavanında bir pencere, boşluğun tepesinde bir yerde de bir başka cam var, gün ışığı uzak bir yıldızdan yollanan bir mesaj gibi iki kat camdan geçerek geliyor. Asansör yavaş yavaş yükselirken Martha bütün cesaretine rağmen geriliyor ve bana bir adım yaklaşıyor. Karanlıkta onun

mırıltıyla dua ettiğini duyabiliyorum, "cennetteki babamız"a geldiği sırada asansör duruyor ve gıcırtıyla açılan kapıların ardından malzeme dolu bir oda çıkıyor karşımıza: su şişeleri, konserve kavanoz ve kutularıyla dolu paletler, sandıklar. Derken bir adam baykuş gibi öterek asansöre doğru atılıyor ve doğruca karnıma çarparak nefesimi kestikten sonra beni karanlık bir köşeye çekiyor. Ardından üstüme çöküp yüzüme eliyle bastırıyor. Üstüme bir kurt ya da kurtadam gibi oturan, dizlerini omuzlarıma batıran, eliyle ağzımı kapatan ve başımın yan tarafına soğuk, sert bir şey bastıran adamın ağırlığıyla pis zemine iyice yapışıyorum.

Acıyla kıvranıyorum. Sesimi çıkarmaya çalışıyorum ama nafile. Yabancının küçük gözleri azıcık ışıkta parlıyor.

"Zımba tabancası," diye fısıldıyor kulağımın dibinde. "Ama modifiye ettim. Kuvvetlendirdim biraz."

Zımba tabancasını şakağıma biraz daha bastırıyor. Başımı kaçırmaya çalışıyorum ama beceremiyorum. Göz ucuyla Martha'nın ağzının şaşkınlıkla açıldığını, gözlerinin korkuyla şaşılaştığını görüyorum. Arkasında uzun boylu bir kadın var, bir eliyle Martha'nın saçından tutmuş başını geri çekiyor, öteki eliyle de bir satırın keskin tarafını boynuna dayamış. Kitabı Mukaddes'e yakışacak bir poz, kurban edilecek bir kuzu.

Asansörün kapları gıcırtıyla kapanıp paslı zincirlerin sesini dinleyerek aşağı inerken böyle bir tablonun içindeyiz işte, dördümüz beraber.

"Asansörün birinci kata inmesi otuz beş saniye sürer," diyor tepemdeki adam ve beni daha da ezmek için biraz daha vücudunu bastırıyor. "Asansör yere değip de kapılar açılırken cesetleri dışarı atmayı âdet edindik, sonra da Yukarı tuşuna basıyoruz."

Martha bir çığlık atıyor ve uzun kadının kolları arasında kıvranıyor. Bense nefes nefese soluklanmaya çalışıyorum.

"Cesetlere ne olur bilmem. Daha yamyamlık başlamadı diyorlar ama yine de bilinmez. Benim bildiğim hepsi de ortadan yok oluyor."

Adamın çenesi kare şeklinde ve çıkık. Eli sert ve sabun koku-

lu. Konuşmaya başladığında saniyeleri saymaya başladım; yirmi saniyemiz var.

"Ne yaptım biliyor musun, bir işe yarasın diye zımba tabancasını çit biçicinin motoruna bağladım. Tabancalarım da var ama mermide tasarrufa gittim. Biliyorsun durumları."

Adam sırıtınca beyaz dişleri ortaya çıkıyor, öndeki iki dişinin arasında bir boşluk var. Asansör aşağı inmeye devam ediyor, zincirlerden mühimmat patlaması gibi sağır edici gürültüler geliyor. On saniye… dokuz saniye… Kim sayıyor ki?

"Arkadaşım Ellen da kasap satırı kullanır. Ne yapacaksın, hayal gücü yok kızda."

"Siktir lan dalyarak," diyor Martha'yı tutan kadın, öfkeyle bakıyor adama. Adamsa yanaklarını şişirip, *şu kadına inanabiliyor musun ya*, der gibi bakıyor bana. İki saniye. Asansör tok bir sesle yere değiyor. Kemiklerim sızlıyor. Kendimi hazırlıyorum.

"Kimsin sen?" diyor adam ve elini ağzımdan çekiyor. "Adım Henry Pal…" dediğim anda zımba tabancasından bir vınlamayla bir klik sesi duyuyorum ve beynim patlıyor bir anda. Çığlık atıyorum, sonra bir çığlık sesi daha yükseliyor; şu Ellen denen kadın bu. Acı içinde, boynumu büküp gözümün önünde uçuşan kızıl ve altın sarısı yıldızların arasından ne olduğunu görmeye çalışıyorum. Martha kadının kolunu ısırıp tekme atarak serbest kalıyor.

"Siktir," diyor Ellen, satırı kasap gibi havaya kaldırıyor ve o anda Martha, "Phillips! Bay Phillips!" diye haykırıyor.

"Aaaa," diyor adam ve gevşiyor birden.

Ellen bıçağını indiriyor, nefes nefese, Martha da asansörün arka duvarı dibine çöküyor, elleriyle yüzünü kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

Bir şifre. Tabii ki. *Bay Phillips.* Palace, ne kadar aptalsın.

Başımın yan tarafından akan kan alnımdan gözlerime iniyor. Elimi kaldırıp yaraya dokunuyorum, bir kuruş büyüklüğünde, zımba tabancasının küçük keskin ucu şakağımın ince derisini delmiş.

Saldırgan silahını asansörün zeminine atıyor. "Ellen, lütfen Yukarı düğmesine basar mısın canım?"

Yukarda ilk bakışta gördüğümden daha da fazla mal var: İçleri tıklım tıklım dolu kutuların yığıldığı bir oda. Hepsi de işe yarar şeyler. Piller, ampuller, portatif vantilatörler, hava nemlendiriciler, atıştırmalık yiyecekler, plastik mutfak gereçleri, ilk yardım malzemeleri, kurşun kalem ve tükenmez kalemler ve bol miktarda bloknot. Başımı delen adam omzuma vurup sırıtıyor. Kollarını açıyor ve odanın içinde bir yarım daire çizerek gururla yürüyor.

"Çok güzel, değil mi?" diye soruyor. Sonra da bir döner sandalyeye oturup kendisi cevap veriyor. "Çok güzel. Bir Office Depot mağazasını ele geçirdim."

Sandalyesinin tekerleklerini hareket ettirerek odayı dolaşıyor ve L şeklinde geniş bir cam masanın önünde duruyor, ayaklarını masanın üstüne uzatıyor ve bir çubuk krakeri kutusunun kapağını açıyor. Avcumu başıma bastırdığım için kan bileğimden akıp gömleğimin yeninin içinde birikiyor. Martha titreyerek ve korkuyla eli satırlı kadına bakıyor. Birkaç yıl önce bu sıralarda, Martha Cavatone muhtemelen Market Basket'ta akşam yemeği alışverişi yapıyordu veya bankaya ya da kuru temizlemeciye gitmiş olurdu herhalde. Bundan bir yıl sonraysa… Kim bilir?

"Bir arkadaşım vardı," diyor adam cam masanın ardından. "Bana inanmayacağınız kadar çok para verdi bu tanıdık. Geçen aralıkta. Şu asteroit olayının nereye varacağını tahmin edebiliyordum. O sıralar hâlâ Ay'ın arkasında karanlıkta gizliydi."

Asteroitten bahsederken, adamın gözlerinde düşünceli ama gözü tok bir ifade var. Sanki bu asteroit olayı onun başına gelen en mutlu olay. Bahsettiği şey, Kavuşum denen olgu. Aralıkta $2011GV_1$ hâlâ Kavuşum konumundaydı ve Güneş'le aynı hizada kaldığından gözlenemiyordu. Yoksa Ay tarafından gizlenmiş değildi. Gözlerime odadaki su şişeleri çarpıyor. Her birinde on

ikişer şişe olan on kasa iki sıra halinde yan yana dizilmiş. On iki çarpı on çarpı iki şişe.

"Bu kedi, bu zavallı arkadaşa gidip parayı boş ver dedim. Çünkü normalde kötü spor bahislerine giren bu adam Pittsfield'daki Office Depot'nun müdürüydü. Office Depot'nun da şöyle bir özelliği vardır, sadece büro malzemesi değil her türlü ürünü satarlar."

Adam sanki mağazanın reklamı yapıyor ve bunun da farkındaydı. Gülerek bir baş hareketiyle omuzlarına kadar inen saçlarını savuruyor.

"Neyse, sonra dünyanın sonunun geldiğini söylediler. Ben de bu arkadaşın işyerinin anahtarlarının kopyası vardı. Hazırda bekleyen birkaç arkadaş buldum, kapıya bir kamyon getirdim, benzinim de vardı." Tekrar göz kırpıyor ve omuz silkiyor. "Böylece Office Depot'yu ele geçirdim."

"*Birlikte* yaptık Cortez," diyor Ellen tersleyerek. "Beraber ele geçirdik." Merdiven boşluğunun başındaki kapının önünde duruyor, satırı da hâlâ elinde.

Cortez bana sırıtıyor ve hafiften gözlerini deviriyor, sanki aynı taraftayız onunla, kızlara karşı erkekler. Onu inceliyorum, uzun siyah saçlar, çıkık bir alın ve çene –çocukken evimize gelen bir misafiri anımsatıyor bana. Babam ünlü bir şairi St. Anselm'de konferans vermeye çağırmıştı. Annem adam için "çirkin ama bir yakışıklılığı var," demişti.

İyi olup olmadığını anlamak için tekrar Martha'ya bakıyorum. Bir masaya oturmuş, bu oda masayla dolu, camlı, dolaplı olan, ağır meşeden masalar, çoğunun da kilitli çekmeceleri var. Zulalarla, gizli yerlerle, bir kenara saklanan şeylerle dolu bir oda.

Brett'in fotoğrafını cebimden çıkarıp göstiyor, "Bu adamı tanıyor musun?" diyorum.

Cortez gösterişli bir soluk verdikten sonra ellerini havaya açarak, "Tanrım polissin lan sen," diyor.

"Hayır, efendim," diyorum.

"Tekrar et," diyor sırıtarak. "Fotoğrafla birlikte sor."

Fotoğrafı önüne bırakıyorum. "Bu adamı tanıyor musun?" diyorum.

Masaya avucuyla vurarak, "Gerçek bir polis. Kesinlikle," diyor neşeyle.

"Evet," diyor Ellen sakin bir sesle, odanın öteki ucundan. Elinde hâlâ aynı satır var. "Onu tanıyoruz. Dün buradaydı. Karısı mısın onun?"

Cortez, öfkeyle bakıyor Ellen'a, Martha'ysa gözleri tazelenen umuduyla ışıl ışıl bakınıyor odaya. *Burada, hemen bu odada*, diye düşünüyor. Ona zaman olarak olmasa da mekân olarak yakın olmaktan memnun: *Buradaydı.*

"Evet, buradaydı." Cortez baştan aşağı, gerçek bir polise duyulan hayranlıkla süzüyor beni. "Ama kadının yalnız geleceğini söyledi, o yüzden yaraladım seni tabancayla."

"Önemli değil," diyorum.

"Özür dilemedim."

"Acaba…" diyor Martha yutkunarak, elleri titriyor. Bir Ellen'a bir Cortez'e, sonra yine Ellen'a bakıyor. "Ne istedi?"

"Mal," diyor Cortez kısaca.

"Ne?" diyor Martha.

Yeniden etrafıma bakıyorum: masalar, dosya dolapları, çeşitli tüketim malzemesi kutuları, atıştırmalık meyveler, balık ve tahıllı çubuklar.

"Nasıl ne?" diyor Cortez sırıtarak. "İşte *senin* için maldan istedi şekerim."

"Affedersiniz ama hiçbir şey anlamadım," diyor Martha.

"Ay be tatlım," diyor Ellen, satırı elinden bırakıyor, Cortez'e ters ters bakarak kolunu Martha'nın omzuna doluyor. "Seninle ilgilenmemiz için bize para ödedi. Sonuna kadar."

"İlgilenmek mi?" diye soruyor Martha, gözleri ardına kadar açık. "O ne demek?"

"Sana *bir sürü mal vermek* anlamına geliyor bu." Cortez on-

lara doğru sokuluyor ve birden satırı kapıyor. "*Ölmemeni sağlamak* anlamına geliyor bu."

"Kes sesini Cortez," diyor Ellen. "Yani sana hayatının sonuna kadar gerekenleri sağlamamız için bize para ödedi. Yiyecek, su, pil, fener, giyecek, tampon, ne gerekirse."

"Üstelik geceleri bir sorunla karşılaşırsan yine seni koruyacağız." Cortez masasına geri dönüyor, Ellen'ın satırını bir çekmeceye atıyor. "Son âna kadar."

"Ya sonra?" diye soruyorum.

"Sonra mı?" diye gülüyor Cortez, bacaklarını bir şirket avcısı gibi masanın üzerine uzatıyor. "Daha sonrası için söz veren yalancı ve hırsızdır."

Hâla kanlı alnımı tutuyor, Martha gibi ben de bunun ne anlama geldiğini düşünüyorum. Brett onun koruma altına alınmasını istedi demek. Bu iyi bir şey ama aynı zamanda gidişinin planlı olduğunu da gösteriyor. Yani ortada kaza ya da bir numara yok. Brett Cavatone karısını her şeyi tam olarak yerine getirerek ve kendi kararıyla terk etmiş. Martha gözlerini babasının işyerine gelmiş bir çocuk gibi boşluğa dikmiş dalgın dalgın bakıyor.

"Affedersiniz," diyor birden yerinde doğrularak ve sesini dikkatle kontrol ederek. "Sigaranız var mı?"

"Evet, tatlım," diyor Ellen ve küçük küvet büyüklüğündeki bir sandığı açıyor. "Burada binlercesi var."

Başımdaki yaranın sancısı sanki eski bir yaraymış, sanki bir langırt topu bir engele çarpmış da ışıkları yakmış gibi tekrar alevleniyor. Sol gözümün altında bir torbacının açtığı eski bir bıçak yarası var, evde onu doyurmamı bekleyen köpeğin asıl sahibi olan torbacının.

"Sizin sunduğunuz, ya da sunulan bir hizmet mi bu koruma?" diye soruyorum Cortez'e.

"Evet öyle," diyor sırıtarak. "İlgini mi çekti?"

"Yok, teşekkürler. Bu hizmet için size ne kadar para ödenmesi lazım?"

"Mal," diyor, güçlü çenesi ve yamuk gülüşüyle. "Daha çok

mal. Çevirebileceğim, başkalarına sunabileceğim mallar. Zor günler için saklayabileceğim mallar. En zor gün için."

"Brett nasıl bir ödeme yaptı?" diyorum fotoğrafı tekrar göstererek.

"Hee!" diyor Cortez, ellerini ovuşturarak. Gözleri parlıyor. "Görmek ister misin?"

Yığın yığın irili ufaklı metal parçaları. Parlayan gümüş, siyah plastik, pencere camları ve kadranlar. Bir yığına, bir de Cortez'e bakıyorum.

"Bir araç bu."

Cortez kaşlarını indirip kaldırıyor, keyfi yerinde. Asansörle alt kata konuşmadan indik, sonra dışarı çıkmak zorunda kaldık, arka tarafa gittik ve sadece kaldırımdaki bir kapaktan ulaşılabilen köhne bir merdivenden bodruma indik. Garvins Falls 17 numaranın bodrumunun tabanı betondan, ortalığı hafifçe aydınlatan ampuller gürültülü ve pis kokulu biyo-yakıt kullanan bir jeneratöre bağlanmış. Güçlendirilmiş demirden uzun ve düz bir parçayı kaldırınca alt yüzeyindeki, boyayla ve çocuksu bir el yazısıyla yazılan CALIFORNIA: ALTINA HÜCUM MEMLEKETİ! ortaya çıkıyor.

"U-Haul kiralama şirketinin nakliye arabalarından," diyorum ve Cortez'in sırıtışı iyice genişliyor. "İnanabiliyor musun?" diyor.

İnanabiliyorum. Rocky Milano yalan söylüyordu: Sevgili damadı ve sağ koluna on vitesli bir bisikletle her yerde dolaşıp mobilya toplatmamıştı. Lokanta böyle ayakta kalıyor işte: çalışan bir araç bul, benzin için dalavare çevir ya da takas yap, uzak durulması gereken polis kontrol noktalarını önceden belirle. Rocky'nin niye bu kadar sıkıntılı olmasına şaşmamalı. Kaybettiği sadece damadı ve en iyi çalışanı değildi; aynı zamanda en değerli malvarlığıydı. Keşke yine aynı yere dönüp onu gerçekleri tamamamen anlatması için zorlayabilsem. Polis değilim, derdim ona, senin kızına yardım etmeye çalışan bir dostum.

"Bunu bırakacaksan ayrı bir yere koymak zorundasın dedim

ona," diye açıklıyor Cortez. "Aracı parçalarsam daha fazla kâr ederim, değil mi?"

Tahmin yürütmüyorum. Kolum uzunluğunda yüzeyi pütürlü bir metal çubuğu yerinden kaldırıyorum.

Cortez çenesiyle işaret ederek, "Direksiyon mili o," diye kıs kıs gülüyor.

Kamyonetin parçaları arasında dolanırken pedalları, emniyet kemeri kayışlarını, yükleme rampasının eğik metal tablasını görüyorum. Nakliye kamyoneti gibi sıradan bir aracın dağılmış parçaları zihnimde uzak bir anıyı canlandırıyor. Sanki türü tükenmiş bir hayvanın leşini inceliyorum. İki jant üst üste duruyor büyük siyah lastik tekerlekler de onların hemen yanında.

Doğrulup Cortez'e bakıyorum. Saçları İsa'nınkiler gibi omuzlarında; yüzünde yalancı bir gülümseme var. "Senin anlaşmaya uyacağına," diyorum. "niye güvensin ki?"

Buna alınmış gibi elini göğsüne bastırıyor. Bekliyorum. "Birbirimizi eskiden beri, onun polis olduğu zamanlardan tanırız. Nasıl biri olduğumu bilir." Alice'in büyülü kedisi gibi ağzını iyice yayarak gülümsüyor. "Hırsızım ama onurlu bir hırsızım. Tutuklandığımda ne yaptığımı, dışarı çıktığımda işimi tekrar kurduğumu görmüşlüğü var. Güvenilirimdir çünkü. İş insanıysan güvenilir olmak zorundasın."

Şakağımdaki gazlı bez topağını çekip alıyorum, kana bulanmış iyice, tekrar yerine koyuyorum. Artık gerisayım diyarında olmamıza rağmen Rocky Milano lokantasını kapatmadı, aksine yatırımını artırdı, yaptığı işe ve kendi kişiliğine daha çok inanmaya başladı. Tabii ki Cortez sayesinde.

"Ayrıca kendisi sözümde durmayıp karısına yardım etmezsem gelip beni öldüreceğini söyledi," diye ekliyor Cortez ağzından kaçırıvermiş gibi. "Bunu söyleyen öyle insanlar vardır ki yapmakta kararlı değildirler. Fakat bu adamın kararlı olduğunu hissettim."

"Peki, nereye gideceğine dair bir şey söylemedi mi?"

"Hayır." Cortez duraklayıp sırıtıyor. "Ama şu kadarını söyle-

yebilirim, bak. Her nereye gittiyse çok acelesi vardı. Hatta telaşıyla bile dalga geçtim. Ona dedim ki, çalışan bir aracı parçalatıp arkasında bırakmaya gelmiş bir adam için yola çıkmaya fazla heveslisin. Gülmedi ama. Hem de hiç."

Evet, diye düşünüyorum. Tabii ki gülmedi. Brett düşündüğüm kadar doğrudan bir adamsa, insanların onun hakkında dediği kadar düzgün ve onurlu biriyse böyle bir yere gelmekten *nefret* etmiştir herhalde. Bu çalıntı araçla Garvin Falls Caddesi'ne gelirken hayal edebiliyorum onu – kendini beğenmiş bu çakala güvenmenin ve aldığı bu önlemin acısını içinde duyuyordu herhalde. Gözleri parlayan Cortez'in önünde, saatine bakmadan, sırf işini yaparak ve dikkatle, hızla tamamlayarak bir nakliye aracını parçalayan Brett Cavatone.

Kayıp soruşturmam, gitmeye can atan, telaş içinde ama yine de bu yaptığının yanlış olduğunun farkında bir adam. Kendi kendine bir söz vermiş, kendince belli bir ahlak anlayışı tutturmuş, yapması gerekeni yapmış ve arkada bıraktığı kadın için de bazı önlemler almış.

Cortez'e teşekkür ediyorum. "Bir şey değil," diyor ve eğilerek selam veriyor. Martha'yı almak için yukarı çıkıyorum ben de.

Akşamüstü güneşi Garvins Falls Caddesi'nde çökmüş kaldırımlara mükemmel altın huzmelerini gönderiyor. Başımı kaldırıp binaya bakıyorum, Martha'nın ise başı önüne eğilmiş. Hava dünden daha sıcak ama rahatsız edecek kadar değil. Parlak mavi gökte iki mükemmel bulut birbirini kovalıyorlar. Martha sakin görünüyor, öğrendikleri karşısında bu kadar sakin olmasına şaşırıyorum.

"Ben demiştim," diyor yumuşak bir tonda. "Efendim?" diyorum.

"Ben demiştim, bu adam kaya gibidir diye. Her şeyi düşünür. Çok düşüncelidir. Hatta…" Gülümseyip başını güneşe çeviriyor. "Beni terk ederken bile her şeyi düşünmüş."

"Evet," diyorum. "Haklısın."

Concord şehir merkezine dönerken, uzaktan uzağa kasırga sirenlerinin sağır edici gürültüsü geliyor. Yük kamyonunun yükünü boşaltmak üzere rampaya yanaştığını, McConnell ve öteki polislerin yerlerine koşuşturduklarını ve yük boşaltmaya hazırlandıklarını canlandırabiliyorum hayalimde.

Sesimi olabildiğince tatlılaştırmaya çalışarak, "Öyleyse şu noktayı iyice açıklığa kavuşturalım," diyorum Martha'ya. "Artık kocanı bulmamı istemiyorsundur herhalde?"

"Hayır," diyor irkilmiş gibi. "Artık onu bulmanı eskisinden de daha çok istiyorum."

4.

İnsanlar dinozorları yok eden asteroitten bahsederken hepsi bir günde ölmüş gibi konuşuyorlar. Sanki tüm dinozorlar, hepsi beraber büyük bir alanda toplanmış ve asteroit de gelip oraya çarparak tümünü aynı anda öldürmüş gibi.

Böyle olmadı tabii ki. Bu olay yıllar hatta binlerce yıl sürdü. On kilometre çapındaki bir asteroit Yucatan Yarımadası'nda 65,6 milyon yıl önce, Dünya kabuğuna çarpıp parçalandı. Gökyüzünü karartarak gezegende büyük bir yarık açtı, bu arada dinozorların bir kısmı yandı, toprağa gömüldü, bir kısmı da açlıktan öldü. Bazıları da yeni soğuk dünyada kalakaldı. Onların soyundan gelenler bulabildikleri ne varsa onu yediler ve asteroiti unuttular. Ceviz gibiydi beyinleri, arzudan ibaret hayvanlardı, sadece açlığı anlıyorlardı. Birçok canlı türü öldü. Birçoğuysa ölmedi.

Bu sefer de iki şekilde olacak her şey. İnsanların çoğunluğu ekim ayında ve sonraki küresel felaketlerde ölecek, birçok kişi de daha sonra ölecek. Ani ölüm ve yavaş yavaş ölüm; anlık ve kesin olana karşı öngörülemeyen ve uzun süreli olan. Annemle babam aniden öldüler, bir parmak şıklatıldı, zamanda bir yarık açıldı: Annem bir gün yanımdayken ertesi gün cenazesi kaldırıldı, ondan kısa süre sonra da babam gitti, dan diye, aniden. De-

demin ölümüyse uzun ve acılı bir süreçti: teşhis, tedavi, düzelme, nüksetme, hastalığın zikzaklı rotası. Bir akşamüstü Nico, ben ve dedemin bir avuç dostu yatağının başucunda toplandık ve onunla vedalaştık ama dedem o günden sonra iyileşti ve soluk, ince, hassas yüzüyle altı ay daha yaşadı.

Naomi Eddes, yani sevdiğim kadın diğer biçimde gitti: bir an buradayken, sonra yoktu.

Eldeki bilimsel verilere göre o gün geldiğinde, Dünya'nın atmosferi gezegenin büyük bir bölümünde dev bir nükleer patlama olmuşçasına, gökyüzünü ateşe vererek büyük bir ısıyla birlikte alevlerle yarılacak. Gökdelen yüksekliğinde tsunamiler kıyıları vuracak, yüzlerce kilometrelik alanda insanları suya gömecek. Yerkürenin her yanında volkanik patlamalar ve depremler yüzünden coğrafi şekiller değişecek, yer kabuğu gizli bağlantı noktalarından koparak paramparça olacak. Bütün besin zincirini kuran büyülü anahtar olan fotosentez, Güneş'in önünü kapatan karanlık bir battaniye yüzünden sona erecek.

Yine de ne olacağını tam olarak bilmek mümkün değil. Sibirya'daki Yucatan olayını model alan bilgisayar modellemeleri yapıyorlar. Fakat her şey yaklaşma açısına, cismin karakterine, son hızına ve çarpacağı yerdeki yeryüzü şekline bağlı. Kimbilir belki de herkes ölmez. Ama insanların çoğu büyük ihtimalle ölecek. Korkunç olacağı kesin ama tam olarak nasıl olacağı değil. Daha sonrası için söz veren yalancı ve hırsızdır.

Eve döndüğümde sineklikle dış kapı arasına sıkıştırılmış büyükçe bir zarf buluyorum, kapıyı açtığımda pat diye verandaya düşüyor. Eğilip alıyor, parmağımı araya sokarak zarfın ağzını açıyorum, içinde sıkıca paketlenmiş bir dosya var, üstünde de NEW HAMPSHIRE EYALET POLİSİ DOSYASI: BRETT ALAN CAVATONE (EMEKLİ) yazıyor.

"Teşekkürler Trish," diye mırıldanıyorum ve School Caddesi'ne doğru dönüp ona küçük bir öpücük üfleyerek tatlı ve yumuşak bir selam gönderiyorum.

İçeri giriyorum ve kanepede yüzünü kendi vücuduna gömmüş, hafifçe horlayarak uyuyan Houdini kalkmasın diye dikkat ederek kapatıyorum kapıyı. Mutfakta üç tane mum yakıp çay hazırlıyorum, polis dosyası böyle raporlarda hep olduğu gibi kısaltmalı bir dil kullanarak hazırlanmış: kurumsal dilin statik üslubuyla yazılmış kısa bir hikâye. Belgede şahıstan M. Cavatone olarak bahsedilmiş. M. Memurun kısaltması. M. Cavatone polis kolejinden şu şu tarihte mezun olmuştur. Eyalet Polisi D Birliği'ne şu şu tarihte I. Kademe Eyalet Polisi olarak alınmıştır, kuzey bölgesine nakil edilmiş, F Birliği'ne geçmiş, bir trafik kazası kurbanının hayatını kurtardığı için törenle takdirname almış, rütbesi II. Kademe Eyalet Polisi'ne yükseltilerek ödüllendirilmiştir. Bunun yanında hızlı ve hayranlık duyulacak bir yükselişi olduğu dikkat çekiyor: Kayıtlarında hiçbir kara leke, uyarı ve cezası yok.

"Valilik Madalyası," diyorum kendi kendime bir sayfayı çevirip başımı yukarı aşağı salladım. "Çok güzel, M. Cavatone. Tebrikler."

Dördüncü sayfanın ortasında uzun ve bir olay hakkında ayrıntılı bilgilerin verildiği bir paragraf var. Tutuklama raporuyla başlıyor: yasak bölgeye girmekle suçlanan dört zanlı. Girilen yer Rumney yakınlarında Blue Moon adlı bir çiftliğe ait bir kesimhaneymiş. Zanlıların amacının gizli kamera yerleştirmek olduğu anlaşılmış ama alarm çalınca kaçmaya çalışırken yakalanmışlar. Zanlılar onları tutuklayacak Memur Cavatone'a amaçlarının, burada sığırlara kötü muamele yapıldığı ve sağlıksız koşullarda tutulduğunu kanıtlamak olduğunu söylemişler. Raporda bu "Blue Moon çiftliği başta olmak üzere Amerikan tarım sektörüne karşı öfke ve nefret yaratmak" olarak tanımlanmış.

Kesimhaneyle ilgili bu olayı bir yerlerden hatırlıyor gibiyim. Hafızamı iyice netleştirmek için loş mutfakta bir aşağı bir yukarı dolaşıyorum. Dosyadaki tarihe göre bu olay iki buçuk yıl önce olmuş. Belki de bu olayı o tarihlerde *Monitor* gazetesinde okudum ya da belki polis okulunda sözü edildi. Bizim gibi yerler

için pek rastlanmayan bir kategoriden, ilginç bir suç türü: politik provokasyon, batik boyalı kar maskeleriyle gidip gizli kamera yerleştiren üniversiteli gençler.

Houdini uykusunda mırlayıp hafifçe geriniyor. Çayımdan bir yudum alıyorum. Soğumuş. Dosyayı tekrar açıyor, olaya karışanların isimlerine bakıyorum. Hepsi de haneye tecavüzle suçlanmışlardı. İki tanesi ayrıca şiddet kullanmakla da itham edilmiş. Marcus Norman, Julia Stone, Annabelle Demetrios, Frank Cignal.

İsimleri tekrar tekrar okuyor, parmaklarımla ritim tutarak düşünüyorum. Acaba M. Cavatone'un dosyasında bu soruşturmanın böyle ayrıntılı yazılmasının sebebi ne? Altı yıllık meslek yaşamı boyunca Cavatone'un kimbilir kaç tane tutuklaması varken sadece buna neden tam bir paragraf yer ayrılmış?

Bunun cevabını fazla aramam gerekmiyor. Bir sonraki sayfada üstü fosforlu kalemle çizilip vurgulanmış halde karşıma çıkıyor.

"Tüm zanlıların suçları mahkemece reddedilmiştir. Memur Cavatone birçok kez çağrılmasına rağmen bu olayla ilgili ifade vermeye gitmemiştir."

Brett Cavatone'un dosyası Blue Moon olayıyla bitiyor. İşten ayrılması, atılması veya erken emekliliğine ilişkin hiçbir bilgi yok dosyada. Hayatının kalanını aşağı yukarı biliyorum. O sırada otuz yaşında olan Brett birkaç ay sonra eyalet polisliğini bırakıyor, kayınpederinin yeni pizza dükkânında çalışmaya başlıyor. Üç gün önce de ortadan kayboluyor.

Ayağa kalkıp geriniyor, bütün vücudumdaki kemiklerim sızladığını hissediyorum. Bedenim uyku diye yalvarıyor – uyku ya da bir bardak kahve. Şakağımda hafif bir zonklama var, gözümün hemen yakınındaki küçük yaraya parmağımla dokununca bu sabah erken saatlerde bir zımba tabancasıyla vurulduğumu hatırlıyorum. Houdini'yi yavaşça itekliyor, karanlıkta onun yanı başına kıvrılıyorum. Fakat birkaç dakika sonra ayağa fırlayıp tekrar dosyayı açıyorum. Tekrar tekrar okuyor, dur-

duramıyorum kendimi, gerçeği ortaya çıkarma arzusu içimde sabah kuşları gibi şakıyor, yaramaz çocuklar gibi gevezelik edip duruyor.

"Istakoz yahnisi alayım ben," diyor Dedektif Culverson.

"Kalmadı," diyor Ruth-Ann derin bir iç çekerek.

"Soslu tavuk?"

"Ondan da yok."

"Şaka ediyorsun."

"Kusura bakma."

Bir sonraki gün öğleden sonrası, cuma, Culverson ile Ruth-Ann her zamanki esprili atışmalarındalar. Normalde bunu eğlenceli bulurum ama bugün parmaklarımla masada ritim tutuyor, sabırsızlıkla bir ona bir buna bakıyorum. Dedektif Gully henüz gelmedi ama bunun pek bir önemi yok çünkü ben Culverson'ın fikrini merak ediyorum.

Ruth-Ann mutfağa gider gitmez, "İşte burada," diyerek dosyayı Culverson'ın önüne itiyorum. Hepsini değil sadece son iki sayfasını getirdim. "Ne diyeceksin bakalım."

"Son arzularını yapmaya gidenlerdendi değil mi?" Yavaşça okuma gözlüğünü çıkarıyor. "Şu senin bakıcının erkek arkadaşı hani?"

"Kocası."

"He, öyle mi, ben manitası sanmıştım."

"Şöyle bir göz atabilir misin?"

Culverson sayfaları eline alıp göz atıyor. Gözlüğü burnunun ucunda. Çabucak benimle aynı fikre varıyor. "İşten atılmış gibi görünüyor."

"Evet."

"Ama biri bunu istemiş olmalı."

"Evet!" Gözlerim parlayarak ona bakıyorum. "Kesinlikle."

"McGully de nerede kaldı?" diyor Culverson başını kaldırıp kapıya doğru bakarak.

"Bilmiyorum," diyorum çabucak ve parmağımla kâğıtlara

dokunuyorum. "Fakat neden? Bu adam neden işten atıldı? Sırf ifade vermeye gitmedi diye mi?"

"Doğru. İfade vermediği için işten atılmış olamaz."

"Doğru." Bir sessizlik. Güçlü bir nefes alıyorum. "Ya ifade vermeye *gidememişse*?"

"Ne demek istiyorsun? Sarhoş falan mıydı diyorsun?"

Ruth-Ann iki kâse yulaf ezmesiyle çıkageliyor. "İşte ıstakoz yahniniz," diyor kâselerin birini önüme bırakıp. "Bu da soslu tavuk," diyor Culverson'ın kâsesini servis ederken.

"Hayır," diyorum garson gidince. "Hayır, ayyaş falan değildi."

"Dinle Sedyeci, elinde ilginç başka bilgiler varsa, durma anlat." Peçetesini gömleğinin yakasına sıkıştırıyor ve uçlarını mama önlüğü gibi göğsüne yayıyor. "Haberin olmayabilir ama hayat çok kısa."

"Brett spesiyallere isim veriyordu."

"Ne?"

"Pizzacıda. Rocky yani pizzacının patronu ve adamın kayınpederi öyle demişti. Brett çiftlikteki bu olaydan sonra polislikten ayrılıp kayınpederinin pizza dükkânında çalışmaya başlamış, görevlerinden biri de spesiyallere isim vermekmiş. Yemeklerin hepsi de klasik rock şarkılarındaki kızların adını taşıyor. Layla: Nadir ama spesifik bir isim. Hazel: Nadir ama spesifik. Sally Simpson: Nadir ama spesifik. Bir de Julia var.

Dosyada parmağımla işaret ettiğim yere bakıyor. Zanlıların isimleri Marcus Norman, Julia Stone, Annabelle Demetrios, Frank Cignal.

"Palace."

"Yani dünyadaki onca şarkıda adı geçen onca kız isminden bula bula bunu bulmuş."

"*Palace*."

"Beatles şarkılarından o kadar kız adı geçerken Julia ne alaka?" Parmağımı sayfanın üzerine koyuyorum. "Bunu aklında o kızın adı olan bir adamdan başkası yapar mı?"

"Pek Beatles hayranı sayılmam," diyor Culverson, yulaf ez-

mesine bal karıştırırken. "Acaba Earth, Wind and Fire grubuyla ilgili ipuçları da buldun mu?"

"Aman be Culverson."

"Takılıyorum yahu."

"Farkındayım. Sence bunun hiç mi anlamı yok?"

"Dürüst olayım mı? Yok." Gülümsüyor. "Kopup gitmişsin genç dostum. Eldeki delillerden o kadar uzaklaşmışsın ki seni göremiyorum bile, hem de telefon direği gibi uzun olmana rağmen..."

"Belki," diyor, kollarımı göğsümde birleştiriyorum. "Ama haklıyım."

"Mümkün," diyor. Culverson'ı şu anda hayatta olan tüm tanıdıklarımdan daha uzun süredir tanıyorum. Kardeşim hariç. Yıllar önce ben henüz bir çocukken o yine Dedektif Culverson'dı ve annemin katilini buldu. "Ama ne var biliyor musun, dünya patlamak üzere. Yani istediğini yap. Bu genç Julia'nın son adresini filan buldun mu bari?"

"Evet," diyorum dosyaya parmağımla vurarak. "Durham'da."

"Durham mı?"

"Evet, olay sırasında bu kız, New Hampshire Üniversitesi üçüncü sınıfındaymış."

"Demek ki son olarak oradaki özgür topraklarda görülmüş, şimdi kapı kapı onu mu arayacaksın?"

"Hayır ama olabilir." Dişlerimi gıcırdatıyorum. İşin zor tarafı burası. "Aslında bu konuda yardımı dokunabilecek birini tanıyorum."

"Öyle mi?" Culverson bir kaşını kaldırıyor. "Kimmiş bu?"

Son anda yırtıyorum. Kapı açılıyor ve McGully giriyor içeri. Elinde seyahate çıkmış bir iş insanı gibi bir Samsonite çanta var. Culverson'la ona bakakalıyoruz. Ruth-Ann de tezgâhın üzerinden ayağında botları elinde valiziyle içeri giren yaşlı McGully'yi süzüyor. Kimse bir şey söylemiyor. Sanki McGully bir anda yok olup gitmiş de gözlerimizin önündeki renkli görüntüler siyah beyaza dönmüş. McGully lokantanın kapı eşiğinden içeri adımını

atıp kasanın önünde duruyor. Burada patron Bob Galicki'nin çeşitli politikacılarla el sıkışırken çekilmiş fotoğrafları hâlâ duvarı süslüyor bir de eski model bir sakız satış makinesi var. Uzun süre önce çatlamış cam küresinin içindeki sakızlar da artık tükenmiş.

Culverson arkasına yaslanıyor, McGully sessizce bize bakıyor.

"Ey yüce İsa," diyor Culverson "Nereye böyle McGully?"

"New Orleans'a," diyor McGully. "Güneye giden bir otobüs bulmak için 95 numaralı yola çıkacağım."

Culverson başını yukarı aşağı salladı. Hiçbir şey demiyorum. Ne diyebilirim ki? Göz ucuyla Ruth-Ann'e bakıyorum, elinde kahve sürahisiyle dimdik durmuş kapıdaki McGully'yi izliyor.

"Beth'e söyledin mi?" diyor Culverson.

"Hayır." McGully çabucak maymun gibi sırıtıyor, sonra da başını öne eğiyor. "Biliyorsun ona buradan gitmemiz gerektiğini, bir değişiklik yapmamız gerektiğini söyleyip duruyorum ama evini terk etmek istemiyor. Annesinin öldüğü evi bırakmıyor." Başını kaldırıyor, sonra yine eğip kendi kendine mırıldanıyor. "Ona bir not bıraktım ama. Kısa bir not."

"Selam," diyorum. "McGully…" Ama, "Hayır, hayır kapa çeneni," diye cevap veriyor. "Ne?" diye soruyorum ama o birden bağırmaya ve üstüme doğru gelmeye başlıyor. "Küçük bir çocuk gibi davrandığının farkında mısın?"

Üzerime doğru eğiliyor. Geri çekiliyorum

"Kendi küçük, düzenli evrenindesin, küçük not defterlerin, iyi adamların, kötü adamların. Bu işlerin anlamı falan kalmadı. Bitti o işler."

"Sakin ol," diyor Culverson, yerinden hafifçe doğrularak ama McGully parmağını yüzüme doğru sallıyor. "Sular kesilene kadar bekle sen. Bekle amına koyayım," diyor. Dişlerini göstererek homurdanıyor. "Şu aradığın eyalet polisi, kötü biri olduğunu mu düşünüyorsun? Ben kötü bir adam mıyım sence?"

"Öyle bir şey demedim," diye mırıldanıyorum ama dinlemiyor beni. Zaten konuştuğu da ben değilim aslında.

"Musluklardan su akmaz oluncaya kadar bekle sen. *O zaman*

gerçek kötüleri göreceksin." Yüzü kıpkırmızı. Nefes nefese. "Tamam mı?"

Bir şey demiyorum ama cevap vermemi istiyor gibi. "Tamam," diyorum.

"Tamam mı akıllı çocuk?"

"Tamam."

McGully'nin gözlerine bakıyorum, başını yukarı aşağı sallayıp sakinleşiyor. Çıt çıkmıyor kimseden. Arkasına dönerken botları yerde gıcırdıyor. Ruth-Ann onun ayaklarını böyle yere sürtmesini cıkcıklıyor. Derken kapı çanı çalıyor ve gidiyor McGully. Culverson'la bir an bakışıyoruz, sonra ayağa kalkıyorum, masadaki yulaf ezmesine dokunmadım bile.

"New Hampshire Üniversitesi'ne mi gideceksin şimdi?" diyor Culverson alçak sesle.

"Evet. Bir günümü alır herhalde, gidip döneceğim."

Başını yukarı aşağı sallıyor. "Evet."

"Tek sorun şu çocuklar," diyor, Micah ve Alyssa'yı, şu kılıç mevzusunu anlatıyorum. Culverson, tamam diyor, ilgilenecekmiş bu konuyla. Sakin sakin, fazla kıpırdamadan, dikkatle konuşuyoruz, McGully'nin öfkesi ve enerjisi hâlâ ortamdan yok olmadı.

Defterimden ilgili sayfayı yırtıp Culverson'a uzatıyorum, alıp gömlek cebine tıkıyor.

"Hadi bakalım Henry, çöz şu soruşturmayı," diyor. "Doğru dürüst hallet."

Cesaretimi toplamak için eski elbise satıcısı Next Time Around'un karşısındaki otobüs bankına yarım veya belki bir dakikalığına oturuyorum. Sonra ayağa kalkıp caddenin karşısına geçiyor, kapıyı çalıyorum.

Kimse cevap vermiyor. Orada cansız bir manken gibi duruyorum. İlerde Wilson Bulvarı'nın oralarda bir gürültü, sanki biri iki çöp bidonunu birbirine çarptı. Kapıyı bir kez daha ama bu sefer daha kuvvetli tıklatıyorum, camlar tıngırdıyor. İçerdeler, biliyo-

rum. Kapı birdenbire açıldığı sırada, perdeleri kapalı pencerenin altına eğilmiş duruyorum. Kapıyı açan yağlı saçlı şişman genç adamın başında sıcak havaya rağmen yünden bir bere var.

"Evet?" diye homurdanıyor. "Ne var?"

"Adım Henry Palace," diye başlıyorum ve Nico adamın kambur bedeninin arkasından hızla gelip delirmiş gibi beni kucaklıyor.

"Henry!" diyor. "Ne alaka?" Fakat mutlu, gülümsüyor, bir adım geri çekilip baktıktan sonra sarılıyor bana. Ben de onu iyice inceliyorum, üzerinde bir erkeğe ait beyaz bir atletle bir kamuflaj pantolonu var. Ağzının bir köşesinde lolipop gibi bir American Spirit sigarası. Saçları kısa, dalgalı kesilmiş ve siyaha boyanmış. Görüntüsü bütünüyle farklı ama kesinlikle daha kötü. Yine de eskisi gibi pırıl pırıl olan gözlerinden zekâ fışkırıyor.

"Biliyordum," diyor ve hâlâ gülümsemeye devam ederek yüzüme bakıyor. "Seni yine göreceğimi biliyordum."

Cevap vermeden gülümsüyor, onu geçip dağınık odaya giriyorum, içerisi askılar ve kutulardan taşan elbise yığınları, ahlaksız pozlar vermiş cansız mankenlerle dolu. Yerde gömleksiz, çarşafa dolanmış halde bir adam uyuyor. Bir kadın Kızılderili stili bağdaş kurmuş kendi kendine kâğıt oynuyor. İki tezgâh ayağının üzerine konmuş bir kontrplaktan ibaret bir masanın üstü çizim kâğıtları ve gazetelerle dolu. Ev işgalcilerinden yün bereli adam yerde uyuyanın üzerinden uzanıp bir gaz lambasının mavi alevinde sigarasını yakıyor.

"Ee, ne var ne yok?" diyor Nico. "Ne istiyorsun?"

Ne mi istiyorum, kız kardeşimi bu pis işgal evinden aniden ve hızla kaçırmayı, ergenleri tarikatların elinden alıp ailelerine kavuşturan özel dedektifler gibi onu buradan kurtarmayı istiyorum. Burayı, bu öğrenci yurdunu, çakma oteli, insanlık tarihinin son günlerini işe yaramaz komplo teorisyenleriyle birlikte geçirmeye karar verdiği bu eski mağaza bozması yeri terk etmesi gerektiğini söylemek istiyorum ona. Davranışlarına neden olan hayallerden vazgeçmesini, onu görebileceğim bir yerde kalması-

nı istiyorum. Yüzüne karşı, hayatta kalan tek akrabam olduğunu, kendisine karşı sorumluluk duyduğumu ve böyle kötü kararlar almasının beni hem öfkelendirdiğini hem de aynı ölçüde üzdüğünü haykırmak istiyorum.

"Hen?" diyor Nico sigarasını çekip dumanı burun deliklerinden üfleyerek.

Düşündüklerimin hiçbirini söylemiyorum. Gülümsüyorum.

"Nico," diyorum. "Yardımına ihtiyacım var."

ÜÇÜNCÜ KISIM

Parolalar ile Sloganlar

21 Temmuz Cumartesi

Sağ Açıklık 20 03 13.8

Dik Açıklık -60 44 02

Uzanım 139.9

Delta 0.844 Astro-birim

1.

Kadını bulabilirsem adama da ulaşırım.

Culverson haklı. Objektif bakınca planımın başarı ihtimali düşük. Bir çaylağın ya da aptalın planına benziyor: Bir kadını New England'da, yani birini bulmanın en zor olduğu yerde aramaya kalkacağım. Üstelik kadının fiziksel özelliklerini bilmiyorum, elimde sadece eski bir adresiyle yaşı var. Niye? Çünkü bu kadın iki yıl önce benim şimdi aradığım adamla bir şekilde irtibat kurmuş olabilir ama bu bile kesin değil.

Öte yandan McGully de haklı – bunu düşünmüyor değilim. Güç fakat çözülme potansiyeli olan tek bir soruna tutkuyla bağlanmak gibi bir karakter özelliğim var, küçük mavi not defterimden başımı kaldırınca göreceğim çözülemez ve devasa sorunla boğuşmak yerine bunu tercih ediyorum. Martha Milano'nun kırılan kalbini onarmak ve sadece bir kişiyi olsun, canının istediğini yapmak üzere evi terk etmekten vazgeçirmekle uğraşmak yerine yapabileceğim milyon tane şey var. Fakat bunu yapıyorum işte. Kafam buna basıyor, uzun zamandır mantıklı gelen tek şey bu. Evet, dünyanın şu an karşı karşıya olduğu tehlikenin ve çöküntünün önemli bir bölümü kaçınılmaz değil aslında, herkesin

OLYMPOS YAYINLARI KAKTÜS TEAM

uzun zamandır mantıklı olan şeylerden korkuyla kaçmasının sonucu bunlar.

Durham'a gitmek üzere gece bisikletimle yola çıkarken her zaman olduğu gibi yine kendi kendime bunları söylüyorum, 202 numaralı yolda doğu/güneydoğu yönünde ilerliyorum, yanımda çılgın kız kardeşim var, içgüdüler ve tahminlerden oluşan bir bulutun üstünde uçuyorum. Concord ile Durham arası altmış kilometre kadar ve pek araç trafiği olmayan bu yolda, ılık yaz havasında, gece kuşlarının çığlığı altında, bisikletle kolayca ulaşılabilecek bir mesafe. Bazen Nico bezen de ben öne geçiyoruz. Birbirimizi kontrol ederek, şakalaşarak, gördüğümüz şeyleri birbirimize bağırarak ilerliyoruz.

"İyi misin?"

"Evet, dostum. Sen?"

"Evet."

Bir ara karanlıkta bir otobüsün farları fener balığı gibi yaklaşıp bizi geçiyor. Yakıt olarak kalitesiz alkol kullanan, içi tıklım tıklım şarkı söyleyen, el çırpan yolcularla dolu bir merhamet otobüsü, bavullar tepesine tehlikeli şekilde kayışla bağlanmış: Bir yerlerde İsa adına birtakım işler yapmaya gidiyorlar. Arka farlarının batı yönünde kayboluşunu izliyoruz, eskiden garip gelmezdi ama artık geceleyin otobüs farları, sanki otoyoldan tank geçmiş gibi insana acayip ve korkutucu geliyor.

New Hampshire Üniversitesi'ne gitmedim, en azından son günlerde. Eskiden giderdim ama ocaktaki kansız "devrimden" bu yana gitmiyorum, ocak ayında öğretim üyesi ve çalışanları okuldan çıkaran bir grup öğrenci kampüsü işgal edip burayı New Hampshire Özgür Cumhuriyeti ilan ettiler. Amaçları burada hızla, gönüllü katılımcıların kardeşçe bir uyum içinde, kalan zamanlarını neyi uygun görürlerse o şekilde yaşadığı, herkesin katkıda bulunduğu ve birbirinin özgürlüğüne saygı duyduğu bir ütopya toplumu yaratmaktı.

Tahmin ettiğim gibi Nico Özgür Cumhuriyet'i defalarca ziyaret etmiş. Anlaşılan Concord'daki küçük grubunun Özgür

Cumhuriyet'te de bir bürosu varmış. Daha da önemlisi Nico beni oraya nasıl sokacağını gayet iyi bildiğini iddia ediyor. Sorunumu ona söyleyince, "Ah, evet," dedi gülümseyerek, ihtiyaç duyduğum bir şeye sahip olmaktan dolayı mutluydu. "Orayı bilirim. Çok iyi bilirim. Tüm parolaları, sloganları." Bu işi bana kimin verdiğini söyleyince, yani aradığım adamın Martha Milano'nun eşi olduğunu anlatınca daha da memnun oldu, çantasını sevinçle hazırladı ve araştırmama yardım etmeye geldi.

Tek bir şartı vardı sadece – gangster filmlerindeki sert adamlar gibi gözlerini kısarak, "Tek bir şartım var…" demişti. Yolculuktan sonra ben istediğimi elde ettiğimde oturup onu dinleyecektim, bana arkadaşlarının ne yapmak istediğini anlatacaktı.

Next Time Around'da iki pis armut koltukta oturmuş fısıldaşarak konuşuyorduk. "Tamam," dedim.

"Ben ciddiyim, Hen."

"Ne?"

"Senin dinlemelerini biliyoruz, biri sana bir şey anlatırken, kendi âleminde oluyorsun ve zihninde başka bir konuda, karmaşık bir polis diyalogu sürüp gidiyor."

"Doğru değil bu."

"Oturup sana bir şeyler anlattığımda, açık fikirli olup beni dinleyeceğine söz vermeni istiyorum."

"Söz veriyorum Nic," dedim ona, üzerinde oturduğum armut koltuktan güçlükle doğrularak. Hatta onu dinlediğime ve aklımdan başka şeyler geçmediğine ikna olması için, gözlerine baktım. "Söz veriyorum."

Şimdi bisikletlerimizi sürüyoruz işte, 202 numaralı yol ormanlık bölgelerden geçiyor, Norhwood Center ve Northwood Ridge'de kâh konuşarak kâh şarkı söyleyerek, kimi zaman sessizce ilerliyoruz, uzaktan uzağa, yakacak odun olmak üzere kesilen ağaçlardan tak tuk sesleri geliyor. Çocukluğumuzda derin izler bırakan o felaketler Nico'yu benden daha fazla etkiledi. Annemiz Market Basket şubelerinden birinin otoparkında öldürüldüğünde, babam kendini pencere kordonuyla astığında, ardından ilgi-

siz ve sert mizaçlı dedemizin yanına gönderildiğimizde ben on iki yaşındaydım, Nico da altı.

Birbirine bağlı ve art arda meydana gelen bu üç travmayı ayrıştırmak, analiz etmek ve beni en çok hangisinin etkilediğine karar vermek benim için çok zor. Yine de şunu kesinlikle söyleyebilirim, bu yaşananlar benim için ne kadar acı verici olsalar da kız kardeşimi yıkıp geçtiler, Nico sanki selin altında kaldı ve bir daha yüzeye çıkamadı. Altı yaşındayken pırıl pırıl bir çocuktu: akıllı, meraklı, zeki ve bukalemun gibiydi. Fakat fırtına gibi gelen acılarla yere serildi ve nasıl ki boğulan bir adamın ciğerlerine su dolar, onun da içini acı doldurdu.

Epsom'ın doğusunda bir yerde Nico şarkı söylemeye başlıyor. Hemen bunun bir Dylan şarkısı olduğunu fark ediyor ama hangisi olduğunu çıkaramıyorum. Benim bilmediğim ama onun bildiği bir Dylan şarkısı olması garip doğrusu. Derken Nico nakarat bölümüne geçiyor ve Dylan'ın oğlunun şarkısı "One Headlight"ı söylediğini fark ediyorum.

"Bayılırım bu şarkıya," diyorum. "Martha yüzünden mi söylüyorsun?"

"Ne?"

Bisikletimi onunkine yaklaştırıyorum, yanyana pedal çevirmeye başlıyoruz. "Hatırlamıyor musun? O ilkbaharda hep bu şarkıyı dinlerdi."

"Öyle mi? Onu sık sık görüyor muyduk?"

"Dalga mı geçiyorsun? Sürekli. Her akşam yemeği o yapardı."

Nico uzaklara bakıp omuz silkiyor. Ortak hafızamızdaki o karanlık günlerden hep *o ilkbaharda* diye söz ederiz, tam ama daha uzun olan "Annemin korkunç ölümünden beş ay sonra, babamın ölümünden önce" yerine böyle demeyi tercih ediyoruz.

"Gerçekten hatırlamıyor musun?"

"Ne önemi var?"

"Tamam yok."

Birden pedallara asılıp tekrar öne geçiyor, şarkıya devam ediyor. "*Me and Cinderella, we put it all together...*" Houdini bisikle-

te taktığım sepetteki malzemelerin yanında, nefes nefese, neşeli, o acayip pembe dilini dışarı çıkarmış rüzgârın tadına bakıyor.

Kampüsün hemen yakınındaki India Garden adındaki o korkunç lokantaya geldiğimizde vakit gece yarısını geçiyor, burası ben lisedeyken kampüsü gezmeye geldiğimizde, Nathaniel Palace'ın akşam yemeği için seçtiği lokanta. Rengârenk ama loş bir ışıklandırma, müşterilere aldırmayan çalışanlar, büyük porsiyonlu ama aşırı baharatlı ve acayip karışımlı yemekler. New Hampshire Üniversitesi'ne girmek gibi bir düşüncem yoktu. Concord Polis Okulu'na girmek için 60 krediye ihtiyacım vardı, bu kredileri New Hampshire Teknoloji Enstitüsü'nde tamamlamıştım. Polis olacağım için dedem mutlu olur sanıyordum ama ben mezun olmadan önce öldü.

Nico ile bisikletlerimizden inip terk edilmiş lokantaya yabancı bir gezegenden gelen uzaylılar gibi giriyoruz. Tabela indirilmiş, pencerelerle kapılar ağır bir cisimle kırılmış ama içerisi hasarsız; bir müze gibi korunmuş sanki. Uzun süredir kullanılmamış tabak ısıtma lambaları altında uzun tabak dizileri, sağa sola dağılmış dikdörtgen masalar. Koku bile aynı: zerdeçal ve kimyon ile birlikte muşamba kaplı zeminin paspaslanmasından sonra kalan hafif koku. Mucizevi bir şekilde kasada para var, dört tane buruşuk yirmi dolar. Başparmağımla işaretparmağım arasında yokluyorum. Fi tarihinden kalmış değersiz kâğıt parçaları.

Houdini bisiklete bağlı vagonda, su şişeleri, fıstık ezmeli sandviçler ve çikolatalı çubuklarla ilk yardım malzemeleri arasında uyuya kalmış, gözlerini kırpıştırıyor, bir bebek gibi hafif hafif nefes alıp veriyor. Onu oradan yavaşça alıp boş pirinç çuvallarının üzerine yatırıyorum. Nico ile ben de uyku tulumlarımızı açıp yere yayıyoruz.

"Baksana, Martha sana bunun için ne kadar ödüyor?" diye soruyor Nico.

Pantolon cebimden küçük Ruger'ı çıkarıp baş ucuma koyarken, "Ne?" diyorum,

"Martha Milano kayıp kocasını bulman için sana ne kadar para ödüyor?"

"Hee, bilmem. Hiç aslında. Ben sadece..." Omuz silkiyorum, yüzüm kızarıyor. "Adam ona söz vermiş, sona kadar yanından ayrılmayacakmış. Martha çok üzgün."

"Aptalsın sen," diyor Nico. Ortalık karanlık olmasına rağmen bunu söylerken gülümsediğini hissedebiliyorum.

"Biliyorum. İyi geceler Nic."

"İyi geceler Hen."

New Hampshire eyalet bayrağı Thompson Binası'nın çatısından indirilmiş, yerine yeni bir bayrak çekilmiş. Bu bayrakta parlak gri renkli uzaydan gelen ve arkasında bir süper kahramanın pelerini gibi uzun ve kıvılcımlı bir kuyruk uzanan bir asteroit var. Bu asteroit dünyaya değil sıkılmış bir yumruğa çarpmak üzere. Bayrak devasa, bir yatak çarşafına resmedilmiş ve yaz rüzgârında durmadan dalgalanıyor

"Takım elbise giymemelisin," diyor Nico üçüncü defa.

"Başka bir şey getirmedim yanımda," diyorum. "İyiyim böyle."

Yabani soğanlarla kaplı tepeye tırmanıyoruz, tepede şatoya benzeyen Thompson Binası'nın etkileyici ön cephesi görünüyor. Houdini arkamızdan zıplayarak geliyor.

"Hiper entelektüel ergenler tarafından yönetilen bir ütopya toplumuna gidiyoruz. Temmuz ayındayız. Pantolon değil şort giymeliydin."

"Ben halimden memnunum," diyorum yine.

Nico bir iki adım atıyor, bizi karşılamak üzere Thompson binasının merdivenlerinden inen iki genç kadına –ergen kızlar bunlar aslında– elini kaldırıp selam veriyor. Kızlardan biri açık kahverengi tenli, sıkıca örülmüş kısa saçları olan bir Afroamerikalı, üzerinde okulun harflerini taşıyan bir tişört, altında da yeşil bir kapri var. Ötekiyse solgun yüzlü, minyon, kolsuz yazlık elbise giymiş, saçını atkuyruğu şeklinde toplamış. Yaklaşıp bayrak direğini geçtiğimizde, ikisi de tabancalarını çıkarıp bize doğrultuyorlar.

Donakalıyorum.

"Hey," diyor Nico tatlı ve yumuşak bir sesle. "Gümbürtüyle değil."

"İniltiyle,"* diyor yazlık elbiseli beyaz kız ve silahlar aşağı iniyor. Nico bana hafifçe dokunup belli belirsiz göz kırpıyor –tüm sloganlarla parolalar– ve nefesimi bırakıyorum sonunda. Bu kritik an dikkatli koruyucum Houdini'nin dikkatinden kaçmış: yeri kokluyor, dişleriyle otları koparıyor.

"Bir dakika, tanıyorum seni," diyor kısa boylu beyaz kız ve Nico sırıtıyor.

"Tabii ki. Beau'sun sen değil mi?"

"Evet," diyor Beau. "Sen de Nico'sun. Jordan'ın arkadaşı. Serayı kurarken buradaydın."

"Buradaydım, evet. Üretim nasıl gidiyor?"

"Şöyle böyle. Kenevirimiz müthiş ama ama domatesler tutmadı bir türlü."

Siyah kızla ben bu sırada kokteyl partide karşılaşan iki yabancı gibi birbirimize gülümsüyoruz. Yalnız değiliz, binanın sağ tarafından uzanan taş duvardan iki genç sarkmış, tamamen siyaha bürünmüşler ve yüzlerinin alt kısmı bandanayla kapatılmış. Duvara uzanmışlar, gayet rahat görünüyorlar ama dikkatliler, panterler gibi.

"Şimdi sınırlarda mı görevlisin?" diye soruyor Nico, Beau'ya.

"Öyle," diyor Beau. "Bu da kız arkadaşım Sport."

"Merhaba," diyor Afroamerikalı kız ve Nico sıcak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Bu da Hank."

Tokalaştıktan sonra Beau, "Özür dilerim," diyor bir adım yaklaşarak. Nico da, "Kesinlikle haklısın," diyor. Üstümüzü yumuşak pat patlarla yoklayarak sırayla arıyorlar. Nico'nun India Garden'dan alıp getirdiği ağır torbayı alıp ağzındaki fermuarı açıyor, içine bakıp fermuarı tekrar kapattılar. Benim ellerim boş. Yanımda sadece ceketimin cebindeki mavi not defterlerim var. Nico tabancamı mutlaka lokantada bırakmamda ısrarcıydı.

---

* T. S. Eliot, "Oyuk Adamlar." Çev: Suphi Aytimur

"Neden böyle giyindin?" diye soruyor Sport.

"Eee," diyorum bir kendime bir de ona bakarak. "Bilmem."

Nico'nun tedirginliğinin Sport'a da geçtiğini hissedebiliyorum. "Yas tutuyor," diyor kız kardeşim. "Dünya için."

"Peki, temizmişsiniz," diyor Beau neşeyle.

"Tanrım," diyor Sport köpeği sevmek için eğilerek. "Ne şirin şey bu. Cinsi ne?"

"Kıvırcık bişon," diye cevap veriyorum.

"Çok şirin," diyor tekrar. Buradayken alternatif bir evrendeyiz sanki, kampüsün giriş merdivenlerinde takılan birkaç kişiyiz işte: çimenler, mavi gök, beyaz köpek, bir grup arkadaş. Dedektif McGully bu yaz havanın bu kadar güzel gitmesini anlamlı bulmuştu. Taşak tekmeleyen hava diyor buna: "Tanrı tekmeyi geçiriyor taşaklarımıza."

Ah be McGully, diye geçiriyorum içimden. *Sen de çekip gittin.*

Duvardaki gençlerle tanıştırılmıyoruz ama tipleri ve yarattıkları etki tanıdık, eskiden akşam haberlerinde rastlanan, uluslararası finans kuruluşlarının toplantılarını protesto eden ve göz yaşartıcı gaz bulutları arasında kaçışan gençlere benziyorlar. Göğüslerinde çapraz fişeklik asılı, kendine güvenen ve sakin görünümlü bu iki genç uzun bacaklarını üniversitenin taş duvarından sarkıtmış, aralarında bir cigaralığı döndürüyorlar.

"Bak," diyor Nico. "Hank de bugünlüğüne benimle geldi. Birini arıyor."

"Öyle mi?" diyor Sport. "Aslında…" Duruyor, gergin bir tavırla başını iki yana sallayan Beau'ya bakıyor.

"Sen daha önce buraya gelmiştin o yüzden senin için sorun yok," diyor Beau, Nico'ya. "Ne yazık ki arkadaşının karantinaya alınması lazım."

"Karantina mı?" diyor Nico.

Karantina demek. Muhteşem.

"Yeni bir sistem," diye açıklıyor Beau. Alçak sesli minyon bir kadın ama kesinlikle çekingen değil. Daha çok karşısındakini onu dinlemeye ikna ediyor gibi. "Comfort'tan çıktı fikir ama

tüm Büyük Grup destekledi. Karantinada yeni gelenlere topluluğumuzun işlevi konusunda bilgi veriliyor, bireysel yaşamla ilgili eski fikirlerinden ve aynı zamanda kişisel aidiyetlerinden kurtulmaları sağlanıyor." Belli bir ritimle sanki ezberlenmiş bir konuşmayı yapıyor. "Yeni gelenler karantinada Cumhuriyet'imizde işlerin nasıl yürüdüğünü, topluluğun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının üzerinde tutmayı öğreniyorlar."

"Buralarda çok insan var artık," diye ekliyor Sport daha çok öylesine söylemiş gibi, Beau da resmi açıklamayı tercih eder gibi kaşını çatıyor.

"Ne insanı?" diye soruyor Nico. "Gizli servis mi?"

"Evet," diyor Sport. "Ama aynı zamanda... Biliyorsun işte. Kimse kimler."

"Böylece karantinada," diyor Beau, tekrar konuya dönerek, "Cumhuriyet'in bir ayrıcalık değil sorumluluk sistemi olduğunu öğreniyorlar. Ve ütopyanın tek kişilik değil herkes için olması gerektiğini de..."

Sport ciddiyetle başını sallayarak onaylıyor ve mırıltıyla tekrar ediyor: "Ütopya tek kişilik değil..."

Tamam, diye düşünüyorum. *Anlaşıldı. Doğrudan konuya girme vakti.* "Karantina ne kadar sürüyor?"

"Beş gün," diyor Beau. Sport özür dilercesine buruşturuyor yüzünü.

Kahretsin. Julia Stone'un buralarda bir yerde olduğuna eminim, belki de üniversite binalarının şu Dor tarzı sütunlarının arasında kocaman başını dizine dayayan Brett Cavatone'la birlikte. Beş günde kimbilir neler olur? Nico'ya bir göz atıyorum. Hâlâ sakin sakin gülümsüyor ama gözlerindeki tedirginliğin farkındayım. Bu karantina işi benim kadar onu da şaşırttı.

"Rahattır," diyor Sport. "Gerçekten. Wallace'ın öteki tarafında bulunan büyük yatakhanede yani Woodside dairelerinden birinde. Eşya konusuna gelince; aile fotoğrafları gibi çok kişisel eşyalarınızı yanınıza alabilirsiniz."

"Aslında yanınıza başka hiçbir şey alamazsınız," diyor Beau.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Comfort böyle karar verdi."

"Ne zaman?"

"Dün."

"Ben bu konuda toplantı yapıldığını bile duymadım."

"Evet," diyor Beau. "Artık kişisel ya da duygusal nesneler kabul edilmiyor. Geridönüş oluyor BU."

"Geridönüş" sözünü sanki artık sözlüklerde daha farklı ve güzel bir anlama gelirmiş gibi belirgin ve anlamlı bir vurguyla söylüyor, ancak Woodside dairelerinden birinde beş günlük karantinada kalanların bildiği yeni bir anlam… Başımı kaldırıp yatak çarşafından yapılmış rüzgârda dalgalanan, asteroit ülkesinin vakur bayrağına bakıyorum.

"Hadi ama arkadaşlar," diyor Nico. "Henry sorunlu biri değil. Ona giriş izni veremez miyiz?"

"Eline bir mühür mü vuralım?" diyor Sport ama gülüşü birden kısa ömürlü, Beau yüzünde tek bir çizgi bile oynamadan sessizce duruyor.

"Hayır," diyor Beau, eli tabancasının kabzasına gidiyor. "Karantina kesin bir kuraldır."

"Peki ama dün…" diye araya giriyor Sport ama Beau onun sözünü kesiyor. "Evet, biliyorum ve bu konuda başlarına dert açıldı zaten."

"Doğru, doğru."

Sport, Beau'ya bakıyor; Beau ise dönüyor, bize duvarın üstünden bakan siyahlar içindeki kargalar gibi Kara Blok gençlerine göz atıyor. Güzel eşitlikçi, ütopya toplumu, diye düşünüyorum, herkes herkesin kuralları uygulayıp uygulamadığını kontrol ediyor.

"Dinleyin," diye söze başlıyorum, sonra Nico hafifçe bana dönüp bir an dik dik bakıyor. Kaşları ve gözleriyle ne anlatmaya çalıştığını anlamama yetiyor bu. Onu yanımda getirmemin sebebi buydu; ne yapılacaksa bunu ona bırakabilirim yani. Nico'nun doğal ortamı burası, tabii öyle bir şey mümkünse.

"Bakın size samimiyetle bir şey söyleyeyim mi? Henry'nin aradığı kızın annesi hasta. Hatta ölmek üzere."

Beau hiçbir şey demiyor ama Sport jafif bir ıslık çalıyor. "Kötüymüş."

Nico'nun girdiği yerden devam ediyorum. "Evet," diyorum usul usul. "Kanser."

"Beyin kanseri," diyor Nico. Sport'un gözleri büyüyor. Beau'nun parmak uçları hâlâ silahının kabzasında.

"Evet, tümörü var," diyorum. "Kordoma deniyor aslında, beyin tabanında. Hastaneler işe yaramaz halde, doktorlar da görevden ayrıldığı için tedavisi yapılamıyor."

Bunları söylerken McGully'yi, abartılı el hareketleri geçiyor aklımdan: *sadece altı ayınız var...* Kordoma ise dedemin hastalığıydı, genellikle ileri yaşlarda görülür ama burada kimsenin bunu bileceğini sanmıyorum.

Sport önce bana sonra başını iki yana sallayan Beau'ya bakıyor.

"Hayır," diyor Beau. "Bunu yapamayız."

"Tek yapacağı şey, kızı bulmak," diyor Nico yumuşak bir sesle. "Kızcağıza annesinin hasta olduğunu, vedalaşmak için son bir şansı kaldığını söyleyecek. Bu kadar. Ama olmaz diyorsanız anlayışla karşılarız."

"Mümkün değil," diyor Beau hemen.

Sport ona dönüyor. "Aptallık etme," diyor.

"Ben sadece kuralları uyguluyorum."

"Senin annen değil tabii."

"Tamam," diyor Beau birden. "Biliyor musun, siktir et gitsin."

Merdivenlere ayağını vuruyor ve yere çöküp oturuyor. Sport duvarın üzerindeki iki gence doğru gidip bir şeyler fısıldıyor ve gencin elinden cigarasını şaka olsun diye alıyor. Sport ile anarşistler katıla katıla gülüyorlar –gençlerden birisi cigaraya uzanıyor, diğeri omuz silkip uzaklaşıyor– ve Beau merdivenlerin üzerinde surat asmaya devam ediyorlar. Çocuklar bunlar, şakalaşıyor, flört ediyor, kavga ediyor, sigara içiyor ve beyliklerini yönetiyorlar.

Sonunda Sport koşarak geri dönüyor. Başparmağını havaya kaldırdığında rahatlıkla nefes alıyorum ve göz ucuyla bakınca Nico'nun gülümsediğini görüyorum. Bize sadece dört saatimiz olduğunu, bir saniye bile fazla kalamayacağımızı söylüyor Sport.

"Çıkarken yine bu kapıyı kullanın, olur mu?" diyor.

"Tamam," diyorum. Nico da, "Teşekkürler," diyor.

Nico başını Beau'ya doğru eğiyor. "Annesine kızlardan hoşlandığını anlatmış. Asteroit nedeniyle hiçbir şey gizlenmiyor ya artık. Radikal dürüstlük zamanı… Annesi de ona cehennemde yanacağını söylemiş." İç çekiyor. "Bilmiyorum artık."

Beau hâlâ merdivenlerde oturup öfkeyle gökyüzüne bakıyor. Bazen dünyanın daha iyi durumda olduğunu düşünüyorum – gerçekten– bazı açılardan daha iyi. Anarşistlerden biri duvardan kayarak iniyor ve bize doğru yürümeye başlıyor. Zayıf, siyah gözlü, bandanası boynuna doğru inmiş. "Dört saatin var dostum," diyor. Ter, elde sarılmış sigara kokuyor

"Ben söyledim," diyor Sport.

"Tamam. Bu arada köpeğinizle biz ilgileniriz."

Zayıf genç kollarını uzatıyor. Nico bana, ben de Houdini'ye bakıyorum, kucaklayıp boynunu okşuyor, bir an öylece tutuyorum onu. Gözlerime bakıyor, sonra elimden kurtulup yere atlamaya çalışıyor. Onu tekrar yere bırakıyorum ve ötekilerin dikkatli bakışları altında otları dişlemeye devam ediyor.

"Dört saat," diyorum, Nico torbasını omzuna atıyor, harekete geçmeye hazırız.

2.

Lisedeyken Alessandra Loomis adında havalı bir kızın dikkatini çekmeyi amaçlayan kısa ömürlü ve talihsiz bir uğraş kapsamında, gün boyu süren bir popüler müzik festivaline katıldım, festivali Manchester'daki Rock 101 adlı bir radyo istasyonu organize etmişti. Thompson Binası'nın arka kapısında durup ana girişe doğru uzanan çim alanı görünce o festival geliyor aklıma. Bir rock festivali gibi ama belki on misli daha kalabalık, her yerde parlak renkli çadırlar ve uyku tulumları, barok süslemelerle kaplanmış kaleler, ters çevrilmiş dev ambalaj kutuları var. Yılan gibi uzanan davulcular kalabalığın arasında ilerliyor, iç içe geçmiş halkalar halinde ritmik adımlarla dans ediyorlar. Kalabalığın merkezinde kule gibi yükselen renkli neonlarla, pastellerle boyanmış, araba kapılarından, bilgisayar ekranlarından, akvaryum parçalarından ve çocuk oyuncaklarından yapılmış bir hurda eşya heykeli var. Sigara ve marihuana dumanları havaya yükseliyor, kalabalığın üzerinde duman işaretleri asılı kalıyor. Âdeta sahnesiz, orkestrasız, elektriksiz, sadece izleyicilerden oluşan bir konser ortamı.

Nico haklıydı. Şort giymeliydim.

"Muhteşem," diye mırıldanıyor kardeşim. Başını arkaya doğ-

ru atıp kollarını havaya açıyor, gözlerini kapayıp derin derin havayı –elbette havadaki marihuana dumanını– içine çekiyor. Kalabalık ve kaotik manzarada hissettiklerim şaşırtıcı. Bu hiç de Rock 101 festivalinde gün sonunda Concord'a dönüş saati gelip de arabayla geri dönerken hissettiklerime benzemiyor. O zamanlar kulağımda sırayla Alessandra Loomis'in kibarlık ve alçakgönüllülüğü ile Soundgarden'ın şu berbat "Buckets of Rain" cover'ı çınlıyordu.

Eğimli alandan aşağı kalabalığın içine doğru yürüyoruz. Kravatımı çözüp çıkarıyorum. Nico gülerek, "Ha şöyle," diyor, "Gizli hafiye seni."

"Kes sesini," diyorum. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Bizim Jordan'ı bulmamız lazım," diyor Nico. "Burayı avucunun içi gibi bilir."

"Tamam," diyorum. "Nerede acaba?"

"Dimond'da," diyor. "Kütüphane. Eğer komitesi oradaysa. Beni takip et."

Harikalar ülkesinde gezinmek üzere peşine takılıyorum, Nico kalabalık çadırlar ve eğlenenler arasından kendine yol açmaya çalışıyor, ben de birkaç adım arkasındayım. Nico arasıra durup tanıdığı insanlarla selamlaşıyor; mini etekli, spor sütyenli, başını Kızılderililer gibi süslemiş iri kemikli bir kızı kucaklamak için bir çadıra başını uzatıyor.

Ana avlunun karşı ucunda kalabalık azalıyor ve dar bir yola giriyoruz, orayı aşıp taze karaağaç fidanlarının olduğu bir yerden geçiyoruz, birkaç dakika yürüdükten sonra davulların gürültüsüyle şarkı sesleri azalıyor ve artık kampüsün içinde alçak tuğla okul binaları arasında dolanıyoruz jeoloji bölümü, kinesiyoloji, matematik. On dakika kadar sonra sadece tek bir davulcunun olduğu küçük bir meydana ulaşıyoruz, adam bir eşofman altı, üstünde de bir Brooklyn Dodgers tişörtüyle kendi kendine hafif hafif davul çalıyor. Tuğla köşe taşına GÖSTERİ SANATLARI BÖLÜMÜ yazısı kazınmış. Geniş merdivenlerin alt başında sütunlar arasındaki iki taraflı bir ilan levhasında bir konuşmanın

duyurusu var: Metafor olarak Asteroit: Çarpışma, Kaos ve Kıyamet Algısı.

Nico tabelaya bakıyor.

"Gideceğimiz yer burası mıydı?" diye soruyorum.

"Hayır."

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Evet," diyor ve yürümeye devam ediyoruz. Brett Cavatone'un ayağında ağır polis botlarıyla bu kampüs içinde dolaştığını ve şimdi benim de aradığım gibi Julia Stone'u aradığını hayal edebiliyorum. Acaba kapıdaki nöbetçileri nasıl aştı? Bir tahmin yürütmek gerekirse benimkinden daha iyi bir taktik yürütmüş olmalı. Kampüsü inceledikten sonra kapıların en az korunanını seçmiş, bu yirmili yaşlardaki kendilerini sert göstermeye çalışan çelimsiz delikanlılara şiddet içermeyen bir güç gösterisinde bulunmuştu herhalde.

Hâlâ o ağır torbasıyla birlikte karmaşık kampüsün derinliklerine inen Nico'yu izlemeye devam ediyorum. Yollar geldiğimiz yöne doğru geriye kıvrılıyor, ağaçlar bazen sıklaşıyor, bazen seyrekleşiyor. Spor kompleksinin yanındaki bir voleybol sahasında bir sıra genç formlarını korumak için İç Savaş stili süngülerle egzersiz yapıyorlar. İçlerinden biri "Saldırı!" diye komut veriyor, onlar da öne atılıp tüm alanı koşarak geçiriyor, tüfekleri uzatıp hamle yapıyor, sonra tekrar sıraya geçip gülüşüyorlar.

Çatallanan bir yolda her duruşunda gideceği yöne karar vermeden önce dudağını çiğneyerek düşünen Nico'nun yön duygusu konusundaki kuşkularım giderek artıyor.

"Bir dakika, bak burada bir harita var," diyorum.

"Gerek yok," diyor. "Ben yolu biliyorum."

"Emin misin?"

"Şunu sormayı bırak artık."

Önemi de yok zaten, haritaya biraz daha yakından bakınca üstüne yaratıcı grafittilerin yapıldığını görüyorum, yer isimlerinin hepsi çizilmiş ve yerlerine şunlar yazılmış: "Cehennem." "Ölümkenti." "Burada Ejderhalar Var."

"Doğru yoldayız," diyor Nico muhtemelen rasgele sola dönerek. Burası hafif bir tutunma tırabzanı bulunan daha da dar bir patika. "Hadi gel."

Çamur rengi, kabarcıklarla dolu bir derenin üzerinden geçip yine bir binaya geliyoruz. Burası yüksek müzik sesinin ve bir sürü tonda sesin dışarı taştığı bir yatakhane. Çatıda gelen geçene sanki gösteri yürüyüşü yapar gibi el sallayan çıplak bir adam var.

"Hayda," diyorum. "Ne yapıyorlar burada?"

"Yani," diyor Nico, başını önüne eğiyor, hiç âdeti olmadığı halde yüzü kızarıyor. "Sikişiyorlar."

"He," diyorum, "tamam."

Şükürler olsun, sonunda gideceğimiz yere varıyoruz.

Diamond Kütüphanesi'nde bodruma inen merdivenlere doğru ilerlerken bir bölmede masaya eğilmiş okuyan, çevresi kitaplarla çevrili ve kâğıt bir bardaktan bir şey içen soluk benizli bir genç görüyorum. Zayıflıktan yanakları çökmüş, saçları karmakarışık ve yağlı. Yanında, yere atılmış çay poşeti yığınından su sızıyor, bir de kova var, içinin idrar dolu olduğunu iğrenerek fark ediyorum. Her iki yanında üst üste konmuş kitaplardan oluşan uzun birer sütun yükseliyor: okunanlar, okunacaklar. Bir an durup bu gence bakıyorum, canlı ama yerinde bir heykel gibi hareketsiz oturuyor: okurken bir elektrik motoru vızıltısı gibi kendi kendine mırıldanıyor, ani bir hareketle çevirmeden sayfanın kenarında titriyor eli, kelimeleri yeterince hızlı hazmedemiyormuş gibi açıyor sayfaları.

"Hadi gel," diyor Nico ve koridorda ilerlemeye devam ederken böyle dört bölme daha geçiyoruz. Her birinde sessizce, merakla, deli gibi okumaya yoğunlaşmış birileri var.

Nico bodrum katta üzerinde KİTAP TAMİRİ yazılı yeşil renkli çifte kapılardan içeri geçiyor, onu kapının dışında bekliyorum. Kısa sürede arkasında bir arkadaşıyla geri dönüyor. Herhalde Jordan bu. Kapı kapanmadan önceki birkaç saniyede içerde büyük bir atölye olduğunu fark ediyorum. Masalar kenarlara çe-

kilmiş, insanlar halka olup ortada açılan yere bağdaş kurmuşlar. Kapı açıldığı sırada içlerinden biri, "Katılıyorum ama bazı şerhlerim var..." diyor, diğerleri iki elini de havaya kaldırmış – avuçları açık. Sonra kapı kapanıyor.

"Demek abin bu?" diyor Jordan elini uzatarak. "Cidden daha önce gerçek bir polisle tanıştığımı sanmıyorum."

Artık polis olmadığımı açıklamayı düşünerek, "Aslında," diyorum elini sıkarken ama adam, "Birilerinin götüne cop sokmak nasıl bir his?" deyince aniden çekiyorum elimi.

"Çok ciddiyim," diyor.

Nico ise, "Jordon aptal aptal konuşmasana," diye araya giriyor.

Jordan anlamamış gibi Nico'ya bakıyor. "Ne?"

Sadece kayıp adamımı bulmak istiyorum. O kadar. Jordan ile Nico duvara yaslanmış duruyorlar; bense karşılarındayım. Kısa boylu, bebek yüzlü, budala görünümlü bir adam, Ray Ban gözlüğünü başının üstüne kaldırmış. Nico paketten bir sigara çekiyor, Jordan sabırsızlıkla bakıyor ona; sonra kardeşim aynı kibritle onun için de bir sigara yakıyor.

"Ars Republica nasıl gidiyor?" diye soruyor Nico.

"Sıkıcı. Aptalca. Gülünç. Her zamanki gibi." Jordan başını çevirip KİTAP TAMİRATI yazan kapıya bakıyor. "Bugünkü konu göçmen politikası. Kabul mü yoksa ret mi etmeli." Sigarasından sık sık çekerek hızlı hızlı konuşuyor. "Genel eğilim kesinlikle kabul etmek yönünde. Hele bu karantina hikâyesi çıktıktan sonra. Bu arada kardeşini nasıl içeri soktunuz?"

"Bir şeyler uydurduk işte."

"Güzel." Sonra bana dönüyor. "Kıyafetini beğendim," diyor. "Cenaze levazımatçısına benziyorsun." Kibirli kibirli konuşmaya devam ediyor "Buraya sizin gibiler pek gelmez. Yani gizli polisler demek istiyorum. Sahil güvenlik göçmenleri toplayıp kamplara dolduruyor. Bir dakika, aslında ona *kamp* diyemeyiz. *Toplama kampı* daha uygun. Pardon."

Güler gibi yapıyor ve boynunu bir o yana bir bu yana çatırdatarak iyice büküyor. "Eee, ne istiyoruz bakalım?"

"Birini arıyorum."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Belirli birini salak," diyor Nico ve dilini çıkarıyor ona.

Kız kardeşimin bu adamla romantik bir ilişkisi olduğu ortaya çıkarsa, herifi gerçekten öldürebilirim.

"Buranın eski bir öğrencisini arıyorum. Geçen yıl o karmaşa ya da her neyse adı işte o başladığında son sınıftaydı."

"Her neyse mi?" Jordan'ın yüzü ciddileşiyor. "Sana bunun ne olduğunu söyleyeyim mi? Bu uygarlığın doruk noktası, tamam mı? Demokrasi işte bu, gerçek demokrasi, anladın mı Nazi bozuntusu şerefsiz polis?"

Jordan dik dik bakıyor bana, bense bu adamın yardımına ihtiyaç duymamayı dünyadaki her şeyden daha çok istediğim halde onu yatıştırmaya uygun bir dil arıyorum – ve sonra aniden yüzündeki sert ifade gevşiyor ve bir sırtlan gibi gülmeye başlıyor.

"Takılıyorum be moruk," diyerek başıyla arkadaki komite toplantısını işaret ediyor. "Dünya patlayıp yok olmak üzereyken içerdeki beceriksizler kırk beş dakikadır tuvalet kâğıdı politikasını tartışıyorlar. Aptallıktan başka bir şey değil."

"Anladım," diyorum sesimdeki öfkeyi gizlemek için yavaş yavaş konuşarak. "Eğer böyle düşünüyorsan niye buradasın?"

"Kaynaklar. Elemanlar. Bir de dünyanın patlayıp yok olmak üzere *olmadığını* bildiğim için. Doğru değil mi Nico?"

"Kesinlikle doğru," diyor Nico.

"Aradığım kadının adı Julia Stone," diyerek dosyadan bulduğum adresi gösteriyorum: Hunter Binası 415.

"Orada olamaz," diyor Jordan. "Kimse yerinde kalmadı."

"Tahmin etmiştim ama nerede olduğunu öğrenmem gerek."

"Fotoğrafı var mı?"

"Yok."

Bir ıslık çalıyor, başını öne arkaya sallayıp duman üflüyor.

"Peki, Nico'nun kardeşi olan polis. Bu iş kolay olmayacak. Burada her şey birbirine girmiş durumda. Elimden geleni yaparım."

"Tamam," diyorum. Brett'in gittikçe elimden kaydığını, ge-

lecekte daha da ileriye kayboldüğünü düşünüyorum – bir de Thomson Binası'nın girişindeki yeni dostlarımızın bize tanıdığı dört saatlik süreyi. O köpek yeterince acı çekti. "Ne kadar sürer?"

"Ne kadar mı sürer?" Jordan, Nico'ya bakıyor. "Polisler böyle mi teşekkür eder?"

"Tanrım," diyor o da gülüp adamın göğsüne hafifçe vurarak. "Tam bir piçsin."

"Bir buçuk saat sonra yemek çadırında buluşalım," diyor Jordan bana. "O zamana kadar hiçbir şey bulamamışsam asla bulamam demektir."

Dimond Kütüphanesi'nin köşesini dönünce bir dizi yatakhane binası çıkıyor ortaya. Hepsi parantez şeklinde ve ortak bir avluya açılıyorlar. Avluda bir düzine genç maç yapıyor o sırada. Victoria tarzı at yarışı kasketi takmış bir genç kaldırımda bir kâğıt bardakta sallayarak zar atıyor. Öteki oyuncular da neşeyle bağrışıp avluda yarışa başlıyor. Tebeşirle yazılmış bir de tabela var: AVUSTRALYA YANARDAĞ ETKİNLİĞİ ÇALIŞMA GRUBU.

"Bu ne demek biliyor musun?" diye Nico'ya soruyorum. Omuz silkip sigarasını yakmakla yetiniyor.

Oyuncular sadece koşmuyor aynı zamanda kaldırıma yayılmış devasa oyun alanına işaret koyuyor, çizim yapıyorlar. Şapkalı genç zarı yerden alıyor ve tekrar kâğıt bardağa attıktan sonra yanındaki oyuncuya, bol etekli ve *Doctor Who* tişörtlü gösterişsiz bir kıza veriyor. Bu gençler bana lisede hiçbir zaman arkadaşım olmayan ama her zaman sevdiğim tipleri hatırlatıyor, Zindan ve Ejderha oynar, pek ortalığa çıkmazlardı. Üstlerine uymayan, eski moda, kirli ve pejmürde elbiseler giyip yine eski moda gözlük takar ve kendi küçük grupları dışında hiç rahat edemezler. Zarı kız atıyor, bu sefer hepsi birden "Hayda!" diye bağırıyorlar. Bir adım daha yaklaşınca üzerine bir şeyler çizdikleri oyun alanı sandığım şeyin, gölgesi olmayan sıcak kaldırımın üstüne yaydıkları, Mercator projeksiyonlu büyük boy bir dünya haritası olduğunu fark ediyorum. Zarda kaç çıktığına bağlı olarak sayıları izleyip harita

üzerine kurdele şeridini makarasından çözerek yayıyorlar. Kurdele şeritleri asteroitin çarpma noktasından başlayarak her yana dağılıyor: Bir kurdele güney Avrupa'ya kadar geliyor, bir başkası Tokyo'dan geçerek Pasifik Okyanusu'nu aşıyor. Koyu renk saçlı bir delikanlı neşeyle, şehirleri birbiri ardına büyük kırmızı bir çarpı işaretiyle işaretliyor.

"Hayır! San Fransisco olmaz!" diyor kahkahalar atan, kısa boylu, saçları pixie tarzı kesilmiş genç kız. "Eskiden orada oturuyordum!"

Sonunda Nico'nun beni oradan uzaklaştırmasına razı oluyorum ve eskiden New Hampshire Üniversitesi'ni oluşturan olan binaların arasında ilerliyoruz. Memur Cavatone'u hayal ederken buluyorum kendimi yine, gerçekten burada mıydı, bu dolambaçlı yollarda kayboldu mu acaba? Çadırlar, gençler ve şu Avustralya volkan etkinliği çalışma grubu konusunda ne düşünmüştü? Sürekli olarak asteroit partisi verilen bu yerde sert ve doğrucu bir eyalet polisi? Sonra düşünmekten vazgeçip başımı iki yana sallıyorum. *Ne düşünüyorsun Henry? Cavatone'u yeterince düşünürsen adamın ortaya çıkacağını mı sanıyorsun*?

Yemek çadırında tüm yiyecekler ücretsiz olduğu gibi sıcak ve lezzetli de. Kısa saçlı, lekeli sarı önlüklü, aklı başında bir kız bir büfede çay, Japon şehriye çorbası ve çikolatalı tatlı servisi yapıyor. Ekmekler ve çay fincanlarını kendiniz alıyorsunuz. Büfeyi baştan başa, bir umutla –burası farklı bir dünya ve farklı bir altyapı– inceliyorum ama kahve yok. İnsanlar kapıyı itip çadıra girip çıkıyor, aşçıya selam verip yemek ve tepsi alıyorlar. Özgür Cumhuriyet halkının çoğunluğu üniversite çağında ya da daha genç. Fakat aralarında az da olsa daha büyükler de var. Aslında uzun sakalı beyazlamaya başlamış orta yaşlı ve göbekli bir adam bile görüyorum. Piknik masasında Nico'yla benim yanımızda oturuyor, üzerindeki kaba desenli bovling gömleğinin yenlerini dirseğine kadar sıyırmış, koluna bir kablo bağlamış, kolunun ön tarafına eroin olduğunu tahmin ettiğim bir şey zerk ediyor.

OLYMPUS KAOS TEAM

Onu görmezden gelmeye çalışarak ekmeğimi koparıyorum ve küçük folyo ambalajdaki tereyağını açıyorum.

"Yani Jordan senin erkek arkadaşın mı oluyor?" diye soruyorum Nico'ya.

Bir an bana baktıktan sonra gülümsüyor. "Evet babacığım. O benim erkek arkadaşım. Ciddi bir arkadaşlığımız var. Aman İsa'nın kulağına gitmesin, tamam mı?"

"Aman ne komik."

"Evet, öyle."

"Kayda geçsin diye söyleyeyim öyleyse..." diyerek plastik bir bıçağı tereyağına saplıyorum. "Ondan hoşlanmadım."

"Ben de kayda geçsin diye söyleyeyim, umurumda bile değil." Nico yine gülüyor. "Ama doğrusunu söylemek gerekirse ondan aslında ben de pek hoşlanmıyorum. Tamam mı? İş arkadaşım sadece, o kadar. Ekipten biri."

Arkama yaslanıp ekmeğimi ısırıyorum. Çok lezzetli. O âna kadar şu kocaman ve gizemli torbasını hep yanında taşıyan Nico şimdi de onu bankta yanı başına koymuş. Masadaki göbekli eroinman hafifçe homurdanıp şıringaya bastırıyor, hafif hırıltılar çıkarak başını geri atıyor. Bu işi bizim karşımızda yapmasında korkunç ve hipnotize edici bir şey var, sanki cinsel bir eylem yapıyor ya da bir cinayet işliyor. Başımı çevirip Nico'ya bakıyorum.

Sohbet ediyoruz. Görüşmezken olanları anlatıyoruz. Dedemizle, anne babamızla ilgili hikâyeleri, Nico'nun lisedeki çatlak arkadaşlarının araba hırsızlığını, sınıfta bira içişlerini, dükkânlardan bir şeyler yürütmelerini konuşuyoruz. Ona annemizin Nico'nun küçük yaşlarda jimnastiğe ilgi duymasından dolayı yaşadığı heyecanı ve Nico'ya gereksiz yere cesaret verdiğini anlatıyorum. Küçük kız kardeşimin denge yeteneği yoktu, beceriksizce takla atarken poposunun üstüne oturmuş ve biraz canı yanmıştı. Annemse onu çılgın gibi alkışlamış, "Nico Palace, hanımlar ve beyler! Nico Palace!" diye bağırmıştı.

Çorbalarımızı bitiriyoruz. Saate bakıyorum. Jordan bir bu-

çuk saat dedi ve elli beş dakika dolmak üzere. Eroin bağımlısı kendinden geçmiş, kendi kendine manasız bir şeyler mırıldanıyor.

"Eee, Henry," diyor Nico, Culverson'ın her zaman kullandığı o yapmacık masum ses tonuyla. "Sen ne âlemdesin?"

"Ne anlamda?"

"Şu kız," diyor. Başımı kaldırıp yukarı bakıyorum. Yemek çadırının tepesi doğru şekilde birleştirilmemiş. Diagonal bir açıklıktan mavi gökyüzü görünüyor. "Ölen kız."

"Naomi," diyorum. "İyiyim."

"Öyle mi?"

"Evet."

Nico içini çekiyor, elimin üstüne dokunuyor. Ölen annemizin zayıf hayaliyle birleşen basit hoş bir jest. Asla gelmeyecek bir gelecekte, bambaşka yerlerde hayal ediyorum ikimizi. Nico Şükran Günü'nde ya da Noel'de kapımda beliriyor. O sırada evlendiği pislik herif arabayı park ediyor. Güzel ve alaycı yeğenlerimse evime dalıp hediyelerini soruyorlar.

"Öylesine bir soru," diyorum. "Canliss adını hiç duydun mu?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Bizimle aynı okuldan biri değil mi?"

"Sanmıyorum. Neden sordun?"

"Hiç," diyorum. "Boş ver."

Omuz silkiyor. Önlüklü şef opera söylüyordu. Sanırım *Figaro'nun Düğünü*'nden bir arya. İçeri iki kız ve üç oğlandan oluşan yeni bir grup giriyor, hepsi de takım arkadaşı gibi aynı parlak turuncu gömleklerden ve ayakkabılardan giymiş. Yüksek sesle ama öfkelenmeden insanlığın geleceğini tartışıyorlar. "Peki, diyelim ki on kişi dışında herkes öldü," diyor oğlanlardan biri. "Ve diyelim ki içlerinden biri bir dükkân açtı…"

"Kapitalist domuz!" diye araya giriyor kızlardan biri ve hep birlikte gülüyorlar. Eroinmanın alnı *küt* diye masaya çarpıyor.

"Benimle birlikte Concord'a dönmelisin," diyorum birden Nico'ya. "Bu soruşturmayı hallettikten sonra dedemizin Little

Pond Sokağı'ndaki evine yerleşiriz. Her şeyi bölüşür, sonuna kadar orda bekleriz."

"Keşke gelebilseydim abicim," diyor Nico neşeyle ve gözleriyle etrafı araştırarak. "Ama benim dünyayı kurtarmam lazım."

Jordan gözünde Ray Ban gözlük, yüzünde o sırıtkan ifadeyle tam söz verdiği zamanda yemek çadırının kapısını kaldırıp içeri giriyor. Minik bir sigara kâğıdına yazdığı Julia Stone'un bilgilerini garsona bahşiş verir gibi avucuma sıkıştırıyor.

"Kız S&S'te," diyor Nico'ya neşeyle. O da "Şaka mı ediyorsun?" diye karşılık veriyor.

"S&S ne?" diyorum.

"Şey... neydi adı... Büyük komitelerden biri," diyor Nico.

"Tamam," diyorum kâğıda bakarak. Kâğıtta sadece onun şimdi söylediği kelime yazılı: *Julia Stone S&S*. "Yani nerede şimdi?"

Jordan beni inceliyor. "Seni insanlara teşekkür etmekten alıkoyan felsefi veya ahlaki bir görüşün mü var?

"Teşekkürler," diyorum. "Neredeymiş şimdi?"

"Orası biraz sıkıntılı. S&S her seferinde farklı bir yerde toplanıyor." Güneş gözlüğünü kaldırıp göz kırpıyor. "Yani sır gibi bir şey."

"Hadi ama," diyor Nico yeni bir sigara daha yakarak.

"Onu neden arıyorsun?" diye sordu Jordan.

"Sana bunu söyleyemem."

"Gerçekten mi?" diyor. "Söyleyemez misin? Buraya bu kadar küçük bir bilgi için geliyorsun ama bu bilgiyi bir şeyle takas etmeyi kabul etmiyorsun. Peki, insanlar yamyamlık çağına girdiğinde, bir lokmacık et için Kaptan Mağaraadamı'na vermek zorunda kalırsan vermeyecek misin?"

"Gerçekten yavşağın tekisin Jordan," diyor Nico nefesini dışarı vererek.

"Hayır, hayır," diyor adam, "değilim." Nico'ya dönüp birden ciddileşiyor. "Sen bana bilgi için geldin çünkü bu bilgiyi benim sağlayabileceğimi biliyordun. Peki, nereden biliyordun? Bilgi bir

kaynaktır, tıpkı yiyecek gibi, tıpkı oksijen gibi. Anlıyorsun ya!" Ellerini havaya kaldırıp bana dönüyor. "Herkes sadece istekte bulunuyor. Kimse bir şey *vermeyi* düşünmüyor." Sigarasını tozların arasına atıyor, göğsüme dokunuyor. "Yani. Bir. Şey. *Vermelisin*. Julia Stone'u neden arıyorsun?"

Cevap vermiyorum. Kollarımı kavuşturup bekliyorum. *İmkânı yok*, diye düşünüyorum. Hemen hemen öğrenebileceğim her şeyi öğrendim. Bundan sonrasını kendi başıma da halledebilirim. Yüzüne bakıyorum. *Kusura bakma soytarı.*

"Kızı arayan bir adam var," diye mırıldanıyor Nico başını yere eğerek. "Eski bir eyalet polisi."

"Nico," diyorum şaşkınlık içinde. Bana bakmıyor.

"Herif bu kıza âşık. Kardeşim aslında adamı arıyor. Adamın karısı için."

"Ciddi misin?" diyor Jordan düşünceli bir biçimde. "İşte bu ilginçmiş ama..." Gözlerini hafif şaşılaştırıp, ağzı azıcık aralık, sanki ben az rastlanan bir tür, mitolojik bir canavarmışım gibi beni baştan aşağı süzüyor. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Bilmem," diyorum. Sıkıldım artık. Gitmek istiyorum. "Karısına söz verdim."

"Vay, vay."

Ondan sonra ihtiyacım olan diğer bilgiyi de veriyor. S&S Saygı ve Sınırlama anlamına geliyormuş ve Kingfisher Binası'nda 110 numarada toplanıyorlarmış. O sırada neyse ki toplantı halindeymişler ve acele etmemiz lazımmış. Ayağa kalkıyorum. Jordan, Nico'nun dirseğini tutup kulağına fısıldıyor. "Sen benimle kalıyorsun tamam mı? Çünkü konuşmamız gereken ilginç bir konu var."

"Henry?" Nico'nun gözleri yeniden parlıyor. Uzanıp yanağımı okşuyor. "Birazdan görüşürüz, tamam mı?"

"Olur," diyorum elini uzaklaştırarak.

Çok yakınım, hemen buradalar. Tam gidecekken duruyorum. "Nico? Şu taşıdığın torbada ne var?"

"Şeker" diyor ve gülüyor.

"Nico."

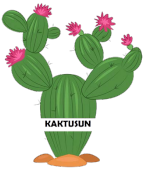
"Uyuşturucu."

"Gerçekten mi?"

"Silah. İnsan kafatası. Akçaağaç şurubu."

Gülmekten katılıyor, ikisi de gülüyorlar, sonra da kol kola yürüyor, yiyecek çadırının kapısını itip dışarı çıkıyorlar, kampüsün kalabalığına karışıyorlar. Nico Palace, hanımlar beyler. Kız kardeşim.

3.

Kingfisher Binası'nı çepeçevre görkemli meşe ağaçları sarmış. Yolun iki yanına muhafız kıtası gibi düzgün ve dimdik bir şekilde sıralanmış, ulu ağaçlar. Üstleri döviz ve bayraklarla, düzgün kitap harfleriyle yazılmış sloganlarla donatılmış. Bunların her biri biten bir şeyleri duyuruyor. Jüstinyen Vebası, İsa'dan Önce 535. Toba Volkanı, 75 bin yıl önce. Permiyen Dönem. K-T Geçiş Dönemi'nin Sona Erişi… Burası sanki salgın hastalıklar, yıkımlar ve yakın gelecekte yok olacak türlerin resmigeçidi gibi.

Binaya girince tavanı kubbeli, geniş ve aydınlık bir salonla karşılaşıyorum, ötede uzun bir koridor var, iki yanı ilan tahtalarıyla dolu, ödenek fırsatları, burs parası, mühendislik stajları, kimse ilanlara dokunmamış.

110 numaralı salonun büyük çift kapılarından birini iterek açtığımda ilk izlenimim burada büyük avludaki eğlenceye ek olarak bir parti verildiği oluyor. Burası büyük bir konferans salonu, içerisi gürültülü ve çeşitli kıyafetler içinde rahat rahat takılan Özgür Cumhuriyet vatandaşlarıyla tıka basa dolu, bazısı eşofman giymiş, bazısı batik elbise, birinin üstünde de büyük boy My Little Pony pijaması var. Kimisi bağrışıyor, kimisi yoğun bir

tartışmaya dalmış, birisi de üç sandalyeye uzanmış uyuyor. Olabildiğince dikkat çekmeden sıralar arasında ilerleyip kendime boş bir yer bulmaya çalışıyorum. Bu arada içi bira şişesi dolu en az üç buz kutusu sayıyorum.

Son sıralardan birinde bir boş yer bulduktan sonra ön sıralara dikkatimi verebiliyorum –

belden yukarısı çıplak ve elleri kalın bir iple arkadan bağlı genç bir adam sırtı kalabalığa dönük duruyor. Karşısına gelen alçak platformdaki portatif bir masadaysa yirmili yaşlarda, iki adamla bir kadın baş başa vermiş ciddiyetle fısıldaşıyor.

Yerime geçip uzun bacaklarımı güçlükle üst üste atıyor, sahneyi seyretmeye başlıyorum. Masadaki üç kişiden biri olan gözlüklü, karmakarışık kıvırcık saçlı adam başını kaldırıp bakıyor, öksürerek boğazını temizliyor.

"Pekâlâ," diyor. "Sessiz olabilir miyiz?"

Elleri bağlı adam gerginlikle yerinde kıpırdanıyor.

Çevreme bakınıyorum. Şimdiye kadar çok duruşma gördüm – bu da bir duruşma işte. Kıvırcık saçlı adam tekrar sessizlik rica ediyor, kalabalık biraz sakinleşiyor ama tamamen susmuyorlar.

Julia Stone burada. Burada, bu kalabalık içinde bir yerde.

Kürsüdeki üçlü grubun içinden kadın olanı, "Kararı açıklamak üzere devam edebilir miyiz?" diyor. "Sesli oylama yaparak devam edebilir miyiz? S&S Saygı ve Sınırlama komitesinin toplumda saygıyı muhafaza edebilmek üzere sahip olduğu geçici yetkiyi herkes onaylıyor mu?"

Çevresine bakınıyor. Öteki iki yargıç, yani kıvırcık saçlı olanla en sağda oturan küçük tombul yüzlü, kalkık burunlu ve bana on sekizinden fazla görünmeyen aynı şekilde salona göz gezdiriyorlar. İzleyicilerin çoğunluğunun mahkemenin gidişatıyla çok fazla ilgilendiği yok. Oturdukları yerden öndeki ya da arkadaki birilerine doğru uzanıp konuşmaya devam ediyorlar. Oturduğum yerden bir adamın hayatta gördüğüm en büyük marihua-

nalı sigarayı sardığını fark ediyorum. Benden iki sıra yukarda bir çift kendi âlemlerinde öpüşüyorlar, ben onları izlerken kadın arkadaşının kucağına çıkıyor, sağımdaki kolları kıllı, benzi soluk genç ise kucağında tuttuğu bir şeyle meşgul.

"Evet?" diyor kürsüdeki genç kadın. Gözlüğü siyah kemik çerçeveli, saçları örülmüş, minyon fakat keskin hatlı biri. Önünde bir yere, pek umursanmasa da yetkinin onda olduğunu gösteren BAŞKAN yazılı, sayfa büyüklüğünde bir kâğıt bantlanmış. "Devam edebilir miyiz?" Kalabalıktan yarım yamalak da olsa onu dinleyenler, daha önce kütüphanede gördüğüm gibi ellerini havaya kaldırıp avuç içlerini açarak buna karşılık veriyorlar. Herhalde bu kabul ettilkeri anlamına geliyor, çünkü genç kadın başını yukarı aşağı sallayarak, "Çok iyi," diyor.

Sanık ise başını şiddetle iki yana döndürerek kalabalığa bakıyor. Yanımda oturana, "Kim bu?" diye soruyorum.

"Ne?" diyor adam boş boş bakarak. Kucağında bir iPhone var, ben ona soru sorarken bile başparmağıyla karanlık ekrana dokunup duruyor.

"Sanığı diyorum?"

Burnunu kaşıyor ve ben sanık kelimesinin geridönüşlü bir şey olarak algılanacağını geç de olsa fark ediyorum. "Ne yapmış?"

"Aslında bilmiyorum," diyor kürsünün karşısında gömleksiz, titreyen adamı ilk defa görüyormuş gibi süzerek. "Bir şey yapmış herhalde. Bundan sonraki gündem maddesi çıplaklık politikası. Herhalde o yüzden bugün getirildi."

"A öyle mi," diyorum ve adam yine iPhone'una dönüyor.

"Pekâlâ," diyor başkan doğrudan sanığa hitap ederek, "toplumumuzun bir üyesi olarak senden özür dilemekle işe başlayabiliriz. Yakalandığın sırada gereksiz şiddete uğramışsın sanırım."

Tutuklu duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve başkan başını yukarı aşağı sallıyor. Öteki yargıçların da defter yaprağına yazılmış unvanları önde bir yere bantlanmış. Kıvırcık saçlıda BAŞKAN YARD. tombul suratta YARD. YARDIMCISI yazıyor.

"Duyamayan varsa," diyor başkan yardımcısı, "sıkıntı yok dedi."

Kalabalığın içinden gülüşmeler yükseliyor.

"Müthiş," diye bağırıyor biri alayla ve herkes dönüp bunu kimin söylediğine bakıyor. Boyacı şapkalı, işçi tulumlu, iri yarı şişman biri. "Sıkıntı yokmuş, millet! Adam sıkıntı yapmıyor. Endişelenmeyin."

Gülüşmeler artıyor. Konuyla ilgilenenlerin sayısı az da olsa artmış gib. Kapı tarafındaki bana uzak bir köşeden biri, "Tanrı'ya şükürler olsun!" diye bağırıyor. Birkaç sıra yukarıdaki çift bir an için ara verip kürsüye baktıktan sonra yine işlerine geri dönüyorlar. Tüm bunlar sırasında ben de ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Öncelikle burada kaç kişi bulunduğunu tahmin etmem lazım. Herhalde yüz sıra var her sırada elli altmış sandalye olsa ve bunların yüzde sekseni doluysa, ayrıca da yüzde elli beş oranında kadın varsa… Julia Stone'un fotoğrafı yok elimde; hiçbir fiziksel özelliğini, hangi ırktan, etnik gruptan olduğunu, belirleyici özelliklerini, nasıl giyindiğini bilmiyorum. Bütün bildiğim yirmi ila yirmi dört yaşları arasında olduğu. Salonda bu tanıma uyan iki yüze yakın genç kadın var.

"Tamam," diyor başkan. "Özgür Cumhuriyet toplumundan bir şey çalmak bizim aramızdaki en büyük suçlardan biridir. Çok kötü bir şey bu. Böyle durumlar için yapabileceğimiz pek çok şey var. Fakat herkese bu konudaki fikrini ve duygularını açıklaması için bir şans verilmesi de bizim için çok önemli bir şey."

Julia'nın hangisi olabileceğini çıkartabilmek için çevremdeki genç kadınlara bakınıyorum. Ben Brett olsaydım bunlardan hangisine âşık olurdum? Kıyamete kadar bunlardan hangisini takip ederdim? Ama ben Brett değilim ki. Onunla tanışmadım bile. Thompson Binası çıkışına gidip köpeğimi teslim almama ve buradan ayrılmama sadece kırk beş dakika kaldı.

Oturduğu yerden saygılı bir tavırla başını sallayanlara bakan başkan yardımcısı, "Özür dilerim ama herkes tamam mı?" diye

sordu. "Bir şey söylemek isteyen varsa şimdi söyleyebilir." Birkaç kişi ellerini havaya kaldırıp sıralar arasından kürsüye doğru yürümeye başlıyor bile. Üçüncü yargıç başını yukarı doğru kaldırmış kürseye gelenleri seyrediyor. Sakin, boncuk gibi küçük gözlü biri ve salonu dikkatle süzüyor. Henüz hiç konuşmadı.

Koyu kızıl saçlı bir kadın var, saçı o kadar koyu kırmızıydı ki neredeyse kestane denebilir. Benden üç sıra yukarda karşı bölmede oturuyor ve galiba çıplak dizinin üstüne yerleştirdiği bir bloknota bazı notlar alıyor. Kısa bir siyah etek ve siyah çizme giymiş. Brett bu kadını çekici bulurdu bence.

Fikirini açıklamak üzere söz alanların ilki, kargo pantolonlu ve düz kırmızı tişörtlü ufak tefek bir adam. Sandalye grupları arasındaki koridorların birinde ayakta durup elindeki kartları heyecanla ve hızlıca okuyor. "Komün dükkânından hırsızlık yapmak aslında kapitalist düşüncenin bir yansımasıdır. Yani hırsızlık suçu kapitalizm sonrası bir toplumda mümkün olamaz ve olmamalıdır. Çünkü mülkiyet," –bu son kelimeyi söylerken ses tonunda bir nefret var– "var olamaz ve olmamalı." Yeni bir karta geçiyor; üçüncü yargıç tedirgin görünüyor. "Bizim uyanıklığımız tedbirliliğimiz sadece apaçık şekilde kapitalist dogmayı değil aynı zamanda onun kalıntılarını yansıtan tutum ve davranışlara da yönelik olmalıdır."

"Tamam, teşekkürler," diyor başkan. Minyon adam başını elindeki kartlardan kaldırıp bakıyor, daha sözünü bitirmediği belli.

"Teşekkürler," diyor başkan yeniden, arkadan biri ise "İtiraz ediyorum," diye sesleniyor. Atletiyle oturan şişman adam bu ve başkan başını yukarı aşağı sallayarak itirazını kabul ettiğini gösteriyor ona. "Sadece bu adamın söylediğinin aptalca olduğunu belirtmek istiyorum."

Ceylan gözlü uyanık antikapitalist üzüntüyle etrafına bakınıyor. Başkan hafifçe gülümsüyor ve bir sonraki konuşmacıyı işaret ediyor. Salonda iki küçük kuyruk var. Gözlerimi üç sıra yukarıdaki koyu kızıl saçlı kadından ayırmıyorum. Ne yapmalıyım? Bu toplantılar ne kadar sürüyor?

Bir sonraki konuşmacı uzun saçları rasta yaptırmış bir kadın; karmaşık bir pişmanlık sistemi önermek istiyor. Bu sistemde kuralları çiğnemekle suçlananlar işledikleri suç konusunda toplumla bir diyalog içine giriyorlar. Bu fikir başkan yardımcısını epey heyecanlandırıyor, kadın konuşurken o da başını şiddetle sallıyor ve saçları dalgalanıyor. Konuşmacılar birbiri ardına söz alıyorlar: Biri bugünkü toplantının belki de yeni ihlallere ilham vereceğini söylüyor, bir adam kibarca kamusal çıplaklık politikasının hâlâ gündemde olup olmadığını soruyor ve başkan yardımcısının evet cevabı alkış alıyor, meraklı gözlerle bakan ve saçını arkasında tek bir kalın örgü halinde örmüş genç bir kadın kalkıp bu toplantıda konuşulanları tıpkı önceki altı toplantıda olduğu gibi dikkatle not aldığını belirtiyor ve renkli ırktan insanların bu konuşmalara katılım oranının on ikide bir olduğunu söylüyor.

"Ah," diyor başkan yardımcısı. "Acaba radikal hareketlerin seçkin insanların elinde olmasından mı kaynaklanıyor bu?"

"Belki de siktiğimin New Hampshire'ında olduğumuzdandır," diyor tulumlu şişman adam.

Onu izleyen gülüşmeler sırasında Julia olabileceğini düşündüğüm, koyu kızıl saçlı kadın benim ona baktığımı görüyor. Başını önüne eğmek yerine o da dikkatle bana bakmaya başlıyor. Ona bir not iletebileceğimi fark ediyorum o anda. Fakat aynı anda da bu fikir o kadar saçma geliyor ki neredeyse kendi kendime yüksek sesle güleceğim. *Siz Julia Stone musunuz? Evet diyorsanız kutucuğa bir çarpı atın.*

"Tamam," diyor başkan. "Sanırım bu kadar yeter. Tabii süre olarak."

Başkan yardımcısı şaşırmış gibi ama üçüncü yargıç başını sallayarak onay veriyor. Sanık titriyor, öne doğru eğiliyor ve iki yanına bakıyor. Bir erkeğin vücudunun üst kısmının çıplak olması doğru koşullarda güç ve cesaret belirtisi olabilir ama insanı aynı zamanda zavallı ve çaresiz hissettirip sırtının korkuyla ürpermesine ve karaya vurmuş bir balık gibi çaresizleşmesine de yol açabilir.

"Özür dilerim," diyorum. "Kusura bakmayın." Ayağa kalkıyorum. Aptallık bu. Şu an bundan daha aptalca bir şey yapamazdım. "Adam ne çalmakla suçlanıyor?"

Bütün bir salon dolusu insan bana, yani buradaki kalabalığa en uyumsuz görünen ve herkesin ilgisini birden kendine çeken kişiye dönüyor.

"Alakası yok," diyor başkan yardımcısı, bu sorunla ilgilenmesine izin vermesi için başkana saygıyla göz atarak. "Kurallarımız bize, belli bir zaman ve kaynak sınırlamamız olduğu için eylemin nedeni gayet açık bile olsa sonuçlara odaklanmamızı söyler."

"Evet," diyor başkan. "Tam isabet."

Üçüncü yargıç boncuk gözlerini bana dikmiş, kuş gibi bakıyor, hoşlanmadı benden.

"Fakat kendisine yöneltilen suçlamanın ne olduğunu bilmeye hakkı var," diyorum başımla sanığı işaret ederek. Kalabalık benim araya girmem yüzünden samimi sohbet ortamından çıkıyor, neredeyse tümüyle susuyor. Yanımda oturan iPhone'lu adam yerinde hafifçe kıpırdanıp benden azıcık uzaklaşmayı başarıyor. Julia olduğunu düşündüğüm koyu kızıl saçlı çekici kadın herkes gibi büyük bir ilgiyle bana bakıyor. Bir an için gerildiğimi hissediyorum. Gerçekten aptalca bir davranıştı bu ama hâlâ ayaktayım, o yüzden başladığım işi devam edip düşüncemi sunuyorum.

"Ayrıca sanığın onu suçlayanlarla yüzleşmeye hakkı var," diyorum. "Biri onun bir şey çaldığını söylüyorsa, mahkemede açıkça yüzüne karşı da söylemesi gerekir."

Sanık önce sağına soluna bakınıyor; sonra arkasına dönüyor ve bu gizemli karşı çıkışın onun lehine mi aleyhine mi olduğunu anlamayı umarak yargıçlara bakıyor. Emin değilim dostum, diyorum ona telepatik yoldan. Gerçekten de emin değilim. Salonda bir yerde biri pat diye bir bira açıyor; ardından o fıss sesi yükseliyor. Önümdeki sıranın arkasına, herhalde canı sıkılan bir öğrenci tarafından çok eski yıllarda, RON CELIA'YI SEVIYOR diye yazılmış.

"Kuralların farkında olmayan biz değiliz," diyor başkan yar-

dımcısı, sandalyesinin arkalığına yaslanıp kısık gözleriyle bana bakarak. "Duke'ta hukuk fakültesinde okudum tamam mı? Fakat o kurallar içinde bulunduğumuz şartlarda pek geçerli sayılmaz."

"Fakat o zaman nasıl hüküm giydireceksiniz…"

"Biz ona hüküm giydirmek demeyiz."

"…Adil yargılama olmadan mı hüküm giydireceksiniz?"

"Özür dilerim ama…" diyor üçüncü yargıç. İlk defa konuşuyor, sesi çok yüksek ve tiz. Öfke dolu. "Siz kimsiniz?"

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum, zihnimden verebileceğim muhtemel cevapları geçirip duruyorum ama bunların hepsinin de yetersizliğinin farkındayım. Beni öldürebilir bu insanlar; burada ölebilirim. New Hampshire Özgür Cumhuriyeti'nde kolaycı eşitlik zihniyeti ve new age tuzakları kendine özgü bir dünya oluşturduğu, burada bizde az da olsa kalan hukukun zerresi bile kalmadığı için… Adamın dediği gibi belli kurallar burada tartışmalı hale gelmiş. Bu kalabalığın havası değişirse kolayca öldürülebilirim; beni öldüresiye dövebilirler, cesedimi meydanın toprağına atarlar, kız kardeşim ve köpeğim neden dönmediğimi merak ederek öylece kalakalırlar.

"Evet?" diyor üçüncü yargıç sandalyesinden kalkarak. Tam o anda başkan, "Biliyordum," diyor.

"Ne?" diye soruyor başkan yardımcısı.

"Birinin onu aramaya geleceğini biliyordum."

Gözlüklü, saçı örgülü başkan kollarını kavuşturmuş kürsüdeki yerinden beni süzüyor. Ben de ona dik dik bakıyorum.

"Affedersiniz ama," diyor üçüncü yargıç, öfke ve şaşkınlıkla, "siz ne sikimden bahsediyorsunuz?"

Fakat Julia Stone onun şaşırmasından ve kalabalığın kafa karışıklığından hiç etkilenmemiş gibi hâlâ soğuk bir dikkatle bana bakıyor.

"Ona peşinden geleceklerini söylemiştim. Siz böyle yaparsınız değil mi? İnsanları aramaya gelirsiniz."

Salondaki alçak sesli fısıldaşma tekrar gürültüye dönüşüyor, insanlar birbirlerine doğru eğilip bir şeyler fısıldıyor ve birbirini

dürtüyor, soran gözlerle birbirlerine bakıyorlar. Onları görmezden gelip sadece Julia Stone'a çeviriyorum bakışlarımı.

"A evet, itiraz var," diyor başkan yardımcısı. O sırada üçüncü yargıç kollarını kavuşturmuş heykel gibi duruyor. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Bu adam bizim bölgemize yalan beyanla girdi," diyor Julia ve parmağıyla beni işaret ediyor. "Buraya toplumumuzun bir parçası olmak üzere gelmedi; gizlice içeri sızdı. Bir domuz ya da bir köpek gibi başka birini avlama göreviyle geldi."

Bir sessizlikten sonra salon birden canlanıyor; herkesin gözü benimle Julia'nın üzerinde. Bu insanların beni öldürebileceği duygusunu yeniden iliklerimde bütün gerçekliğiyle hissediyorum. Bu salonda öldürülebilirim ve kimsenin benden haberi olmaz. Aynı zamanda da vahşi heyecan dalgalarına kapılmış haldeyim çünkü Brett'in adını bir pizzaya verdiği kadına bakıyorum. Brett'i Concord'dan ve karısından koparıp buraya getiren, benim arayıp bulduğum o kadına... Fotoğrafını çekip Dedektif Culverson'a gönderebilsem keşke, "Bak gördün mü, buldum işte," derdim suratına suratına.

"Nerede olduğunuzu anlamıyorsunuz," diyor bana Julia. "Burası yeni bir dünya. Burada polis tarzı taktiklere yer yok."

"Ben polis değilim," diyorum.

"Öyle mi?" diyor, "Ama polise benziyorsunuz."

"Neler oluyor Julia?" diyor üçüncü yargıç ve masanın başından kalkıp öfkeyle ona doğru bir adım atıyor. Başkan yardımcısı yargıcı durdurmak için ayağa fırlayıp eliyle göğsüne dokunup itiyor. "Hop."

Julia'nın gözleri benim üzerimde. "Onu asla öldüremeyeceksiniz," diyor.

"Öldürmek mi?" diyorum. "Hayır, beni onun karısı gönderdi."

"Karısı mı?"

Julia bir an derin bir soluk alıp ne yapacağını düşünüyor. Bense içimden şöyle diyorum: *Onu öldürmek mi? Onu kim öldürmek istiyor ki?*

"Olanlar için üzgünüm," diyor Julia yargıç arkadaşlarına, sonra kalabalığa dönüyor. "Olağanüstü koşullar dolayısıyla erteleme talep ediyorum. Bu adamla baş başa görüşmem lazım."

"Ah ama olmaz ki," diyor Üçüncü yargıç. "Dün de erteleme istemiştin.

"Evet," diyor soğuk bir sesle, "ama olağanüstü zamanlardayız."

Julia Stone kürsüye kadar iniyor ve bana kapıyı işaret ediyor. Bacaklarımı sıranın altından çıkarmaya çalışırken elleri bağlı genç şaşkınlık içinde yere oturuyor. Başkan yardımcısı kamusal alanda çıplaklık maddesine geçileceğini açıklıyor. Herkes neşeyle bağrışarak buna onay veriyor, avuçlarını açtıkları elleri havada.

4.

Brett'in evlendiği kadın gibi sevdiği kadın da klasik anlamda güzel değil. Fakat Martha Milano'nun sadeliğini tatlı bir sıcakkanlılık kurtarırken, Julia Stone'un minyon bedeni ve koyu saç renginin bambaşka bir çekiciliği var. Konuşmuyor, âdeta kelimeleri tek tek telaffuz ediyor; siyah gözleriyle o kadar çok şey anlatıyor ki söylediği her kelime enerjiyle yüklü.

"İşte şu gençlere bakın," diyor. "Çatıdakiler. Görüyor musunuz?"

İşaret ettiği tarafa bakıyorum: uzaktaki yatakhane binalarının birinin tepesinde kımıldanıp duran bir küme insan. "Egzersiz aletleri. Belki bir düzine insan vardır orada. Bazen otuz veya otuz beş kişi oluyorlar. Bisikletler, koşu bantları. Bir örnek bu. Bize katılırsanız istediğinizi yaparsınız; tabii, A, yaptığınız şey başkalarının yapmak istediğiyle çelişmiyorsa, B, mümkünse yaptığınız şeyin bu topluluğa somut bir faydası varsa."

Julia duruyor, dalgın dalgın boşluğa bakıyor. Sanki o âna kadar söylediklerinin değerini tartıyor, uygun şeyler söyleyip söylemediğini anlamanın peşinde. Kingfisher Binası'nın çatısındayız: buhar boruları, kurumaya yüz tutmuş bir çatı bahçesi,

birinin beton merdivenlerden sürükleyip kapak şeklindeki tavan kapısından geçirip getirdiği ve hava şartlarından yıpranmış bir kanepe.

"Bu aletleri merkezi bir yerde toplamak üzere elektrik enerjisi üretecek şekilde dönüştüren doktoralı bir mühendislik ekibimiz var: Böylece örneğin..." Kolunu uzatıp daha yakındaki ve birinci kat pencerelerindeki perdeleri sıkıca örtülü bir başka binayı gösteriyor. "Şuradaki insanlar film izleyebiliyor. Fransız Yeni Dalga filmleri festivali yapıyoruz şu sıralar. Sonra Tarantino'ya geçecekler falan. Oylama yapıyorlar. Bir film komitesi var."

"İlginç," diye mırıldanıyorum, hâlâ nasıl bir kadın olduğunu, ne konuştuğumuzu anlamaya uğraşıyorum. *Nerede o*, diye sormak istiyorum sadece. *Brett nerede?*

"İlginç mi?" diyor Julia. "Elbette *ilginç* ama *önemli* olan bu değil. Ben sizin alt katta sorduğunuz soruya cevap vereyim. Masum olma ihtimali bulunan bir kişi hakkında nasıl oluyor da hüküm tesis edebiliyoruz?" Gözlüğünün kalın camları ardından bana öfkeyle bakıyor. "Sorunuz buydu, değil mi?"

"Sayılır."

"Hayır, kesinlikle soru buydu. Kıvırmayın. Bu arada adam suçlu değil."

Çenesini öne çıkarıp şaşırmamı, kızmamı, bir fikir öne sürmemi bekliyor. Aslında bir parça şaşırıyorum tabii ki; sanığı gördüm: sinirliydi, titriyordu, yirmi yaşında ya var ya yoktu, elleri bağlanmış, kendisine bu serseriler tarafından verilecek cezayı bekliyordu.

Fakat bir şey söylemiyor, sadece kaşlarımı kaldırıyorum. "Aaa, gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten. Onu ben tuzağa düşürdüm."

Beni tartıyor, beni sınıyor, biliyorum ama bunun nedeninin de farkındayım. Benden nefret edip etmediğinden emin olmalı. Martha'yı, yani "adamın eşini" tanımakla onun gözünde lekeleliyim ve dolayısıyla polisler diyarına ya da nereden geldiysem oraya siktirip gitmemi tercih ediyor. Bu yüzden sakıngan dav-

ranmam, acele etmememem, onun cevap vereceğini düşündüğüm âna kadar soru sormamam lazım.

"Sadece delikanlının adil davranılmayı hak ettiğini düşündüm," diyorum. "Masum olduğunu söylemedim."

"*Masum* değil tabii," diyor Julia, "sadece bir hırsız değil, aynı zamanda bir tecavüzcü. Tamam mı? Nerden bildiğimi sorma çünkü ben buralarda neler olup bittiğini bilirim. Biliyorum. Ve toplumumuzdan gitmesini istiyorum. Fakat tecavüzcü olduğunu ileri sürersem Jonathan ne olacak, yardımcının yardımcısı hani? Hatırladın mı?"

Başımı yukarı aşağı sallıyorum. Boncuk gözlü, kırmızı yüzlü, şımarık çocuklar gibi kibirli kibirli gülen.

"Jonathan onun asılmasını isterdi. Sadece kadınlara karşı şiddet meselesinden dolayı değil aynı zamanda birini asmayı çok istediği için. Bunu yapacağını da biliyorum. Ve idamlar bir kez başladı mı..." Başını geleceği görmüş gibi iki yana salladı. "Unutun gitsin."

Cortez'in bana asansörde saldırışının anısı olan küçük yara izini bulup alnımı kaşıyorum. O olayın üzerinden sanki çok uzun yıllar geçti ya da o başka bir hayattaydı. Julia alnını kırıştırmış kampüsü gözden geçiriyor, konuşurken ellerini kullanıyor.

"Radikal sosyal teoriler uygulamaya konduğunda ömürleri çok kısa olur. Hemen yerlerini anarşi alır. Yerel yetkililerle özenle yetki paylaşımı yapılsa bile toplumun gücü yerini totaliterlere ve otokratlara bırakır. Bunun tersine tek bir örnek bile verebilir misiniz?"

Julia bir an bana bakıyor.

"Hayır," diyorum. "Sanırım veremem."

"Evet çünkü yoktur," diyor.

Julia'nın ihtirası ve inancı – bu özelliklerin, sert, kabuklu bir polis bedeninin içinde sessiz, akıllı ve duyarlı bir filozof olarak görmeye başladığım Brett Cavatone'u nasıl etkilediğini gayet rahat anlayabiliyorum. Nasıl, diye düşünüyorum bir an, Martha

Milano'yla yolları kesişti acaba? Yanlış kadınla evlendiğini fark etmesi ne kadar zaman aldı acaba?

"Ama böyle bir ihtimal var elimizde," diyor Julia. "Güvenlikle kişisel özgürlük arasındaki o tutturulması zor dengeyi sağladık. Bu dengenin ağzına *her zaman* sıçılır ama şu anda bununla uğraşacak vaktimiz yok. Yani Jakoben gibi davranmamız lazım, yetmiş dört gün daha *Sineklerin Tanrısı* ortamından kaçınmak zorundayız." Konuşması giderek hızlanıyor, kelimeler tren vagonları gibi birbiri ardına tangır tungur ilerliyor. "Açıkçası uygarlık tarihindeki eşsiz fırsat anlarından birindeyiz şu anda. Kamu düzeninin korunması, adaletin özel bir biçiminin tek bir bireye kanalize edilmesinden daha önceliklidir. Doğru mu?"

"Doğru," diyorum.

"Evet, doğru. Kadın size para ödüyor mu?" Bana dönüp kollarını göğsünde birleştiriyor. "Karısı yani?"

"Hayır."

"Öyleyse neden bu işle uğraşıyorsunuz?"

"Bilmem," diyor, bir an için hafifçe gülümsüyorum. "Ama herkes bana bunu sorup duruyor."

"İnanırım," diyor, bu kez de o belli belirsiz gülümsüyor, ön dişleri arasında onu on yaşında yaramaz bir kız çocuğu gibi gösteren küçük bir aralık var.

"Herhalde onu öldürmek üzere gönderildiğimi sandınız. Onu kim neden öldürmek istesin ki?"

Gülüşü kayboluyor. "Bunu size neden açıklayayım ki?"

"Ona âşık mısınız?"

"Aşk bir burjuva kurgusudur," diyor Julia hemen ama yine de başını başka tarafa çeviriyor ve eski kampüsün ağaç tepeleriyle çatılarını seyretmeye koyuluyor. Ona anılarıyla baş başa kalması için süre tanımak amacıyla bekliyorum. Sonra yumuşak bir ses tonuyla onu ittiriyor, zaten bildiği öyküyü anlatmaya koyuluyorum.

"Brett birkaç yıl önce Rumney'de sizi tutukladı. Fakat siz demir parmaklıklar arasından beklenmedik şeyler söylediniz ona.

Onu eyleminizin haklılığına inandırdınız, size saygı duymasını sağladınız. Tanık olarak ifade vermemeye ikna ettiniz onu ve birbirinize ilgi duymaya başladınız."

Julia *ilgi* dediğim anda bana öfkeli bir bakış atıyor, ben de anlayışla başımı yukarı aşağı sallıyor ve sözüme devam ediyorum. Ne de olsa ona göre böyle şeyler burjuva kurgusu.

"Fakat karısını terk etmedi. Bu onun karakterine aykırı bir şey olurdu. Yaz sonunda siz tekrar okula döndüğünüzde polislikten ayrıldı ve Concord'a taşındı, konu kapandı."

Bir şey söylemiyor, hatta bana da bakmıyor artık. Dalgın gözlerle kampüsü, egzersiz yapanları, film izleyenleri, ana avludaki dalgalanan kalabalığı seyrediyor. Fakat ne bir şey söylüyor ne de söylediklerime itiraz ediyor. Ben, yani bir yaz günü takım elbise giyip çatıya çıkmış adam, konuşmaya devam ediyorum.

"Sonra asteroit çıktı ortaya. Gerisayım başladı ve böylece her şey altüst oldu. Siz de bunun Brett için bir fırsat olabileceğini düşündünüz. Ona mektuplar yazdınız, Özgür Cumhuriyet'i, burada neler yaptığınızı anlattınız. Buraya gelip son âna kadar vaktni burada geçirmesini, isterse satranç oynamasını, sizinle takılmasını söylediniz."

Hâlâ uzaklara bakan Julia bir parmağını kaldırıyor. "Tek mektup. Birkaç ay önce."

"Tamam," diyorum. "Tek mektup. Sonra, dün, birdenbire o çıkıp geldi."

Brett Cavatone'un o kalabalık ve karmaşa içindeki toplantı salonunun arka sıralarına nasıl sızdığını hayal edebiliyorum. Tıpkı benim gibi. Julia platformda oturduğu yerden onu fark ediyor birden, şaşkın. Brett ona sevgiyle, güvenle gülümseyince Julia'nın o güçlü lider havası televizyon ekranının karlanması gibi bir an için yok oluyor. "Artık burada olduğunu, fazla vakitlerinin kalmadığını ama o kısa zamanı da sizinle geçirmek istediğini söyledi."

"Hayır," diyor Julia birden.

"Hayır mı?"

Sonunda başını çevirip bana bakıyor, heyecanla dudaklarını büzmüş, aşkın burjuva kurgusu olup olmadığı umurumda değil, daha önce aşkı bir iki defa gördüm ve bu yüzün âşık bir kadına ait olduğunu biliyorum. Julia, Brett'e âşık ve o an söylemesi gereken şeyi söylemekten nefret ediyor.

"Hayır, fazla vaktimiz kalmadığı için ve o kısa zamanı da benimle geçirmek istediği için gelmedi buraya, silahlar için geldi."

"Ne için..." Gözlerimi kırpıyorum. "Ne?"

Julia o anda gülüyor ama bu sert ve kısa bir kahkaha. Şaşkınlıkla bakıyorum ona, ağzım açık kaldı.

Merdivene açılan tavan kapağına doğru ilerlerken, "Hadi, biraz yürüyelim," diyor.

Jeremy Canliss haklıydı. Brett'in kafasında bir kadın vardı ama onu Julia Stone'u bulmak üzere bu üniversiteye getiren ne aşk ne de ihtirastı. Julia'nın birkaç ay önce yazdığı o tek mektupta gururla anlattığı silahların çekiciliğiydi.

Julia Stone önde ben bir iki adım arkada Kingfisher Binası'ndan dışarıya açılan yolda ilerliyoruz, üstümüzde soy tükenişi afişi var –Jüstinyen Vebası, Permiyen Dönem, K-T Geçiş Dönemi– ve sonunda dışarıdayız. Konuşmadan yürüyoruz, heyecandan güm güm atıyor kalbim, sanki perili bir evdeki kitaplarla dolu bir duvar yavaşça harekete geçiyor ve arkasındaki merdiven ortaya çıkıyor. Sorularım var, sayıları da giderek artıyor ama sadece yürüyorum, birinin bana yol göstermesine izin veriyorum, Julia ise dolambaçlı yolda karşısına çıkan hemen hemen herkesle selamlaşıyor.

Gittiğimiz yerin düz damlı, beton ve muhafazalı bir kulübe olduğu ortaya çıkıyor. Bu bina New Hampshire Üniversitesi binalarını arkadaki College Sokağı'ndan ayıran tel örgüye yaslanmış ve artık kullanılmayan büyük bir elektrik santrali binasının arkasında.

Julia kulübenin kilidini açıp beni içeri sokuyor. Tek oda, mükemmel bir kutu: düz zemin ve düz tavan, dört tane düz duvar.

Kirli, alçak camlardan içeri çok az güneş ışığı girebiliyor. Duvarlar çengellerle dolu ve bu çengellerde silahlar asılı: otomatikler, yarı otomatik tabancalar ve tüfekler. Alçak bir rafta güzelce istiflenmiş bir düzine mühimmat kutusu. Julia Stone tüm bu malzemeyi devrimci Özgür Cumhuriyet'in "devrim" sırasında üniversitenin Yedek Subay Hazırlık Kurumu'ndan elde ettiğini açıklıyor. Brett ona "ciddi silahlara" ihtiyacı olduğunu söylemiş ve bir çift güçlü M140 dürbünlü tüfek istemiş. Julia ona silahları vermiş ve kayıp silahların suçunu da tecavüzcünün üzerine atmış.

"O silahları vermeye hakkım yoktu," diyor başını üzüntüyle iki yana sallayarak. "Toplumun ortak mallarıydı. Nasıl ikna etti beni bilmiyorum. O böyledir..."

Ellerini yavaşça açıyor, cümlesini tamamlayamıyor. Ne demek istediğini biliyorum. Daha önce de duydum: *Brett böyledir işte.*

Dışarı çıkıyoruz, Julia kapıyı kilitliyor. Kulübenin beton duvarına yaslanıp yüzümüzü elektrik santraline dönüyoruz. Kulübenin içinde ne olduğunu öğrenmenin verdiği endişeyi yenmeye çalışıyorum. Böyle küçük bir kulübenin yıkım kapasitesini düşünüyorum, milyon tane benzeri olan küçük bir oda. Asteroitin yavaş yavaş yaklaştığı öğrenildiğinden beri böyle böyle odalardan çok gördüm. Şimdiye kadar herhalde milyonu bulmuştur sayıları, bodrumlar, tavan araları, bahçe kulübeleri, garajlar dolusu silah sessizce kullanılacakları günü, dünyanın alev almaya hazır bir benzin deposuna dönüşeceği zamanı bekliyor. Saatime bakıyorum – bekçilerin verdiği çıkış vaktini geçmişim. O iki siyah gömlekli kızın ya da oğlanların köpeğe zarar verip vermeyeceğini düşünüp sessizce Houdini'den özür diliyorum.

Tekrar ilk soruma dönüyorum.

"Julia, neler oluyor? Brett'i kim öldürmek istiyor?"

"Bilmiyorum," diyor. "Belki de kimse."

"Tehlikede mi?"

"Tehlike mi? Yani, tehlike demek yetersiz kalır..."

Acı bir gülüşle başını iki yana sallıyor. Anlatacak, fark edi-

yorum bunu – zaten anlatmaya başladı aslında. İlk kez Brett'i kesinlikle bulabileceğimi hissediyorum. Onu bulacağım. *Geliyorum, Brett, geliyorum.*

"Julia?"

Fakat tavrı değişiyor ve yüzü öfkeyle geriliyor. "Sana bunu neden söyleyeyim?" diyor tükürür gibi. Kulübenin duvarından uzaklaşıp bana öfkeyle bakıyor. "Sana herhangi bir boku niye anlatayım ki?"

Öfkesine değil ama sorusuna cevap veriyorum. Cevap istemese soru sormazdı. Cevap istemese beni silahların olduğu kulübeye getirmezdi. "Onu önemsiyorsun. İkinizin arasında ne geçmiş olursa olsun bunun senin için bir anlamı var. Belki ona âşık değilsin ama zarar görmesini de hiç istemiyorsun. Onu bulursam bunu ben sağlayabilirim belki de."

Cevap vermiyor. Saç örgülerinden biriyle oynamaya başlıyor, küçük insani bir davranış.

Geliyorum Brett, işte bak geliyorum.

Tel örgüde bir hareket oluyor; belki bir hayvan ya da Özgür Cumhuriyet vatandaşlarından biri. İkimiz birden başımızı çeviriyoruz ama bir şey göremeyince birbirimize bakıyoruz. Yüzünü dikkatle inceliyorum, düşünüyor, faktörleri tatrıyor, söylediğimin doğruluğunu, söyleyen sadece ben olduğum için inkâr edip etmemeye karar vermeye çalışmasını izliyorum. Brett'e karşı sadakatini, ona olan öfkesini, onun zarar görmesini istemediğini tekrar düşündüğünü anlayabiliyorum.

"Ne yaptığını sana söylemeyeceğim," diyor sonunda. "Kimseye bunu söylemeyeceğime dair söz verdirdi bana. Ona ihanet edemem."

"Anlıyorum," diyorum. "Saygı duyuyorum buna." Samimiyim. Gerçekten.

"Ama onun nerede olduğunu söyleyeceğim sana."

5.

Özür dilerim Martha.

Concord'a dönüp ona haberi iletmek için bir polis gibi şapka elde kapısını çaldıktan sonra bu kelimeleri söylediğimi, Martha'nın mutfağının tertemiz ortamında sözlerimin havada asılı kaldığını hayal edebiliyorum.

Özür dilerim han'fendi ama kocanız eve dönmeyecek.

Haklı çıksaydım ve Brett Cavatone'u yaklaşık olarak hayal ettiğim gibi büyük meydanın çimlerine uzanmış, başı uzun zaman önce kaybettiği sevgilisinin dizlerinde ya da bir randevuevinde veya plaj partisinde damarlarında fena bir şeyler akar ve gökyüzündeki yıldızları seyrederken bulsaydım, "selametinin geri dönmekte" olduğunu hatırlatan Martha'nın mesajını iletseydim, belki küçük de olsa bir başarı şansım, minicik bir umudum olurdu, belki kim olduğunu hatırlar, pişman olup eve dönerdi.

Ama iki tüfekle beraber ormanda olduğunu öğrendim. İster kendini, Julia'nın da düşündüğü gibi korkunç bir tehlike içine atmış olsun, isterse hayatının son günlerinde, Martha'nın inanmak istediği gibi büyük bir şövalyelik yapmakta olsun, iki senaryo da onun eve dönmek gibi bir düşüncesi olmadığını gösteriyor.

Onu bulamadım, diyebilirdim Martha'ya. *Hiçbir iz bırakmamış ardında.*

Ama hep berbat bir yalancı olmuşumdur. Belki de en iyisi Martha'ya asla bilgi vermemek olur. Durham'da kalabilir veya Concord'a dönsem bile Martha'nın evinin olduğu Albin Sokağı tarafına hiç gitmeyebilirim. Bırakayım Martha hayatının son aylarını umutla bekleyerek sessiz sakin geçirsin, 3 Ekim'e kadar Brett'in son anda çıkıp geleceğine dair bir küçük umudu içinde koruyarak yaşasın.

"Üzgünüm, geciktim," diyorum nefes nefese. Siyah tişörtlü anarşistlerden biri başını kaldırıp bakıyor, "Hee, saat kaç?" diyor. Houdini gayet iyi, Özgür Cumhuriyet'in dalgalanan bayrağı altında, Beau ile Sport'un ona attığı frizbinin peşinde hafif eğimli çimenlikte koşturuyor.

"Tanrı aşkına," diyorum derin bir soluk alarak. Kızlar silahlarını kitap bırakır gibi merdivenlere rasgele bırakmışlar. Kara Blok gençleri duvarın önünde yerlere yayılmışlar, bandanalarını yüzlerinden çıkarmış, yüzlerini güneşe çevirmişler.

Houdini yaklaştığımı görünce havlıyor ama üzüntüyle fark ettiğim üzere kucağıma gelmeye hiç de istekli değil. Çok eğlendiği belli, onu rehine olarak tutan iki kızın arasında zevkle zıplıyor, yıpranmış sarı frizbiyi kızlara sırayla taşıyor. Beau onun bana dönmesini engellemek ister gibi eğiliyor, Sport ise neşeyle el sallıyor.

"Hey," diyor. "Şuna bak." Köpeğimi gösteriyor. "Otur."

Houdini oturuyor.

"Yuvarlan."

Yuvarlanıyor.

"Harika," diyorum.

Bu durum köpeklerin de Stockholm Sendromu'na yakalanabileceğinin ispatı herhalde, Houdini istemeye istemeye yanıma gelince ve bayrağın altından Main Caddesi'ndeki India Garden'a doğru acele acele yürürken açıklıyorum bunu ona.

Bir gofret, bir fıstık ezmeli sandviç yiyorum ve köpeğime de bir fincan mama veriyorum, bu arada da zihnimi müşterimle yaptığımız anlaşma meşgul ediyor. *Kocanı bulmak için elimden geleni yapacağım*. Şimdiyse asıl sorun adamın nerede olduğunu bilmem. Artık asıl sorun bir saat içinde oraya gidebilecek olmam. Asıl sorun oraya gitmeyi istemem. Buraya kadar geldim, mesajı iletmek istiyorum. Buraya kadar geldim, adamı kendi gözlerimle görmek istiyorum.

Kapı çanı berrak bir sesle çınlıyor. "Peynirli ıspanak alabilir miyim lütfen?" diyor Nico ve bir sandalye çekiyor. "Bir de ekmek alayım ama Hint pidesi olmasın."

Nico'nun yüzünde o yamuk ve zekice gülümseyişi var, sigarası ağzının kenarından sarkıyor, tam bir sert kız ama benim hiç keyfim yok. Ayağa kalkıp onu uzun uzun kucaklıyorum, yüzünü göğsüme bastırıyor, çenemi başının üstüne koyuyorum.

"Ne oluyor Henry?" diyor onu serbest bıraktığımda. "Bir şey mi var?"

"Hayır, yani evet. Pek sayılmaz." Tekrar yerime oturuyorum. "Bira kokuyorsun."

"Evet," diyor, "bir sürü bira içtim." Elini karmakarışık siyah saçlarının arasından geçirdikten sonra sigarasını köşeye doğru fırlatıyor. Houdini buna kızmış gibi yemeğinden başını kaldırıp dumanı kokluyor.

"Eee?" diyor Nico. "Onu buldun mu?"

"Tanığı mı?" diyorum. "Buldum."

"Ya Martha'nın kocası?"

"Henüz değil ama nerede olduğunu biliyorum."

"Öyle mi? Neredeymiş?"

"Maine'de, Kittery'nin güneyinde. Fort Riley diye bir yerde. Eski bir milli parkta."

Nico ilgisizce başını sallıyor ve gofretimden bir ısırık alıyor. Yaptığım soruşturmaya ilgisi ancak bu kadar işte.

"Tamam," diyor, gofreti çiğneyip yutunca. "Hazır mısın?"

Elimle alnımı ovuşturuyorum. Elbette ne demek istediğinin

farkındaydım. Ona bir söz verdim. Beni New Hampshire Özgür Cumhuriyeti'ne götürürse Nico'nun Dünyayı Kurtarmak için Sihirli Planı'nı sonuna kadar dinleyecektim. Sadece birkaç dakikaya daha ihtiyacım var. İki kardeş ve bir köpek olarak geçirilen birkaç dakikalık mutluluğua. *Hazır değilim*, demek istiyorum. *Henüz değil.*

Fakat söz verdim. O yüzden, "Tamam, başla," diyorum.

Bacak bacak üstüne atıp hafif öne eğilerek bütün dikkatimi topluyorum, o söze başlarken ne gibi bir saçmalık anlatırsa anlatsın kendi kendime iyi niyet ve sabırla dinlemeye söz veriyorum.

"Amerikan hükümeti," diye başlıyor Nico ve elimle ağzımı kapıyorum, "isteseydi, bir veya daha fazla nükleer patlamayla yaklaşan asteroiti vurabilirdi."

Hiçbir şey söylememek için elimi ağzıma daha da çok bastırıyorum.

"Böylece nesne yüzeyi fazlasıyla ısınacak ve karşı reaksiyon denen olayın başlamasıyla, asteroitin hızı onu gezegenimize çarpmaktan alıkoyacak kadar değişecekti."

Gözlerimi de kapıyorum ve derin bir konsantrasyonla dinliyormuş gibi görünmeyi umarak başımı öne eğiyorum ama aslında ayağa kalkıp bu monologtan uzaklaşmamak için kendimi çaresizce engellemeye çalışıyorum işte. Nico devam ediyor.

"Fakat kimi yetkililer, yüksek düzeyde görevliler bu bilgiyi gizlemeye karar verdiler. Sanki çok geç kalınmış ya da bu olanaksızmış gibi."

Daha fazla dayanamayacağım; elimi ağzımdan çekiyorum. "Nico." Sadece böyle diyorum. İşitmiyor ya da işitmemiş gibi yapıyor. Houdini köşede ağzını şapırdatıyor.

"Bu operasyonu yapabilecek bilgisi olanları yargılamadan hapsettiler."

Bunlar önceden provası edilmiş sözler. Anlıyorum. Tekrar deniyorum. "Nic?"

"Hatta bir kişiyi de öldürdüler."

"Öldürdüler mi?" Bu kadarı yeter. Ayağa kalkıyor, öne doğru eğiliyorum. "Nico, çılgınlık bu."

Arkaya yaslanarak benden uzaklaşıyor. "Ne?"

"Büyük sır bu mu? Nükleer patlama mı? Daha çarpışma olmadan önce onu patlatmak mı? Yapamazsın bunu. Öyle bir şey, tek bir asteroitin milyonlarca küçük parçaya ayrılmasına yol açar sadece. Duymadın mı? Bunun hakkında *National Geographic* özel bir sayı bile çıkardı. Hatta *Time* dergisinin son sayısının kapak konusu da buydu."

Yüksek sesle konuşuyorum. Houdini irkilip bir an başını kaldırıp bana baktıktan sonra yine mamasına dönüyor.

"Söylediğim şey bu değil." Nico sakin bir sesle, sabırla konuşuyor. Kollarını o yuva öğretmeni ben de çocukmuşum, aptalmışım gibi göğsünde birleştirmiş. "Dinlemiyorsun."

"Pakistan'ı asteroite nükleer bomba atmaktan *vazgeçirmek* için savaşa girdik. Binlerce insan öldü." Resimleri hâlâ gözlerimin önünde; *Monitor* kapanmadan önce hep bunlarla dolu çıkardı: insansız hava araçları, hava saldırıları, yangın bombaları, nükleer gücün hızla yok edilmesi ve bunun sonucu olarak sivil alanların tahribi. *Time*'ın çiftli veda sayısında Pakistan üzerine geniş haberler vardı. Kapak konusunun başlığı: "Geriye Beklemek Kaldı."

"Onu havadan vurmaktan söz etmedim." Nico masadan kalkıyor, açık büfenin üzerine eğilirken cebinden bir sigara çıkarıyor. "Bir ya da daha fazla nükleer patlamadan bahsediyorum; asteroitin yakınından ama tam üzerinden değil. Buna mesafeli patlama deniyor ve bir uzay gemisinin ya da başka bir objenin göktaşı yüzeyine çarpmasından, yani kinetik bir çarpışmadan farklı bir şey. Mesafeli patlamanın avantajı, istenen hız değişikliğini yaratırken yüzey parçalanması ve bunun sonucu yaşanacak dağılışı minimumda tutması."

Prova edilmiş başka mevzular. Sonunda da elime bir broşür tutuşturacak galiba. Ayağa kalkıp volta atmaya başlıyorum.

"Mesafeli patlama. Sizinkiler bunu kendilerinden başkası düşünmedi mi sanıyor?"

"Dinlemediğini biliyordum," diyor Nico üzüntüyle başını iki yana sallayarak ve sigarasının külünü yere silkerek. "Sana güvenemeyeceğimi biliyordum."

Volta atmayı bırakıyorum. Nico bana ne söyleyeceğini elbette çok iyi biliyor; bu öfkesi nedeniyle onu kınadığım için hayatım boyunca bana kendimi kötü hissettirmeyi başardı. İç geçiriyor, sesimi alçaltıyorum. "Özür dilerim," diyorum. "Lütfen anlatmaya devam et."

"Dediğim gibi, hükümet değil yani sivil hükümet değil orduydu bunu düşünen. Hatta nasıl yapılacağını planlamak üzere yıllar önce böyle bir tehlike sadece varsayım olarak mevcutken insanları görevlendirdiler. Uzayda roketin yükünü taşıyabilmesi için yeni bir biçimde, yeni bir ateşleme sistemi kullanan bir nükleer paket olacak."

"Tamam ama böyle şeyleri hiç inşa etmediler."

"Yani," diyerek gülümsüyor ve göz kırpıyor. "Bizim böyle düşünmemizi istiyorlar."

"Tanrı aşkına, Nico. Çılgınlık bu."

"Kendini tekrar ediyorsun." Yüz ifadesi bilgili ve küçümseyiciyken birdenbire sakin ve düşünceli bir hale geçiyor – anlatmayı beklediği kısım burası. Çılgın fikrinin merkezi. "Uluslararası askeri-endüstriyel yapıdaki bazı tutucu elemanlar asteroitin gelmesini istiyor Henry. Heyecanlılar. Bu onlar için büyük bir bölümü yok olmuş, zavallı sefil insanları yönetme fırsatı anlamına geliyor. Dünyanın geri kalan kaynaklarını ele geçirme anlamına geliyor. Sabırsızlıkla bekliyor sikikler."

Gülmeye başlıyorum. Başımı arkaya atıp tavana bakarak katılırcasına gülüyorum ve Houdini bu sefer gerçekten yerinden sıçrayıp sekerek kaçmaya başlıyor. Her şey çok saçma, biz iki zavallı insan, evrenin kaderi hakkında gizli bilgilere sahipmişiz gibi burada, bu yıkıntı haline gelmiş Hint lokantasında oturup konuşuyoruz.

Nico bir süre daha konuşuyor, ben de elimden geldiği kadar dinliyorum ama hepsi üzerimden geçip gidiyor, sadece kelimeler bunlar. Asi bir biliminsanı da var tabii ki: Hans-Michael Parry,

eskiden Amerikan uzay programında görevli olan bir astrofizikçi ve bu işin nasıl yapılacağın, özel olarak inşa edilmiş ateşleme sistemli füzelerin nerede muhafaza edildiğini ve nasıl çalıştırıldığını tam anlamıyla bilen birisi kendisi. Nico'nun gizli grubu Parry'yi bir askeri cezaevinde bulmuşlar, onu İngiltere'ye götüreceklermiş, orada İngiliz bombalarıyla bu yön değiştirme manevrasını yapmaya sıcak bakanlar da varmış.

"Hımm," deyip duruyorum bu yorumları dinlerken, "tamam." Ellerimle dizlerime pat pat vuruyorum ve Houdini gelip dizime tırmanıyor. Kulaklarının arkasını okşayıp seviyor, "Aferin oğlum," diye mırıldanıyoum, sonra tekrar kucağımdan atlayıp odanın diğer tarafında gördüğü bir mama tanesinin peşinden koşuyor.

Nico konuşurken bir yanımla da onun beni şaşırtmasını istediğimi fark ediyorum. Öyle bir şey söylesin ki, Vay be! Gerçekten haklıymış!, diyeyim istiyorum. Tabii ki böyle bir şey asla mümkün değildi, değil mi? Dünyadaki onca insan arasında sadece kız kardeşimin çözümü bilmesi mümkün mü? Çözümü olan kimse yok. Ne India Garden'daki birinin ne de Amerikan askeri hapishanelerinin bağırsaklarında çürüyen başına buyruk astrofizikçinin çözümü var. Saçmalık hepsi ve bu o kadar bariz ki kendini kız kardeşimin inançları uğruna feda etmiş en az bir kişi olduğunu bilmesem komik bile bulabilirim.

"Ya sonra?" diyorum sonunda bezginlikle. "Sen ve arkadaşların biliminsanını hapisten mi kaçıracaksınız yani?"

"Onu yaptık bile," diyor Nico sorumdaki alayı görmezden gelerek. "Ben değil, New England grubu da değil. Midwest'ten bir ekip onu buldu ve serbest bıraktı. Şimdi Jordan, ben ve New England'lı arkadaşlarımız bu ekiple buluşmayı bekliyoruz."

Kelimeleri inanamazlıkla sessizce tekrar ediyorum. *Ekiple buluşmayı bekliyoruz*. Ucuz film diyalogları bunlar. Hayatımız boyunca daha kaç kez Nico'nun parlak zekâsının böyle sönükleştiğini gördüm acaba: önce yas yüzündendi, sonra alkol ve marijuana, şimdi de aptal akıllarla olan dostluklar.

"Bunlara nasıl inanırsın Nico?"

"Çünkü doğru," diyor. Çalışmayan buzdolabından mangolu gazoz alıp kapağını açıyor. Dışarıda başlayan bir yaz yağmuru pencereleri ve kaldırımları ıslatıyor.

"Doğru olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü doğru."

"Öyle olmaz," diyorum. "Bu formülle olmaz. Tanrı Misafiri'ne benziyorsun."

"Hayır benzemiyorum."

"Benziyorsun."

Tanrı Misafiri dedemin hayatının son bir iki ayında ışın tedavisi gördüğü hastanede yatak komşusu olan cin bakışlı garip adamdı. Sonra yapılacak bir şey kalmayınca dedemi ölmesi için eve getirdik. Neyse, Tanrı Misafiri'nin gözlerinde kutsal bir ışık vardı ve Tanrı'nın yardımıyla yüzünden gülümsemesini silecek hiçbir ağrı ve rahatsızlık duymuyordu. Her şeyi mutlulukla karşılıyor, her acı ve zorluğa, onu cennete ulaştıracak merdivenin yeni bir basamağı gözüyle bakıyordu. Dedem nefret ederdi ondan. Bir keresinde bana, onun duyabileceği kadar yüksek sesle bu adamdan kanser kadar nefret ettiğini fısıldadı. Tanrı Misafiri de dedem uyuduğu bir sırada Nico ile bana içimizde Tanrı sevgisi olmasını umduğunu söyledi. Bense hiçbir şey demedim, sadece kibarca başımı salladım ve televizyonu seyretmeye devam ettim. O sırada on yedi yaşında olan Nico ise gülümseyerek, "Teşekkür ederim efendim, bunu düşüneceğim," dedi.

Nico omuz silkip ayağa kalkıyor. "Tüm anlatacaklarım bu kadardı abi. İstemiyorsan seni zorla inandıramam."

"Hayır," diyorum. "İnandıramazsın. Ne zaman gidiyorsun? Ekiple buluşmaya?"

"Yakında. Jordan yola çıktıklarını söyledi. Yarın veya öbür gün bir helikopter bizi almak için Butler Field'a inecek."

"Nico seni seviyorum," diyorum bunun üzerine. Kelimeler ağzımdan öylece dökülüveriyor; Nico da şaşırmış gibi. Kollarını göğsünde birleştiriyor, ben de devam ediyorum. "Seviyorum gerçekten. Ve sana bir söz verdim."

"Verdiğin sözü tutmana gerek yok," diyor hemen.

"Mümkün değil."

"O zaman daha çocuktuk."

"Sen çocuktun," diyorum sakince. "Ben on dört yaşındaydım. Ne dediğimin farkındaydım."

"Seni azat ediyorum."

"Hayır," diyorum. Birden ses tonumun kuşkuculuğundan, bu konuşmanın gidişatından utanıyorum. *Gitme*, demek istiyordum, *gitme, kal, benimle Maine'e gel, benimle Concord'a gel, Nico gitme.* Houdini yemeğini bitirmiş ve kendine kıvrılıp yatacak bir yer bulmuş. Horlaması, o sessizlikte bütün odayı dolduruyor.

"Soruşturmanda başarılar dilerim," diyor kız kardeşim.

"İyi şanslar," diye bir cümleye başlıyorum ama sonunu nasıl bağlayacağıma dair hiçbir fikrim yok. Sadece bu var elimde. "İyi şanslar."

Bir çocukluk hatırası daha. O meşum bahardan birkaç yıl sonrası, Tanrı Misafiri'yle tanışmamızdan birkaç yıl öncesi. Nico on yaşındaydı ve tehlikeli bölgeye adım atmakla atmamak arasında gidip geliyor, öğretmenlere hakaret, dükkânlardan gazoz, çıkartma gibi ufak tefek öteberi çalmak gibi kötü davranışlar gösteriyordu. Kendisinden daha büyük bir kız ona belki de şaka olsun diye bira vermiş, Nico da hepsini içip sarhoş olmuştu. On yaşında bir sarhoş. Hâlâ gelişmekte olan beyninde alkol daha kötü şeyler yapmasını kışkırtmak yerine doğruluk serumu gibi bir etki gösterdi ve Nico gelip bana, dedeme, başka herkese olan türlü kızgınlıklarını, kin ve öfkesini kustu. Onu kucaklayıp eve götürmeye çalışırken bana "Sen de bir gün annemle babam gibi gideceksin. Öleceksin. Beni bırakacaksın," dedi.

"Hayır," dedim ona. "Hayır, seni bırakmayacağım Nico."

Yağmur hemen diniyor, en azından şimdilik hava açıyor, yıldızlar eski yerlerinde parlıyorlar. Uyumaya çalışıyorum ama nafile, India Garden'ın zemininde, başımın altında yastık niyetine sırt çantamla uzanıyor, dönüp duruyorum. Şafakla birlikte

kalkıp Houdini'yi acil ihtiyaç ve su şişelerinin arasına yerleştirip bisikletle Maine'in güneyine doğru yola koyulacağım.

Nico'yu, arkadaşlarını ve fikirlerini bir rafa kaldırıyorum, bugün niyeyse yanımda gezdirdiğim, hastane yatağındaki öfkeli, bir deri bir kemik kalmış, omuzlarına Azrail'in çöktüğü dedemin üzerine battaniyeyi örtüyor, düşüncelerimi odaklıyorum. Başımı bunlardan öteye çevirip elimdeki soruşturmaya, yolculuğuma ve yarınıma bakıyorum.

Öyleyse neden bu işle uğraşıyorsunuz? diye sordu Julia, tıpkı Nico gibi, McGully bunu öğrenmek istedi. Bana ve diğerlerine bir şeyler sağlayabilecek, zamanımı vermeye değecek başka şeyler olduğu bariz. Fakat böyle bir soruşturmanın kendine has bir kuvveti var – sizi ileri itiyor ve bir noktaya gelince bunu neden yaptığınızı sorgulamanın bir yararı kalmıyor. Uzun bir süre uyuyamıyorum, India Garden'da uzun süre karanlığa göz kırpıyor, Brett Cavatone'u düşünüyorum.

Onu korulukta tüfekleriyle bulunca, o da aynı şeyi soracak, biliyorum. *Ne yapıyorsun burada? Niye geldin?* Ne diyeceğim bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum.

DÖRDÜNCÜ KISIM

Öldü, Öldü, Gerçekten Öldü

22 Temmuz Pazar

Sağ Açıklık 20 01 26.5

Dik Açıklık -61 09 16

Uzanım 139.2

Delta 0.835 Astro-birim

1.

4 numaralı yol Durham'dan itibaren doğuya kıvrılıyor, sonra da Piscataqua Nehri'ni takip ederek kuzey ve kuzeydoğu yönünde ilerliyor. Bu yolda giderken Portsmouth Limanı'nı uzaktan görebiliyorum: başı boş bırakılmış ıstakoz tuzakları, sığ sularda terk edilmiş, boyaları soyulmuş, yan yatmış tekneler.

Bu sefer tek başınayım, on vitesli bisikletin arkasındaki kırmızı küçük vagondaki köpeğiyle güzel bir havada, sabahın erken saatinde yola koyulan Dedektif Palace, emekli.

Cutts Boğazı – Reynes Boğazı – limanın üzerinden geçen uzun Memorial Köprüsü. Birkaç döner kavşaktan sonra 103 numaralı doğu yolu. Çocukluğumun dibe vurduğu dönemin öncesinde birkaç yazı York Beach'te geçirdiğimiz için bu yolu eskiden beri bilirim. Birtakım barbar ruhlular ya da hava şartları yüzünden yerinden kopmuş, park alanında bir devin terk edilmiş oyuncağı gibi duran, bir zamanlar Louie'nin yol kenarı lokantasını gösteren büyük mavi çöreğin yanından geçiyorum.

Güneş neredeyse en tepede, saat dokuza geliyor, asfalttaki çukurlara girmemeye çalışarak ilerliyorum, deniz tarafındaki Portsmouth Bahriye Üssü kapılarını hızla geçtim, üçüncü döner kavşağa girmek üzereyim. *Geliyorum*. 103 numaralı yol eyalet sı-

nırını geçip güney Maine'e girerken ağaçlar sıklaşıyor, otoyol numarası yapmayı bırakıp ortasında soluk sarı çizgisiyle iki şeritli basit bir yola dönüşüyor.

İşte geliyorum.

Fort Riley Portsmouth Limanı'nın kuzey ucunda duvar gibi yükselen bir kayalık üzerine kurulmuş, denize bakan bir kale. Birkaç yüzyıl boyunca Amerikan ordusu tarafından aktif biçimde kullanılmış, Amerikan Devrimi'ne, 1812 Savaşı'na tanıklık etmiş ve İkinci Dünya Savaşı'nda yeşil miğferli yedek askerler deniz kıyısındaki tabyalarda nöbet tutup kuzey Atlantik'ten gelecek Alman denizaltılarını buradan gözlemişler. Sonra da elli yıl kadar anıt park ve müze olarak işlev görmüş. Kayıp adamım Brett Cavatone işte burada kamp yapıyor. Yoldan ayrılıp park alanına giriyorum, sol tarafı sık ağaçlarla, sağ tarafı kalenin yüksek taş duvarıyla çevrili, zemini çakıl döşeli, ince uzun bir park yeri burası.

Bisikletten iniyor, Houdini'yi vagondan alıp yere bırakıyorum. İçimde bir heyecan, havada deniz kokusu var. İşte bu kadar. *Merhaba efendim. Adım Henry Palace.*

Park alanında yavaş yavaş yürürken ellerimi ceplerimden çıkarıp biraz yukarıda tutuyorum; birileri, yani birkaç keskin nişancı tüfeği ve ziyaretçilerinden kaçınmak için nedenleri olan birisi izliyorsa zararsız olduğumu anlayabilir böylece. Park yerinde gri bir Buick LeSabre dışında başka araba yok, o da Quebec plakalı ve dört lastiği de inik. Arka koltukta bir oyuncak ayı ile bir kart oyunu kutusu. Kalenin girişi otoparkın diğer ucunda, tam taş duvarın güneye döndüğü yerde kemerli bir kapı işte, aynı noktada çakıl yerini çim ve çiçeklere bırakıyor. Daha ötedeyse okyanuş.

Silahlarınızı bırakın efendim. Eşiniz sizin eve dönmenizi bekliyor.

"Tamam," diyorum kendi kendime, belki de köpeğime ama o bisikletin yanında kalmaya karar vermiş. Arkama bakınca park alanının öteki ucunda, zincirlediğim bisikletle malzeme taşıma

vagonu arasında zıp zıp zıpladığını görüyorum. Sağ tarafımdaki kale duvarını işaret ediyorum.

"Gelmeyecek misin?"

Houdini oralı olmadan tedirgin tedirgin homurdanıyor, yerleri kokluyor. "Pekâlâ," diyorum. "Bir yere kaybolma."

Kale büyük bir tepenin çeşitli yerlerine dağılmış yarım düzine taş yığını ile çürümüş ahşap kalıntıdan ve deniz kıyısındaki kayalığa kadar inen birkaç dönüm çimli toprak alandan ibaret. Kale yüzlerce yıllık askeri bir tesisten beklenebileceği gibi farklı komutanlar tarafından değişik zamanlarda çeşitli amaçlar için parça parça yaptırıldığından gelişigüzel bir plana sahip. Yine de tüm binalar tek bir ana binanın çevresinde toplanıyor. Ortada sağlam granit bir zemine oturan ve doğum günü pastasının üst katı gibi kalenin üstünde yer alan ahşap kuleli bir gözetleme binası var. Düzgün sekizgen şekli, gelen gemileri gözlemeye ve gerekirse vurmaya yarayan dar tüfek delikli doğu yüzü olmasa bu bina pekâlâ derli toplu kolonyal bir ev, Portsmouth Limanı'nın hoş manzarasına bakan beyaz duvarlı hoş bir yazlık sayılabilir.

Elimi gözümün üstüne siper yapıp dar pencerelere bakıyorum. Brett orada olabilir. Bu binaların birinde mutlaka. Düz mezar taşlarına benzeyen temel taşları arasından toprak ve çimende Brett'ten bir iz olup olmadığına dikkat ederek ilerliyorum.

Piyade askerler binası kare şeklinde, tek sınıflı okul büyüklüğünde, tuğla bir bina. Bir köşe taşında yapının 1834'ten kalma olduğu yazılmış ama çatı yok; belki de hiçbir zaman bitirilememiştir bu bina ya da kale boşaltılırken, çatı malzemesi askerler tarafında başka yerde kullanılmak üzere alınmıştır, geçen ayki yağmalar sırasında Tuhnder'ın tuğla kulübesindeki gibi serseriler tarafından alınıp götürülmüş de olabilir.

Çatısız binada bir süre denizin hışırtısını dinleyerek oyalanıyorum. Dünyanın alacağı görünüm böyle olacak: içi boş bir kabuk, eski hayattan birkaç iz, yıkıntılar arasında dolaşan meraklı havyanlar, gittikçe büyüyen, insan yapımı binaları ve nesneleri örten yaban. Elli yıl içinde her yer burası gibi ıssız, sessiz ve bit-

kilerle bürünmüş halde olacak. Hatta elli yıl bile sürmez, gelecek yıl, bu yılın sonu gibi böyle olur her şey.

Dikkatle hafif yokuştan aşağı, kalenin en doğu ucunu çevreleyen granit duvara doğru iniyorum. Duvarın önünde toprağa dar bir siper kazılmış ama bu siper değil aslında, bir giriş kapısı çünkü ıslak zemine bir merdiven başı oyulmuş ve buradaki kısa, dik bir merdivenden ıslak toprak zeminli karanlık bir odaya iniliyor. Oda nemli, tüfek namlusu gibi dar ve uzun. Tuzlu su, balık ve eski çamur kokuyor. Doğu cephesindeki duvarda sıralanmış dokuz delikten içeriye ışık süzülüyor.

Böyle bir odaya giremeyecek kadar uzunum. Duvarlar tabut gibi üzerime üzerime geliyor, kalbimin çarpıntısını ve bütün vücudumun bir makine gibi çalıştığını beklenmedik bir kesinlikte hissediyorum.

Yavaşça odayı geçiyor, tüfek deliklerinden birinden dışarı doğru eğiliyorum. Güney yönünde bir deniz feneri var, kuzeyde Maine kıyısı dümdüz uzanıyor. Uzakta ufukta yaklaşan bir gemi minik bir siyah nokta gibi gözüküyor, yirmi derece kadar solundaysa mavi-yeşil ufuk çizgisi boyunca başka bir siyah nokta daha var. Bir dakika kadar orada oyalanarak bu iki noktanın yaklaşmasını izliyorum.

Yaklaşmaları bütün gün sürecek gibi. Bunlar dünyanın her yanından gelen aç, bitkin ve umutsuz yolcularla dolu büyük gemiler. Doğu yarımküre boşaltıyor içindekileri.

Onlara bakarken ufuk çizgisinin ucunda, limanın güneyindeki deniz fenerinde bir üçüncü leke beliriyor. Birden dünyanın mermer kaplı düz bir tepsi gibi olduğunu düşünüyorum, biri bu tepsiye hızla çarpıyor ve mermer parçaları doğudan batıya doğru yağmur gibi dökülmeye başlıyorlar.

"Bu gemilerdeki koşulları tahmin etmek güç."

Derin ve sakin bir ses, arkamda bir botun topuğu toprağa çarpıyor, nefes alıp arkama dönüyorum, nihayet karşı karşıyayız.

"Geldikleri ülkeler çok çeşitli ve daha baştan fakirleştirilmişler," diyor Brett Cavatone. Sesi yumuşak hatta bilgece sayılabilir.

"Maia'dan sonra daha fena oldular. Bu gemiler yolcu dolu. Farelerle böceklerin cirit attığı karanlık, nemli ambarlarda seyahat ediyorlar." Sakalı biraz daha uzamış, sık siyah bir vahşi ormana dönmüş. Gözleri kuyu gibi derin ve karanlık. "O gemilerde ne yediklerini, su bulup bulamadıklarını tahmin etmek zor. Yine de geliyorlar."

"Memur Cavatone, benim adım Henry Palace. Concord'dan geliyorum." Cevap vermiyor. Konuşmaya devam ediyorum. "Martha sizi bulmamı istedi benden. Eve dönmenizi rica ediyor."

Brett'in yüzünde hiçbir şaşkınlık belirtisi yok. Onu nasıl, neden bulduğumu anlatırken hiç soru sormuyor. Sadece bir kez başını yukarı aşağı sallıyor. Mesaj ona ulaştı.

"Martha, Bay Cortez'i de buldu mu?"

"Evet."

Tekrar başını yıukarı aşağı sallıyor. "Bay Cortez anlaşmamıza sadık mı?"

"Evet," diyorum. "Sanırım."

"İyi. O halde Martha güvende değil mi? Sağlığı da yerinde?"

"Mahvolmuş durumda. Kalbi kırık."

"Güvende ve sağlıklı mı?"

"Evet."

Brett üçüncü kez başını yukarı aşağı sallıyor ve gözlerini kapatıyor, neredeyse önümde eğilecek. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bekle. Bir dakika."

Bu yolculuğun sonunda bir dakika bile sürmeyen bir konuşma, çabucak hal hatır sorma ve geldiğinize teşekkür ederim deyip gitmek, hiç adil değil, hatta *gerçek* gibi bile değil.

"Ona söylememi istediğiniz bir mesaj var mı?"

Brett gözlerini yumup parmak uçlarını birleştiriyor. Altında kamuflaj pantolon var, üstüne beyaz bir tişört giymiş, ayağında da sandaletler. "Asteroitin çoğu insanı olduğu gibi beni de birtakım zor kararlar almaya zorladığını söyleyebilirsiniz. Martha ne demek istediğimi anlayacaktır."

"Hayır." Başımı iki yana sallıyorum.

"Hayır mı?"

"Kabalık olmasın ama beyefendi, siz asteroit yüzünden evden ayrılmadınız. Asteroit kimseye zorla bir şey yaptırmıyor. Asteroit dediğiniz gökyüzünde hızla hareket eden büyük bir kaya parçası. Herkes ne yapıyorsa kendi kararıyla yapıyor."

Dudaklarından, sakalları yüzünden zorlukla fark edilebilen hafif bir gülümseme geçiyor. "Benden bir mesaj istediniz; şimdi de mesajımı beğenmiyor musunuz?" Sesi derin, ritmik ve sakin, Eski Ahit'ten bir peygamber gibi. "Siz yükümlülüklerinizi yerine getirdiniz; işiniz tamamlandı. Artık ben de kendi işime dönmeliyim."

"Evli bir adamsınız," diyorum. Şansımı zorluyorum artık. Sessizce, kaya gibi kayıtsız bakıyor bana. "Eşinizin aklı karmakarışık. Onu korku içinde, yapayalnız bıraktınız. Dünya sona eriyor diye verdiğiniz sözlerden vazgeçemezsiniz."

İleri sürdüğüm bu bahanelerin nafile olduğunun farkındayım. Brett Cavatone'un amacının yüzyıllardır bu kayalık toprağa kök salmış kalenin taş duvarları gibi derin olduğu belli. Teklifim üzerine Martha'ya, Rocky'nin lokantasına dönmesi, hem olanaksız hem de gülünç geliyor. Neden benim dediğimi yapsın ki? Sırf karısına bir *söz verdi* diye mi?

"Eve dönmüyorum." Çatılmış kaşları ve siyah gözleriyle dik dik bakıyor bana. "Ona böyle söyleyin. Anlaşmamızın feshedildiğini söyleyin ona. Anlayacaktır."

Martha Milano'yu mutfağında gözümün önüne getiriyorum. Acıyla donup kalışını, çay fincanını tutan elinin titreyişini, kendisine yasak ettiği sigaraları arayışını hayal ediyorum. "Hayır," diyorum Brett'e. "Anlayacağını sanmıyorum."

"Adınız Henry mi demiştiniz?"

"Henry Palace. Eskiden polistim. Sizin gibi."

"Anlamadığınız şeyler var Memur Palace. Anlayamayacağınız şeyler."

Bana doğru bir adım atıyor, tank gibi güçlü görünüyor ve aklıma ceketimin iç cebindeki küçük tabanca geliyor. Ama isterse

Brett'in ben tabancayı çekemeden tepeme ineceğinden ve beni yumruklarıyla ezeceğinden hiç kuşkum yok. Odanın tavanından buharlaşmış sular damlıyor, duvarlar terliyor. Bir şey daha söylemek zorundayım; denemeliyim.

"Martha selametinizin buna bağlı olduğunu söylüyor."

"Selamet" kelimesini tekrar ediyor, bir an bu kelime aramızdaki karanlık havada asılı kalıyor. "On dakika içinde bu kaleyi terk etmenizi istiyorum."

Geniş sırtını bana dönüp merdivenlere doğru yürüyor, üstü kapalı geçidin karanlığından dışarı bir adım atıyor.

"Brett? Memur Cavatone?"

Duruyor, arkasını dönmeden, "Evet, Henry?" diyor.

Duruyorum, midem kaynıyor. Saniyeler geçiyor. *Evet, Henry?*

Soruşturmam tamamlandı. Dosya kapandı ama Julia'nın gergin ve heyecanlı sesi beynimde yankılanıyor. *Tehlike mi? Yani, tehlike demek yetersiz kalır...*

Hemen gidemem. Hiçbir şey bilemiyorum ama gidemeyeceğim kadar da farkındayım bazı şeylerin. Brett hâlâ bekliyor. *Evet, Henry?*

"Ne yaptığınızı biliyorum," diyorum. "Julia Stone'la görüştüm, bana niyetinizin ne olduğunu söyledi."

"Öyle demek," diyor sakin bir sesle. "Tamam." Bu adamı şaşırtmak mümkün değil.

"Size yardım etmek isterim."

Brett merdivenden geri dönüp bana yaklaşıyor. İri ellerini bir şöminede ısıtır gibi uzatıyor. Sanki beni kristal bir küre gibi anlamaya çalışıyor.

"Silahlı mısınız?" diye soruyor.

"Evet." Ruger'ı çıkarıp gösteriyorum. Alıp avucunda tartıyor ve çamurun içine atıyor.

"Bundan daha iyisini bulabiliriz."

Birlikte üstü kapalı geçidin yosunlu ve kaygan merdivenlerinden sessizce yukarı çıkıyor, çamur ve yosun alanı geçip gözetleme bi-

nasına geliyoruz. Brett, ucunda kıvrık bir çengel olan uzun bir sopa kullanarak yüksek girişe asılı bir ip merdiveni tırmanabileceğimiz bir mesafeye gelinceye kadar aşağı indiriyor. Önce Brett çıkıyor, hızlı ve çevik; ben de onu izliyorum: hantal bedenimi dengede tutmaya çalışarak, her basamakta durarak, peygamber devesi gibi dizlerim ve dirseklerimden destek alarak.

Neler olacağından hiç emin değilim.

"Portsmouth'da deniz üssü var, Cape Cod'da bir üs var ve Portland, Maine'de eskiden kıyı emniyet istasyonu olan bir yer var, hepsi bu kadar. Üç istasyon ve hesabıma göre sekiz veya dokuz sahil güvenlik botu. Onlara yardım eden *Virginia* adlı bir de nükleer denizaltı vardı ama aylardır gören yok. Kaçtı herhalde, yoksa onu Florida'ya yardıma götürürlerdi."

Bir şey demeden başımı yukarı aşağı sallıyorum. Brett planını anlatırken tedirginlik ve şaşkınlıktan mideme taş gibi bir şey oturuyor. Bizim planımızı.

"Tüm bu tesislerin planlarına sahibim. Hazırlık durumunu tam olarak bilemeyiz ama Maia dönemi öncesine göre, kaynak azlığının yol açtığı firarlar ve teknik sınırlamalar dolayısıyla daha düşük düzeyde olacağını varsayabiliriz."

Brett konuşurken parmaklarıyla gözetleme binasının duvarlarına yapıştırdığı harita ve planları zarafetle gösteriyor. Bunları tarihi resimlerin ve otopark servisi zaman çizelgelerinin üzerine yazmış. Fakat tarihi savaşların eski askerlerinin, portre ressamı ya da ilkel fotoğrafçılara sert ve öfkeli bakışlarını aralarda görmek mümkün. Bence Brett başarılı olacağımız düşüncesinde yanılıyor. Bence Concord Emniyet Teşkilatı gibi bu deniz üssü ve kıyı emniyeti istasyonlarının da eskisinden daha kötü değil daha iyi korunduğunu görebiliriz. Tahminlerime göre önce vur prensibiyle hareket etmesi emredilmiş devriyeler ve güçlendirilmiş duvarların yanı sıra birden fazla kontrol noktası da olabilir.

Brett'in bu tehlikelerle ilgili hesaplarının tamamen soyut olduğu bariz. İnsan haklı bir savaşta olduğuna inanırken başarısız

olacağını ya da öleceğini düşünmez elbette. Brett'in niyeti genelin iyiliği için cinayet işlemek.

Tehlike mi? Yani, tehlike demek yetersiz kalır...

"Bana göre bu iş için," diyorum sakince, "iki kişiden fazlası lazım."

"Aslında on dakika öncesine kadar tek kişilik bir işti," diyor Brett. "Görevimiz elimizdeki imkânlarla yapabileceğimizi yapmak. Elimizden bu kadarı gelir, sonrası Tanrı'ya kalmış."

Tekrar başımı yukarı aşağı sallıyorum.

Deniz üssüne ve kıyı emniyet istasyonuna gireceğiz, gerekirse nöbetçileri ve deniz askerlerini vuracak, gemileri ateşe vereceğiz. Bu gemilerin görev yapmasını engellemek için ne gerekiyorsa yapacağız. Felaketten kaçan göçmenlerin kuzey Atlantik kıyılarında önlerinin kesilmesini durdurmak için tek kişilik, hayır iki kişilik bir savaş. Öncelikle Portsmouth deniz üssüne gidecek, bunda başarılı olursak Fort Riley kalesine geri dönecek, mühimmat tazeleyecek ve aynı hafta daha uzaktaki Portland'a gideceğiz.

"Memur Palace senin buraya bir amaçla gönderildiğine inanıyorum," diyor Brett yüzünü planlar ve eski tarihli istasyon krokileri bantlanmış duvardan bana çevirerek. "Bu planın başarıya ulaşması için buradasın."

Odanın tam ortasında, burnu orta pencereden dışarıya, denize bakan, paslı bir top var. Brett iri yarı gövdesiyle eğilmiş topun içindeki malzemeyi –su şişeleri, gazlı bezler, iyot kapsülleri ve kuru et ile peynir dolu plastik alışveriş torbaları– karıştırırken gözüme bir şey takılıyor: bu malzeme arasında hiç işi olmaması gereken parlak, pembe bir şey. Topun gövdesini hızla kapatıyor, bana tam da beklediğim silahı uzatıyor: Julia Stone'un üniversitedeki zuladan Brett için yürüttüğü M140. Silahı elime tutuşturuyor. Kayıp insan dosyamın ayaklarımın altında toza döndüğünü, altımda eridiğini hissediyorum.

"Ne zaman gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Şimdi," diyor Brett. "Hemen."

Silahları gözetleme binasının tepesinden dışarı atıyoruz, top-

rak zemine arka arkaya pat diye düşüyorlar. Sonra aşağı inmeye başlıyoruz, önde Brett arkada ben. O tam yere ulaştığı anda ben o sırada bulunduğum sondan ikinci basamakta ip merdiveni tutan elimi bırakıyorum ve kendimi olduğu gibi Brett'in üstüne atıp onu yere yapıştırıyorum. Ben toparlanıp uzanarak silahlardan birini alıp Brett'in sırtına nişan aldığım sırada, "Hop," diyor Brett.

"Kımıldama," diyorum. "Dur."

"Ah, hayır, Henry," diyor Brett. "Yapma bunu."

"Sizi aldattığım için özür dilerim, gerçekten." Hızlı hızlı konuşuyorum. "Fakat askerlerin ölümüyle sonuçlanacak bir planı uygulamanıza izin veremem."

Çamura diz çöküyor, başı dua eder gibi hafif öne eğik ve benden başka yöne dönük. "Daha yüce kanunlar var Henry. Yüce bir kanun."

Bunu diyeceğini biliyordum – böyle bir şeyi.

"Cinayet cinayettir."

"Hayır, değildir."

"Özür dilerim Memur Cavatone," diyorum, yaz güneşinden gözlerim yaşararak. "Gerçekten çok özür dilerim."

"Özür dileme," diyor. "Herkes kendi kalbinde yaptıklarının hesabını verir."

M140 alışık olduklarımdan daha büyük bir silah, dolayısıyla o ağırlığa alışık değilim. Silahın üzerinde madeni nişan alma tertibatı yok ve sanki uzun ince bir el feneri monte edilmiş gibi bir dürbünü var. Tüfeği düz tutmaya çalışırken hafifçe titriyor, ellerimi titretmeden durmaya çaba harcıyorum.

Brett hâlâ dizlerinin üstünde ve sırtı bana dönük duruyor, başını hafifçe yukarıya, güneşe doğru kaldırıyor.

"Anlıyorum," diyorum, "Sahil Güvenlik tarafından uygulanan göçmen durdurma ve engelleme politikasını benimsemeyişini anlıyorum."

"Hayır Henry. Anlamıyorsun," diyor yumuşak hatta neredeyse yalvaran bir sesle. "Böyle bir politika yok."

"Ne dedin?"

"Anladığını sanmıştım Henry. Tanrı bu yüzden seni gönderdi diye düşünmüştüm."

Tanrı ya da başka bir evrensel gücün beni buraya gönderdiğini ileri sürmesi rahatsızlığımı ve tedirginliğimi daha da artırıyor. Tüfeği elimde azıcık hareket ettiriyorum.

"Engelleme diye bir şey yok. Katliam var. Yük gemilerine doğrudan hedef gözeterek ateş açıyor, fırsat ellerindeyken batırıyorlar. Sağ kurtulanları da kurşunluyorlar. Hiç kimsenin karaya ayak basmasına izin vermiyorlar."

Güneş ışığı yüzünden gözümü kırpıştırıyorum, tüfeği tutan elim titriyor.

"İnanmıyorum sana."

Bir an sonra Brett tekrar sakin bir sesle ve yeni bir gayretle konuşmaya başlıyor. "Sahil Güvenlik için –artık ne kadarı kaldıysa– hangisi kolay sence? Kütlesel ve kaynak israfına yol açacak bir engelleme girişimi mi yoksa sana anlattığım kitlesel imha mı? Daha sakin olabilir, saldırıları tümüyle durdurabilirlerdi ama o zaman da göçmenler içeri girer, şehirleri istila ederdi. Kaynak ve topraklardan pay alma konusunda son derece atak davranırlardı. Patlamadan sonra hayatta kalma şansını onlar da yakalamak isterlerdi. Bizse… Tanrı bizi affetsin ama buna izin vermemekte kararlıyız."

Ağlıyor. Başını kalenin yeşilliğine doğru evmiş, sesi üzüntüyle boğuk çıkıyor.

"Anladığını, bu yüzden geldiğini sanmıştım Henry."

Elimdeki tüfek titriyor, onu sağlam tutabilmek için uğraşırken bir yandan da olacakları düşünüyorum. Brett'in sesi konuşmaya devam ettikçe giderek gürleşiyor. "Belki de Tanrı sana bu türden koyu karanlıkları göremeyen gözler vermiştir. Senin kaderin böyle olabilir. Fakat rica ediyorum Henry, bana görevimi yerine getirmem için izin ver. Bugün senden bunu rica ediyorum çünkü bu insanların bir bölümünü, hatta tek bir çocuğu bile kurtarsam bugün Tanrı adına bir şey yapmış olacağım. *Biz* ikimiz Tanrı adına bir şey yapmış olacağız."

Ufuktaki lekeleri düşünüyorum. Biraz önce bulunduğum odanın dar pencerelerinden gördüğüm küçücük gemi siluetleri hâlâ yaklaşmaya devam ediyorlar.

"Brett..." diye söze başladığım sırada ani bir hareketle yerde yuvarlanıp öteki tüfeğe ulaşıyor ve büyük bir hızla dizlerinin üstünde doğrulup tüfeği bana çeviriyor, ben de kendiminkini ona doğrultuyorum.

Ateş etmedim. Yapamadım. Nasıl yapabilirdim ki?

Gözüme giren güneşten ve alnımdan akan terden kurtulmak için başımı iki yana sallıyorum. *Çık bu işin içinden, Palace. Hallet şunu.* Birden konuşmaya başlıyorum:

"Nerede olduğunu, ne yaptığını bilen biri var mı?"

"Julia."

"Julia birinin daha bildiğini düşünüyordu. Birinin buraya gelip seni durdurmak istediğini söylüyordu."

"Sadece onun varsayımı ama yanılıyor. Başka kimse bilmiyor."

"Tüm bu planları nereden buldun? Farklı üslerin planlarını?"

"Memur Nils Ryan'dan."

"Kim o?"

"F Birliği'nden eski bir meslektaşım. Aynı zamanda eski bir Sahil Güvenlik kıdemli başçavuşu."

"Bunları neden istediğini bilmiyor mu?"

"Hayır."

Memur Ryan'ın bu belgeleri niçin getirip ona verdiğini sormaya gerek duymıyorum. Bu tür soruların cevabını artık öğrenmiştim: Brett istediği için. Brett böyledir işte.

"Peki," diyorum. "Demek kimse nerede olduğunu bilmiyor; Julia ile benden başka."

"Evet."

"Öyleyse," diye söze başlıyorum ve gözlerimi tüfeğin namlusundan ayırıp onun gözlerinin içine bakıyorum. "Brett bu işi şimdi burada bitirelim. Tek yapman gereken hemen bu işten vazgeçeceğine söz vermek."

"Hayır," diyor kararlılıkla.

Karşılıklı tüfeklerimizi birbirimize doğrultmuş duruyoruz.

"Lütfen Brett."

"Bu insanların bundan başka tek bir şansı bile yok." Brett usul usul, gayet akıcı konuşuyor. "Her şeyi riske atıp binlerce kilometre yol almış insanlar... Tıklım tıklım dolu kargo gemilerinde ter dökmüşler. Belki son derece büyük bir risk almışlar ama bu onların hakkı ve kıyıya otuz metre kala öldürülmeyi hiç hak emiyorlar."

"Evet ama..." *Evet ama, ne, Memur Palace? Ama ne?* "Seninle bir kere yemin ettik, öyle değil mi? Güvenlik görevlisi olarak. Hâlâ yasalara uygun davranmak ve doğru olanı yapmak gibi bir yükümlülüğümüz var."

Üzüntüyle başını iki yana sallıyor. "Söylediğin bu iki şey var ya dostum. İkisi birbirinden farklı şeyler."

Hafif bir yükselti üzerinde duruyorum; Brett ise hâlâ dizlerinin üstünde olduğu için epey uzunmuş gibi hissediyorum. Tepemizden kanat çırparak bir kuş, ardından bir kuş daha geçiyor ve rüzgâr esiyor. Bu her zamankinden daha güçlü bir yaz rüzgârı ve rüzgârla birlikte, dalgaların vurduğu mendireklerden barut ve balık kokusu geliyor. Kayalık yüzeye çarpan dalgaların sesini hafif de olsa duyabiliyoruz.

"Üçe kadar sayacağım," diyorum, "sonra ikimiz de tüfeklerimizi aşağı indireceğiz."

"Kabul," diyor

"Sonra da ne yapacağımızı konuşalım."

"Tamam."

"Üçe kadar sayıyoruz."

"Bir," diyor Brett ve tüfeği omzundan biraz aşağı indiriyor, ben de aynısını yapıyorum ve omuz kaslarımın biraz olsun rahatladığını hissediyorum.

"İki," diyoruz birlikte ve tüfeklerimizi kırk beş derece açıyla yere doğru yöneltiyoruz.

"Üç," diyorum ve tüfeğimi bırakıyorum; o da kendi tüfeğini bırakıyor.

Bir an öylece kalakalıyoruz; sonra ikimiz de gülümsemeye başlıyoruz. Yeşil sahalardaki iki onurlu adam gibi. Brett diz çöktüğü yerden doğrulurken elini uzatıp "Dostum..." diyor. Ben de elimi uzatıyorum, o anda sanki gökyüzü ikiye yarılıyor, keskin bir ateş sesiyle birlikte kolumda korkunç, yakıcı ve büyük bir acı hissediyorum. Kimin ateş ettiğini görebilmek için arkama dönüp baktığım sırada Brett yere yıkılıyor, kolları ve bacakları çimlerin üzerinde yüzüstü yatıyor. Kolumu tutarak ona doğru atılıyorum, ismini bağırıyorum. Yanına uzanıyor, nefes nefese daha fazla ateş edilecek mi diye beş saniye, on saniye bekliyorum. Sahada kurşunlanan birinin yaşadığı travma sırasında yapılması gerekenleri getirmeye çalışıyorum aklıma, teneffüs, yaralara tampon filan ama nafile: kurşun Brett'in iki kaşının tam ortasından girip yüzünün yarısı parçalamış. Yapılacak bir şey yok. Brett öldü.

Önce koluma turnike uygulamam lazım. Bunu biliyor, bu kadarını hatırlıyorum, ayrıca açılmış bir musluk gibi fışkırarak kanadığına, kolumdan çağlayarak parlak kırmızı bir kan geldiğine göre başka ne yapabilirim ki? Kan gömleğimle ceketimi koyu kırmızıya dönüştürerek ayaklarımın arasından toprağa akıyor. Brett'in yerde yatan cesediyse hemen yanı başımda.

Tuhaf, çünkü kolumdan fışkıran kanı izlerken, bunlar başka birisinin başına geliyormuş gibi hissediyorum, sanki başka bir adamın ceketinin kolu böyle parçalanmış, kan fışkıran yara da başka birine ait. Vurulduğum anda hissettiğim o ani, korkunç acı tamamen ortadan kayboldu, sağ kolumun üst kısmındaki, bisepsin yakınındaki yara görebildiğim, ciddi olduğunu anlayabildiğim bir şey artık ama *hissedemiyorum*.

Şoktayım. Bu his eksikliğinin sebebi kanıma pompalanan adrenalin. Tıpkı deniz suyunun bir geminin deliklerinden ambarlarına doluşu gibi. Koluma kasap tezgâhındaki bir ete bakar gibi bakıyorum: Kurşun kol atardamarını delmiş ve hızla kan kaybediyorum, değerli mililitreler Fort Riley toprağına karışıyor. İlk yardım ve suni teneffüs eğitimi aldım ve Concord Emniyet Teş-

kilatı yönetmeliği gereği bu eğitim her yıl tekrarlandı. Bana ne olacağının farkındayım: kan kaybı, baş dönmesi, üşüme, soğuk ter ve sonunda büyük bir yüksek ateş riski, her şey büyük riskli şu an, çünkü silahla yaralanmalarda genellikle acil tıbbi yardım gerekir, hele de atar damar yarasıysa. "Büyük bir kol bacak kaybı ve/veya ölüm riski."

Yarayı stabilize edip hastaneye gitmem lazım.

Brett bir metre uzağımda, sere serpe yatıyor yerde. Yüzündeki korkunç yara, toprak üstünde kıpırtısız. "*Anlaşmamızın feshedildiğini söyleyin ona.*" *Neden böyle dedi? Ne demek bu?*

Kendini topla Palace. Koluna turnike yap.

"Tamam," diyorum kendi kendime. "Of."

Toprağı araştırıp kısa kalın bir tahta parçası buluyorum. Uzun süreli olarak işe yaramaz ama ayakta durabilmek, bisikletime ulaşıp ilk yardım malzemelerini alabilmek için kanı hemen durdurmam lazım. Hatta bunu otuz saniye önce yapmış olmalıydım. Yarayı sıkmak için şimdilik kravatımı kullanabilirim ama elimi uzattığımda kravatım yok. Onu dün –dün müydü sahiden?– New Hampshire Üniversitesi'nde çıkardım, şimdi çöldeki yılan derileri gibi kampüsün kıvrımlı yollarından birinde yerde yatıyor olmalı. Sol elimi uzatabildiğim kadar uzatıyor, yaramı bir yere sürtmeden vücudumun öteki yanını hareket ettirmeye çalışıyorum ve öne doğru eğilip yavaş yavaş bir ayakkabımla çorabımı çıkarıyorum. Yüzümü buruşturarak çorabın bir ucunu dişlerimle ısırıp kolumun etrafına bağlıyorum, eroinmanlar gibiyim, bir gün önce yemek çadırında karşılaştığım hırpani kılıklı adam, sakallı ihtiyar müptezel geliyor aklıma. Şerefinize efendim, diye düşünüyorum deli gibi, bir yandan da yaranın üst tarafındaki ince kumaşla kalın kol kası arasına tahta parçasını sıkıştırıyorum. Çorabı tahta parçasının etrafına sarıyorum ve kan akışı yavaşlarken hafif bir karıncalanma hissediyorum. Kolumdaki yamuk yumuk deliğe bakınca kanın iyice yavaşladığını, artık ince bir sızıntı halini aldığını görüyorum.

"İşte böyle," diyorum koluma. "İşte böyle."

Acı yok hâlâ. Yarım saat içinde bu şok halinden kurtulacağım, ağrı giderek şiddetlenerek altı yedi saat devam edecek. İlk Yardım Uzmanlığı kursunda dağıtılan deniz yeşili zeminli broşürdeki yazı geliyor gözümün önüne: VAKİT HAYATİ ÖNEMDE. Yarayı hızla stabilize et, yaralı hastaneye ulaştırılıncaya kadar stabil halde tut.

Hastane mi Henry? Hangi hastane?

Çorabın dişlerimin arasındaki ucunu gevşetir gevşetmez kolumdaki ucu da gevşiyor. Bu beni belki on dakika ancak idare eder. Ayağa kalkmaya çalışıyor, sarsak bir şekilde park alanındaki bisikletime doğru ilerliyorum.

Herkes hep aynı şeyi söyledi: *Brett böyledir işte.* Artık yavaş yavaş bunun ne demek olduğunu anlamaya başlıyorum. İlginç bir adam, doğuştan güçlü. Karizmatik, düşünceli, doğrucu ama tuhaf.

Vurulduğumuz yerle park alanının girişinde bisikletimi zincirleyip bıraktığım yer arasında yarı yolda durup dinleniyorum.

Anlaşmamız fesh edildi, dedi. Karı koca arasındaki sevgi dilinde böyle bir kelimenin yer alması ne kadar garip: *Feshetmek.*

Olanlara dair pişmanlıklarım arasında Brett'in onu bulmaya neden geldiğimi, niye onunla ilgilendiğimi hiç sormaması da var. Oysa benim buna cevabım vardı: *Çünkü birine söz verdim Memur Cavatone, ve uygarlık verilen sözlerden ibarettir, o kadar. İpotekler, evlilik yeminleri, yasalara uygun davranmak ve yasayı koruyup uygulamak için verilen sözler, hepsi aynı. Artık dünya, bütün köhne dünya yıkılıyor ve tutulmayan her söz, yıkılan dünyanın tahta tarafına atılan küçük taşlara döndü.*

İyice kana bulanmış turnikeyi biraz daha sıkmaya, her an kolumun sızlamaya başlamasından korkarak güçbela ilerlemeye çalışırken, içimden bunları söylüyorum Brett'e. Ölse de cevap veriyorum ona ve anbean burada ölme ihtimalim artıyor.

Bisikletime ulaştığımda dandik turnikem kan içinde, çorabı çö-

zer çözmez kan fışkırıyor. İlk yardım çantasından siyah pnömatik turnikeyi güçlükle çıkarıp yaranın üst tarafından koluma doluyor, olabildiğince çabuk şişiriyorum, gözlerim sımsıkı kapalı, bütün gücümle sıkıp duruyorum pompayı.

Duraklıyorum o anda. Henüz başım dönmüyor; şiddetli bir ağrım yok. Bir an olsun da düşünebiliyorum. Olduğum yerden 3 numaralı yolun virajını, park alanını her yönden çevreleyen sivri tepeli ağaçları görebiliyorum.

Soruyu bilincimin derinliklerinden aydınlığa çıkarıyor, *Hangi hastane Hank?* diye soruyorum kendi kendime. Hangi hastaneyi seçeyim diye sormuyorum bunu, önemli ölçüde kan kaybetmiş birinin bisikletle ulaşabileceği mesafede hangi hastane var onu bulmaya çalışıyorum. Belki bir belki yarım litre kan kaybetmişimdir. En yakın yerleşim yeri Portsmouth ama orada açık bir hastane olup olmadığını bile bilmiyorum. Ya Durham? New Hampshire Özgür Cumhuriyeti'nde yemek çadırı olduğuna göre mutlaka bir sağlık çadırı da olmalı; o bodrum katların birinde bir sağlık görevlisi pensleri ve hipodermi iğnelerini kocaman bir ıstakoz tenceresinde kaynatıyordur herhalde.

Acaba yük vagonunu almadan gitmek daha mı kolay olur? Biraz daha hızlı gidebilmek uğruna, su, yiyecek, gazlı bez ve antiseptik maddeleri bırakmak acaba ne kadar riskli ya da akıllıca olacak? Eğilip ne kadar suyum kaldığına bakıyorum, keşke daha fazla olsaydı.

İşte. Şimdi. Acı. Geldi sonunda.

"Tanrım," diyorum önce ve sonra bir çığlık atıyorum: "Tanrım!" Başımı geri atıp daha yüksek sesle bir kere daha haykırıyorum. Canım yanıyor, canım öyle yanıyor ki sanki kızgın bir ütüyü koluma bastırıyorlar. Yaralı kolumu sağlam kolumla kavrıyor, yine çığlık atıyorum.

Yere çöküp büzülüyor, gözlerimi yumuyorum, topuklarımın üzerinde sallanıyorum, nefesim sıklaştı ama yeterince oksijen alamıyorum. "Tanrım, tanrım."

Acı yaralı kolumdan çıkıp omzuma, göğsüme, boynuma yük-

seliyor ve bütün üst bedenime yayılıyor. Hâlâ yolun kenarındaki otoparkta iki büklüm durduğum yerde bir iki derin soluk alıyorum. Bir süre sonra ağrı geri çekilen bir dalga gibi azalınca gözlerimi açıyorum ve yerde bütün canlılığıyla parlak portakal rengi bir yaprak görüyorum.

Fakat bu bir yaprak değil. Gözlerimi dikip dikkatle bakıyorum: sahte bir yaprak. Sol elimle yerden alıyorum. Bir kumaştan, sentetik kumaştan yapılmış bir yaprak.

Aklıma o anda sanki benim değil de başka birinin düşüncesiymiş de oraya yekpare halde bırakılıvermiş gibi bir düşünce geliyor: *Çok mantıksız bu.*

Çünkü bunun, bu sahte yaprağın ne olduğunu biliyorum. Profesyonel keskin nişancılarla polislerin uzun süre kimsenin dikkatini çekmeden gizlenebilmek için giydiği, bütün bedeni kapatan bir çalı kıyafetinin parçası bu. Polis eğitiminden değil beni tam üç kere bu işe biraz olsun merakımı uyandırabilmek için ava götüren dedemden öğrenmiştim bunu. Görünmemek için böyle yapraklı bir elbise giyip bir kenara çökmüş bir avcı arkadaşını gösterip onunla alay ettiğini hatırlıyorum: "İnsan avlıyorsan giyersin bunu, tavşanlar için değil." İnsan öldürmek için kullanılan bu kamuflaj giysisini çalı kıyafeti gibi komik bir kelimeyle adlandırmasını ve alaycı ifadesini hâlâ hatırlıyorum.

Acı ani bir dalga halinde tekrar başlıyor ve nefesim kesilerek yerdeki çakılların üzerine çöküyorum. Elimde hâlâ o garip yaprak var. *Çok mantıksız bu.*

Acı geçince, daha doğrusu hafifleyince taş duvarın yukarısına bakıp yolla kale arasındaki ağaçlık sırtta keskin nişancının bulunduğu noktayı bulmaya çalışıyorum. Kurşunun izlediği yolu silahın namlusundan çıkıp gelen kırmızı bir kurdele şeklinde hayal ediyor ve bir tahmin yürütüyorum. Yaklaşık üç yüz metre. Keskin nişancı olduğuna hiç şüphem yok, Brett'in gözleriyle benim koluma uzaklığı rahat rahat üç yüz metre vardır. Brett'in Sahil Güvenlik ve Donanma'dan bir keskin nişancı tarafından vurulup öldürüldüğüne tanık oldum. Onu buraya kadar izleyen,

kamuflaj giysisiyle bekleyen ve kaleyle yol arasındaki ağaçların arasından ateş eden profesyonel bir katildi. Çılgın bir adamın harekete geçmesine engel olan bir saldırı.

Ne o zaman bu? Niye hiç mantıklı değil?

Daha soruyu sorarken cevabı biliyorum: Çünkü Brett hayır dedi. Hayır, kimsenin haberi yoktu. Nerede olduğunu kimseye söylememişti. Julia hariç, Julia da bana söyledi.

Öyleyse ordu nasıl oldu da Brett tam harekete geçeceği sırada ve kimsenin bundan haberi yokken bir keskin nişancı gönderdi?

Yeni bir acı. Daha fena. En fenası. Başımı geri atıyor ve inliyorum. Bulantı midemden dalga dalga boğazıma yükseliyor. Acı kolumdaki yaradan patlamalar halinde yayılıyor, gözlerimin önünde benekler uçuşuyor; geriye doğru uzanıyor ve ona kadar yavaş yavaş sayıyorum. Beynimin arka bölümlerinde bir uyuşma başladı. Brett bana başka kimse bilmiyor dedi. Yalan söylemesi için bir neden yoktu.

Peki ya ona planları veren Sahil Güvenlik'te çalışan arkadaşı? Brett'in tam olarak neyin peşinde olduğunu anlamadı mı adam? Acaba ispiyonlayıp Brett'i izleten o mu?

Başka bir şey daha var, bir şey... Derin nefes alıp ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Kaledeki binaya ait olmayan bir şey. Acı düşünmemi zorlaştırıyor Hareket etmeyi, hatta var olmayı güçleştiriyor. Park alanının çakıllı zeminine oturup sırtımı duvara dayıyor, koluma bakmamaya çalışıyorum.

Bir renk.

O top gövdesinin içinde pembe bir şey.

Ayağa kalkıp katilin kendi on vitesli bisikletiyle otoyola doğru kaçtığı yere doğru bakıp tökezleyerek yine yere oturuyorum.

Julia Stone'u, Martha Cavatone'u, bu olayın nedenlerini düşünüyorum. Zihnim süratle Fort Riley'ye gelene kadar karşılaştığım kişileri ve gördüğüm silahları bir bir tarıyor. Julia'nın M140A'sı, Rocky'nin paintball tabancaları ve hedef tahtası, benim küçük Ruger'ım. Pizza dükkânının önünde karşılaştığımızda Jeremy Canliss ceketinin cebine kısa burunlu bir tabanca sı-

kıştırdı. Hayır, hayır böyle bir şey olmadı. Hayal mi ettim bunu? Öyleydi değil mi?

Fark etmez. Gerisayıma başlamış Amerika burası. Herkesin silahı var.

"Bir hastane." Boğazımdan büyük bir ciddiyetle bu sözler dökülüyor, sertçe kendimi fırçalıyorum. "Silahları boş ver. Brett'i boş ver. Bir hastaneye git."

103 numaralı yola bakıyorum. Asfalt siyahımsı yapışkan bir buhar çıkararak sıcaktan eriyor. Güçbela ayaktayım. İlk yardım broşürünün yeşil yaprakları rüzgârla tek tek açılıyor ve bana baş dönmesinin giderek artacağını söylüyor. Dört saat içinde acı azalacak ama buna karşılık kolumdaki yumuşak dokudan kan çekilecek ve kolum ölmeye başlayacak.

Bisiklete boş gözlerle bakarken kararımı zaten verdiğimi fark ediyorum. Geç bile kaldım. Böyle bir durumda bisiklete binip hastaneye gitmek fikri çok saçma. Çılgınlık. Bisikleti kullanamam ki. Neredeyse yürüyemiyorum zaten. Gülerek yüksek sesle söylüyorum:

"Henry, *bisiklet* süremezsin."

Arkama, Brett'in yüzü güneşe dönük cesedinin durduğu yere bakıyorum. Kayıp kişi soruşturmamın başarısızlıkla sonuçlandığını bildirmem lazım. Neden evi terk ettiğini biliyorum, tamam, hatta nereye gittiğini de öğrendim ama öldü ve ben onu ölümden koruyamadım.

Yine de onu kimin vurabileceğine dair birkaç dağınık, yüksek ateşli fikirlere sahibim.

Kırk beş dakikalık bir mücadeleyle park alanından gerisingeri geçip taş kemerden içeri, kaleye giriyorum ve sürüne sürüne yumuşak toprak alanı geçip gözetleme binasına ulaşıyorum. Artık sancı azalmıyor, ben yürüdükçe yoğunlaşıp vücuduma daha da yayılıyor. Gözetleme binasının titrek gölgesine ulaştığımda soluğum düzensizleşiyor, iki büklüm oluyorum; çizgi filmlerde ölen yaşlı adamlar gibi hızlı çekimde bozuluyorum sanki. Yaralı

kolumun üstüne yere yuvarlanıyor, elektrik çarpmış bir çocuk gibi çığlık atıyorum ve yukarıdan sallanan ip merdivene, binanın parlak ahşap ön yüzüne doğru sırtüstü devriliyorum.

Merdivenden yukarıya bakıyorum. Bir saat önce Brett'in arkasından güçlükle tırmandığım kalın kenevir halatından basamakları White Park'daki çocuk oyun alanında bulunan tırmanma oyuncağına benziyor. Bu yaralı ve bitkin halimle benim için tırmanmam gereken bir taş duvar, bir dağ yamacı âdeta.

Yavaşça ayağa kalkıp yukarı bakıyorum ve güneşten dolayı gözlerimi kırpıştırıyorum. Güneş başımın üstünü yakıyor.

"Bir," diyorum ve güçlü bir nefes alıp dişlerimi sıkıyor, bütün ağırlığımı sağlam koluma verip kendimi merdivenin ikinci basamağına kadar yükseltiyorum.

Sonra duruyorum, nefes nefeseyim ve henüz yerden yarım metre yüksekteyim, başımı güneşe doğru kaldırıyor, gözlerimi kapatıyorum, başımdan akan terler yakamı ıslatıyor. Gücümü toplamak için birkaç dakika –beş dakika mı, daha mı fazla yoksa?– bekliyorum.

"İki," diyorum sonra.

Nefes al, hazır ol, homurdan ve kendini yukarı çek. Üçüncü, sonra dördüncü basamak, her basamakta kendimi yukarı çekip nefes nefese kalıyor, dinleniyor, güneşin altında pişerek, terin omurgamdan ve kollarımdan aşağı aktığını, kemerimde toplandığını, kol altlarımın ter içinde kaldığını hissediyorum.

Merdivenin yarısına geldiğimde, yani onuncu basamakta artık daha fazla çıkamayacağımı, imkânsız olduğuna karar veriyorum. Burada da ölsem olur.

Yorgunum, susadım ve ter içinde kaldım. Özellikle susuzluk giderek her şeyin, yorgunluğun, baş dönmesinin hatta yükselen ateşimin ve o âna kadar bana büyük ıstırap veren acının bile önüne geçiyor. Gözetleme binasında ne bulmayı umduğumu hatırlamıyorum.

Önemli değil. Daha fazla devam edemeyecek kadar yorgun, bitkin ve susuzum. Oracıkta öğleden sonra güneşinde yanan iki

yüz yıllık ahşap duvarın dibinde, kan ter içinde öleceğim. Maia geldiğinde beni kuru bir kabuk olarak burada bulup denize sürükleyecek.

Köpek merdivenin dibinde havlıyor. Onu elbette göremiyorum. Ama sesini duyuyorum. Bir kere daha, yüksek ve tiz bir sesle havlıyor.

"Hey," diyorum ölü bir yaprak gibi havada usul usul sürüklenen bir sesle. Hafifçe öksürerek boğazımı temizliyor, dudaklarımı yalıyor ve yine sesliyorum: "Selam oğlum."

Houdini ya açlıktan veya korkarak ya da sadece uzun bacaklarımı görse de beni bulduğu için mutluluktan havlamaya devam ediyor. Son iki saattir ağaçlar arasında sincap peşinde koşarken ya da kovalanırken kayboldu herhalde. Fakat bu yorgunluğumla başım dönerken onun deli gibi havlaması bana bir cesaret veriyor, tırmanmam için, bir basamak, sonra bir basamak daha çıkmam için ısrar ediyor sanki.

Küçük köpeğim en kritik anda tekrar ortaya çıktı, kendi dilince bana sanki selametimin merdivenin tepesinde olduğunu anlatmaya çalışıyor. Devam ediyorum ben de. Tırmanıyorum.

Merdiveni çıkınca, gözetleme binasının zeminine uzanıp bir süre öksüre öksüre yatıyorum. Boğazım kupkuru, çökmüş bir maden ocağı gibi tıkandı. Gücümü biraz toplayınca yerde sürünerek topun gövdesine ulaşıp ucunu açmayı başarıyorum. Sekiz on kiloluk bir su bidonu bulup ağır bidonu ağzıma götürürüyorum ve çölde kaybolmuş biri gibi, yüzüme ve göğsümü ıslata ıslata, kana kana su içiyorum. Suyun yüzeyine çıkmış bir yunus gibi biraz soluklandıktan sonra tekrar içmeye devam ediyorum.

Sonra boşalan plastik bidonun elimden düşmesine izin veriyorum, binanın zeminindeki ahşap kirişler üzerinde tangır tungur sesler çıkararak yuvarlanıyor.

Ardından tekrar top gövdesinin başına geçiyor ve bir dakikada aradığım pembe şeyi buluyorum. Pek de iyi saklanmamış, elbiselerin ve bir el fenerinin altında duruyor, kenarları Brett'in

parmaklarının, barutun tozundan lekelenmiş, köşeleri yıpranmış, katlanmış, kirli ama hâlâ tarçın kokan, pembe renkli bir defter yaprağı.

Yüksek sesle gülüyorum; sesim kuru ve hırıltılı. Martha'nın günlüğünden bu sayfa. Alıp havada sallıyor, sağlam elimle avucumda sıkıyorum. Sayfanın bir ucu sanki zorla koparılmış gibi çentikli ve yırtık. Brett'in sığınağının tavanına bakıyor, kâğıdı göğsüme bastırarak ve büyük bir şaşkınlık içinde gülümsüyorum. Tekrar tekrar okuduktan sonra anlamı birikiyor etrafımda ama üşümeye de başlıyorum ve başım dönüyor, bu yüzden yırtık defter sayfasını göğsüme bastırıyor, eski tahta duvara yaslanarak gözlerimi kapıyorum.

Aşağıda havlayıp duruyor. Güzel ve sadık Houdini herhalde uyanık kalmam için yüksek sesle havlıyor. Belki de geçen bulutlara sesleniyordur. Hatta köpeklerin huyu olarak da bilinen ses talimi yapıyor olması bile mümkün.

Gözlerimi açmam *lazım*; açıyorum ve karşımdaki duvara bakarak düşünmeye çalışıyorum. Houdini'yi kontrol etmem gerek. Oturduğum yerden karın üstü sürünerek kapıya doğru gidiyorum. Kolum artık acımıyor ama bu da iyiye işaret sayılmaz. Kenardan bakıyorum; orada, kararlı biçimde duvarın kenarından yukarıya yani bana doğru havlıyor.

"Aferin oğlum," diyorum fısıltıyla, gülümsüyorum ona.

Güneş biraz alçalmış, ışığı azalmış ama köpeğimin gözetleme binasının aşağısında ölü kuşlardan bir piramit yaptığını rahatça görebiliyorum. Acaba bunları benim şerefime kurban mı etti yoksa beni kandırmaya mı çalışıyor? *Bak sahip, bak! Hayatta kalırsan bu kuşları yiyebilirsin.*

"Aferin oğlum," diyorum ona yine. "Akıllı oğlum benim."

Biraz daha zaman geçti. Saatime bakabilsem saatin kaç olduğunu, bir nehre kurulan barajlar misali kolumun büyük bir kısmının kan dolaşımımından nasıl koparılalı ne kadar zaman geçti-

ğini anlayabilir, böylece ölüme ya da sağ kolumu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı hesaplayabilirim.

Vücudumda aşağı yukarı gezinen bir acı var. Eski günlerde el ve ayaklarınızı bir makineye kayışlarla bağlar, önünüzde bir tekerleği çevirerek konuştururlardı sizi. Hatta konuşturmayı bile denemez, acıyı tecrübe edişinizi izlerlerdi. Belki de bu makineyi çalışırken görme fırsatını bulamayan biri izlesin diye yaparlardı bunu sadece. İnsanı düşüncelere sevkeden bir şey daha işte, tamam insanoğlunun sonu geldi, ne yapalım yani?

Bir daha okuyorum, şu pembe sayfayı yani, Martha'nın hafif eğik el yazısıyla, baştan sona büyük harfle yazdıklarını. Tıpkı banyo lavabosunun üstüne, duvara yazılmış Azize Catherine alıntısı gibi. Ama üslubu farklı bu sefer, fazlasıyla farklı:

O ÖLDÜ N. ÖLDÜ GERÇEKTEN
ÖLDÜ.
YÜZÜNÜ BİR DAHA ASLA GÖREMEYECEK ONU ÖPEMEYECEĞİM
GÖZLERİMİ KAPAYINCA KARŞIMDA GÖRÜYORUM ONU ALTIN DİŞLERİNİ GÖSTEREREK
GÜLÜMSEMESİNİ SARMA SİGARASINI APTALCA DÖVMELERİNİ
AMA GÖZLERİMİ AÇINCA YOK
OLUYOR
TAMAM O HALDE DÜNYA YOK
OLSUN ZATEN ONSUZKEN YOK
OLMUŞ SAYILIR DÜNYA AMA

Böyle bitiyor, bir düşüncenin tam ortasında, bir sonraki sayfada devam etmek üzere. Sayfa başında bir tarih var, 5 Temmuz, yani birkaç hafta öncesi.

Öldü, diye yazmış Martha. *N. öldü. Gerçekten öldü.*

Kim Martha? N. kim?

Hâlâ saatime bakmıyorum ama vaktin geç olduğunun farkın-

dayım. Gün akşama doğru ilerliyor, dar pencerelere gün ışığı vuruyor, sonra kayboluyor. Keşke düşüncelerimi ortaçağda olduğu gibi postacı kuşlarla gönderebilsem. Kuşlar içinde bulunduğum bu kasvet odasına dışarıdan yeni haberlerle dönebilse.

N. kimdi Martha? Altın dişli, elde sarılmış sigara içen, komik dövmeli kişi kimdi?

Elektrik jeneratörünün yanındaki depoda daha kaç silah var Julia Stone? Gidip benim için kontrol eder misin? Hiç bakma ihtiyacı duydun mu yoksa birini de sen mi yürüttün?

Brett'in devriye polisliğinden iş arkadaşı Memur Nils Ryan'ın adı N harfiyle başlıyor. Ama başka bir N. var, sadece hatırlayamıyorum. Dünya dönüyor. Bu soruşturma dümdüz bir çizgiden ibaretti, basit ve açıktı: Adamı bul. Şimdiyse yolun etrafında büyüyen yabana benziyor, dünyayı bir çalılığa, bir labirente, bir keşmekeşe çeviriyor.

Kolumun üst ve alt taraflarını sıkıyorum ama his yok. Ayrıca nefesim hırıltılı, düzensiz. Bir an öyle bir eşiğe geleceğim ki artık benim için "kolumu mu kaybedeceğim yoksa ölecek miyim" ikilemi anlamsızlaşacak, hem kolumu kaybecek hem de öleceğim.

Çocuklar iyi olacaklar. Quincy İlkokulu'ndaki Alyssa ile Micah Rose. Dedektif Culverson'dan onlarla ilgilenmesini rica ettim. Culverson'ı düşününce gülümsüyorum – herhalde Somerset Lokantası'nda tek başına akşam yemeği yemiş, Ruth-Anne'e kibarca borcunun ne tuttuğunu soruyordur şu an.

Güneş parlaklığını kaybediyor. Akşam geliyor. Sonra da gece çökecek.

Benim için artık tek sorun Nico çünkü onu ikimizden biri ölünceye kadar koruyacağıma söz verdim. Sarhoştu, ben de on Beş yaşındaydım, ona söz verdim ve dediklerimde samimiydim. Özür diliyorum ondan, aklımın bir köşesinde. Telepatik bir mesaj gönderebileceğim birisi varsa o da Nico'dur, kız kardeşim, sonra aklımı boşaltıyorum ve düşüncemi havaya bırakıyorum, Nico, canım benim, çok üzgünüm.

Gözlerimi açıyorum ve gayriihtiyari saatime bakıyorum. 5.13. Yani yaralanalı, kurşun kol kasımı deleli neredeyse altı buçuk saat geçmiş.

Uzun bir süredir Houdini'nin sesi çıkmıyor. Belki de anlaşmamızı feshetmeye karar verdi, koruya kaçtı ve bir ayıbalığına ya da kurda dönüştü. Eh, bu da onun için iyi bir şey. Sanki yerinde olup olmadığını kontrol eder gibi yüzümü yokluyorum. Kirli. Girintili çıkıntılı. Daha önceden hatırlamadığım çizgiler var. Bıyığımın kenarları karmakarışık uzamış, dalgaların bozduğu bir sahil şeridi gibi yamuk yumuk. Nefret ederim bundan.

Martha'nın günlüğünden koparılmış sayfayı tekrar okuyorum. ÖLDÜ. N. ÖLDÜ. GERÇEKTEN ÖLDÜ.

Aniden ateş edilmeye başlanıyor, bir iki değil onlarca silah birden ateş ediyor, tabii ki kımıldayamadığım için kıyıya inemem, sadece dar pencereden bakıp aşağıdaki dehşeti izleyebiliyorum.

Bu uzun, sıcak ve zor günün sabahında ufukta leke halinde gördüğüm gemilerden biri limana yaklaşmış ve deniz fenerinin yanına demirlemiş. Devasa, metal kenarlı bir kargo gemisi, kıyıdan bir kilometre kadar açığa demir atmış ve güvertelerden onlarca küçük tekne indiriliyor, annelerinin çevresine doluşmuş süt emen yavrular gibi. Bu küçük teknelerin altı yedi tanesi kıyıya doğru harekete geçmiş, içleri insanlarla dolu ve küçük motorları çalışıyor. Ve şu anda, ben izlerken, üstlerine ateş açılıyor.

"Hayır," diyorum fısıltıyla.

Ama her şey Brett'in dediği gibi, Sahil Güvenlik koruma botu sade hatları, soylu biçimi, kalın direkleri, anteni ve demir pruvasıyla kıyaya dik duracak şekilde yanaşmış ve gelen teknelere can simidi yerine namlunun ucunu uzatıyor.

Koruma botu suyu bombardıman edip köpük dağları yaratırken küçük tekneler boşu boşuna manevra yapıp sağa sola kaçmaya uğraşıyorlar.

Martılar silahların ateşlendiği noktadan hızla uzaklaşıyor, havada dönüp duruyorlar.

"Hayır," diyorum bulunduğum pencereden ama bu gülünç ve boşuna bir çaba. "Hayır."

Tekneler alabora oluyor; insanlar haykırarak suya düşüyor, çırpınarak birbirlerine tutunmaya çalışıyorlar. Aralarında yaşlı kadınlar, çocuklar ve genç adamlar var. Bense yaralı kolumla bir odada hapsolmuş, öksürerek, başım dönerek çaresizce boğulmalarını seyrediyorum, sahil koruma botuysa kalanları toplaması için hız tekneleri gönderiyor.

"Durun," diye fısıldıyorum, gözlerimi zar zor açık tutuyorum. "Polis."

Çocuklar birbirlerinin eteğine yapışmış, küçük bedenleri dalgakırana doğru sürükleniyor, gemilerin bıraktığı köpüklü suya çarpıyor, haykırmak için ağızlarını açıyor ama dalgaların altında kalıyorlar.

Her şey olup bittikten sonraki sessizlikte bir uykuya dalıyorum; gördüğüm feveranlı rüyada Brett hayatta, yanım çömelmiş, gözetleme binasının dar penceresinden M140 tüfeğiyle nişan alıyor. "Ben demiştim," demiyor. Öyle biri değil o. "Feshedildi," diyor yalnızca. "Anlaşmamız *fesheldildi.*" Tüfeğinin namlusununun tıpkı çizgi filmlerdeki gibi dışarıda bir yay çizip yan pencereye girdiğini, yüzüne nişan aldığını söylemek, uyarmak istiyorum onu.

Yapma, diyorum, *ateş etme.* Fakat dudaklarım kımıldasa da çıkmıyor sesim, Brett ateş ediyor, aniden düşüp takla atıyor, biraz yuvarlandıktan sonra yerde hareketsiz kalıyor.

Bir sonraki rüyada elinde orta namlulu bir av tüfeği var. İkimiz birlikte çatıdayız. Bu sefer gülümsüyor ve dişleri parlıyor, biraz geriye eğilip havaya ardı ardına birkaç el ateş ediyor. Asteroiti vurup düşürüyor, Houdini de gidip kaya ve metalden oluşan, yanan gök cismini av ördeği gibi ağzında tutarak yanımıza getiriyor.

Uyanıyorum çünkü uzaktan, aşina olmadığım bir ses yükseliyor ve aklıma ilk gelen şey şu: *Gitmek istiyordu.*

Sadık olmayan o değildi, karısıydı.

Ah Martha…

Martha'nın bir âşığı vardı, adı N harfiyle başlıyordu ve bu âşık Bağımsızlık Günü'nde çıkan isyanda öldürüldü.

Brett, Martha'yı terk etmedi ama içten içe onu terk etmeyi istiyordu. Bilgiliydi; dünya için yapmak istediği iyi bir şeyler vardı ve bir plan yapmıştı. Hatta bu iş için gereken silahları nerede bulabileceğini bile biliyordu. Fakat Tanrı'ya ve karısına verdiği sözler yüzünden gidemedi ve gitmeyecekti, verdiği sözleri terk edemezdi.

Dışardan yine o ses geliyor. Ne ki bu? Başımı çevirmeye çalıştım ama fazla kımıldatamıyorum. Gemi geri döndü herhalde, belki de hayata yeniden tutunmak isteyen insanlarla dolu başka bir gemi geliyor. Teknelerdeki ölmüş, ölmekte olan insanların görüntüsü hafızamda bir fotoğraf kadar net ve ayrıntılı olarak yeniden canlanıyor. Başımı kaldırmak istesem de başaramıyorum. Bu deliğin içinde mahsur kaldım; gördüklerime gözümü kapıyor, onlar yerine soruşturma dosyamın delillerini düşünmeye ve birleştirmeye çalışıyorum.

Brett karısının hatıra defterindeki bu yazıyı bulunca öfkelenmek yerine sert davrandı ve bundan gizli bir zevk duydu. Sayfayı defterden yırttı ve bir yolculuk bileti gibi yanına aldı çünkü bu onun için evden ayrılma ve istediğini yapma izni demekti. Hırsız Cortez'le gerekli düzenlemeleri yaptıktan sonra da yola çıktı, Tanrı'nın yardımıyla karısı ona ihanet edince aralarındaki anlaşma da fesheldilmişti, artık kendini serbest hissediyordu, böylece evi terk etti. Yırttığı defter sayfasını göğsüne bastırıp haklı savaşını başlatmak üzere, deniz kenarındaki bu gözetleme kulesine geldi.

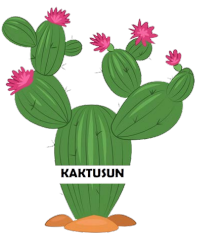
Ses giderek artıyor. Bir deste tahta çubuktan ibaretmiş gibi ağırlaşan kolumu kaldırıyorum. *Lütfen yeni bir gemi gelmesin. Lütfen.* Daha fazlasına şahit olmak istemiyorum.

Dışarda bir kanat çırpma sesi. Denizden daha yakın. Bir motor sesi.

Hareket etmem lazım, kendimi ayağa kaldırmam lazım, öyle de yapıyorum. Bacaklarımı kullanıyorum ama yürümek için değil kendimi bir solucan gibi küçük odanın tabanında sürüklemek için. Kapıya doğru gidip başımı dışarı uzatıyorum. İşte orada: Gökyüzünde tam gözetleme kulesinin üstünde büyük ve yeşil kenarlı bir helikopter dolanıyor, pervaneleri dönüyor ve büyük bir gürültü çıkarıyor.

Sağlam kolumu kapıdan dışarı uzatıp sallıyorum. Bağırmaya çalışıyorum ama boğazımdan hiçbir ses çıkmıyor. Buna gerek de yok zaten çünkü beni gördüler. Nico helikopterin kapısına sıkıca tutunup dışarı eğilmiş gülerek bağırıyor: "Hank! Hank!"

Aslında duyamıyorum ama dudaklarının hareket ettiğini görüp ne demeye çalıştığını anlayabiliyorum: "Ben demiştim!"

BEŞİNCİ KISIM

Vahşi Topraklar

24 Temmuz Salı

Sağ Açıklık 19 57 36.4

Dik Açıklık -61 59 14

Uzanım 137.9

Delta 0.817 Astro-birim

1.

Ah Martha, ah, gizledin kalbini benden.

Ah Martha, ah, niye böyle yaptın?

İşte buradayım, Martha Milano ile çömelmiş duruyor, kapağı hafif aralık duran oyuncak fırınındaki ışığın ılıklığını yüzümüzde hissediyoruz. Gözetleme kulesinin gölgesine uzanmış, Brett'in parçalanmış kafatasına bakıyorum. Ağzım şaşkınlıkla açılmış bir helikopterde büzülmüş oturuyorum. Kız kardeşim beni uyanık tutmak için yüzüme tokat atıyor. Uyanıyorum. Oyuncak fırından değişik kokular geliyor. Beynimin içinde bir yerlerde birtakım fısıltılar var, evin başka bir köşesinde birileri konuşuyor.

Gözlerimi açıyorum. Tuhaf, bir beyaz odadayım. İçerisi mum ışığıyla hafifçe aydınlatılmış ama kornealarım ışıktan rahatsız olup yanınca gözlerimi tekrar kapıyorum.

Ah Martha, ah, niye böyle yaptın?

Yalan söyledi. En azından gerçeği söylemedi.

Neredeyim? Nico'ya ne oldu? Helikopter, kale, köpek, köpek nerede?

Martha'nın bir sevgilisi vardı. Adı N harfiyle başlıyordu. N. kimdi? Doğru söylemeyen oydu. Evlilik yeminini bozan, verdiği sözü tutmayan ve böylece kendi selametini tehlikeye atan oydu.

OKYANUS KAKTÜS TEAM

Ben dışarı çıkarken Rock'n' Bowl'a gelen bir adam vardı. Norman. *"Bay Norman geldi." "Ciddi misin? Bu kadar erken mi?"*

Havada batıp çıkarak yüzüyorum sanki. Güçlü, acı bir koku geliyor burnuma; dezenfektana benziyor, sanki Martha ile beraber bir paspas bezini fırına vermişiz. Neredeyim, tanrım, nasıl?

Bana söylemen gereken başka bir şey var mı Martha? Böyle demedim mi ona? Sormadım mı? Kocan ve evliliğin hakkında söyleyecek başka bir şeyin var mı? Bu mesafeden Martha'nın kalbinde gizlediklerini görmeye çalışıyorum: Kiminle ne yaptığının bir önemi olmadığını düşündü herhalde: Kocası evi terk etmişti, nedeni önemli değildi, geri dönsün istiyordu sadece.

Ah Martha, ah, o geri dönmeyecek.

Brett'in yüzünü görüyorum yine, boş yarık ve keskin, temizlik kokusu her tarafımda şimdi. Gözlerim hâlâ yeni doğan bir tavşan yavrusu gibi kapalı ve burnumda ana rahminin ıslaklığıyla havayı kokluyorum. Çamaşır suyu mu bu? Temizlik malzemesi mi?

Yine mırıltılar, sessiz konuşmalar...

Birden sağ tarafımı bir dev korkunç iri parmaklarıyla tutup sıkmaya başlıyor. Sanki kolumu gövdemden bir çiçek taç yaprağını koparır gibi ayıracak. Acıyla kıvranırken, vurulduğumu ve yaralandığımı hatırlıyorum. Kırılmış bir oyuncak gibiyim, yüksek bir yerden kaldırım taşlarına savrulmuşum sanki.

"Hank." Yüksek sesle, açıkça konuşan birisi. "Hank."

HANK isminin bu kadar keskin ve hastalıklı, bu kadar kaba ve soğuk bir tınısı olduğunu daha önce hiç fark etmemişim. *HANK*, metal bir zinciri madeni masaya vurduğunuzda çıkan ses gibi. Aklım hızlı ama garip bir biçimde çalışıyor. "Hank," diyor o ses yine, gerçek bu ve odada bir ses var. Ben de bir odadayım ve burada bir ses var; birisi var, yanımda ayakta duruyor ve adımı söylüyor.

Gözlerimi tek tek açmaya karar veriyorum. Sağ gözümü hafifçe aralar aralamaz içine ışık doluyor. Tanıdığım bir yüzü siluet halinde görür gibiyim. Gözlük camları ardında iki göz, lamelde-

ki bir amipmişim gibi inceliyor beni. Gözlüğünün üst tarafında kakülleriyle kuşkucu ve insanı rahatsız edici bir yüzdü bu.

"Doktor Fenton?" diye fısıldıyor, öteki gözümü de açıyorum.

"Ne oldu sana böyle?" diye soruyor Alice Fenton.

"Vuruldum."

"Teşekkürler," diyor. "Hikâyenin bildiğimiz tek tarafı buydu zaten."

"Üst kata çıkmışsınız," diyorum.

"Evet, morgdan ayrıldım," diyor. "Burada yeterince doktor yok. Hasta sayısı fazla. Vurulan bir dolu aptal var."

Onunla böyle atışmaya devam etmek istiyorum ama bu kadarı bile yordu beni. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Alice Fenton efsanedir. New Hampshire eyaletinin baş adli tıp uzmanıdır ya da en azından öyleydi, uzun zamandır onu kafamda bir idol haline getirdim. İlk olarak birkaç ay önce onunla bir soruşturmada birlikte çalıştık ve adli tıptaki becerisi bazı katilleri bulmamda yardımcı oldu bana. Mesela sevdiğim kadın Naomi Eddes'in katilini. Fenton bir efsanedir, cidden.

"Doktor Fenton," diyorum. "Siz bir efsanesiniz."

"Muhteşem," diyor. "Hadi, uyu artık. Sonra konuşuruz."

"Bir dakkika. Bekle."

"Ne var?"

"Bir dakika."

Nefesimi dışarı veriyorum. Gözlerimi açıyorum. Dirseklerimden destek alarak doğruluyor, etrafıma bakıyorum. Odanın loş ışığında sarı-yeşil görünen yatak örtüleri, battaniyeler. Üzerimde ince açık mavi bir pijama. Concord Hastanesi. Concord'dayım. Yuvamdayım. Duvarda eskiden üzerinde bir televizyon duran ama artık üzeri boş olan ve metal bir ağaç dalı gibi ileri uzanan bir demir raf var. Albin Caddesi'ne gitmem lazım. Müşterimle görüşmeliyim. *Martha? Sana birkaç soru sormam lazım.*

Doktor Fenton yatağın kenarında duruyor, kolunun altında birtakım klasörler var ve gitmek için sabırsızlanıyor.

"Ne var?" diyor tekrar.

"Buradan çıkmam lazım."

"Olur," diyor. "Görüştüğümüze memnun oldum."

"Aaa," diyorum. "Müthiş."

Bacaklarımı yataktan dışarı çıkardığım sırada durup bekliyor. Midem bulanıyor, beynimde üst üste dönüyor görüntüler: Ağlayan Martha, dik dik bakan Brett, sigara içen Nico, odasında ayaklarını masaya uzatmış oturan Rocky. Onu buldukları yerde karanlıkta hareketsiz duran Naomi Eddes. Bacaklarımı hareket ettirmekten vazgeçiyor, başımı önüme eğiyor ve kusmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Eter," diyor Doktor Fenton belli belirsiz eğlenir gibi bir ifadeyle. "Eter bulutunun içinden yeni çıkıyorsun. Meslektaşlarımla benim anestezi malzemelerimiz suyunu çekti. Adalet Bakanlığı cumaya kadar morfin ile MS Contin göndereceğine söz veriyor. Jeneratör yakıtı de yollayacaklarmış. Görmeden inanmam. Bu arada eter kullanıyoruz. Eskide kalan her şeyi yeniden kullanmaya başladık artık."

Başımı yukarı aşağı sallıyorum. Midemi bulandırmamaya odaklanıyorum. Kolum kocaman, hassas ve uyuşuk bir yara gibi. Az çok acıyıp acımadığını görmek için oynatmaya çalışınca kıpırdatamadığımı fark ediyorum.

"Hank, sana şunu söylemeliyim ki," diye söze başlıyor Doktor Fenton, ses tonunun tam anlamıyla ciddileştiğini fark ediyorum. "Uzvunu kaybetme ihtimalin hayli yüksek."

Uyuşmuş bir halde dinliyorum. *Uzvunu kaybetmek*. Tamam. Yastığım toz ve başkalarının kanı kokuyor.

Fenton hâlâ konuşuyor. "Kol atardamarına bağlı olarak zarar gören damarlarını onardım. Parçalanmış kısmı çıkarıp yerine bir yama koydum. Fakat..." Duruyor, çabucak sinirli sinirli başını iki yana sallıyor. "Ne yaptığımı pek bilmiyorum. Son yirmi beş yıldır yalnızca morgdaki insanları kesip biçiyordum. Sadece iki haftadır ameliyata giriyorum. Ayrıca fark etmemiş olabilirsin ama bu hastane çok *karanlık*."

"Dr. Fenton," diyorum. "Elinizden geleni yaptığınıza emi-

nim." Sağlam kolumu güçlükle uzatıp onun koluna dokundum.

"Öyle elbette," diyor "Yine de kolunu kaybedebilirsin."

Bacaklarımı hareket ettirmeyi bir kere daha deniyorum ve bu sefer biraz olsun yatağın kenarına doğru çekebiliyorum. Langley ile Pleasant Caddesi'ndeki Concord Hastanesi'nden Concord'un kuzeyindeki Albin Caddesi'ne giden en kısa yol hangisiydi? *Martha sana dargın değilim; sadece doğruyu bilmek istiyorum.* Etrafımdaki makineler kısa bip sesleri çıkarıyor, ışıkları yanıp sönüyor, yedek jenaratörün solgun ışıkları. Bacaklarım şimdilik daha fazla ilerlemeyi reddediyorlar. Kolum zonkluyor, bütün vücudum ağrı içinde. Sanki çevremdeki dünya beni boğmak ister gibi sıkıştırıyor ve fırıl fırıl dönüyor. Eter bulutunun içine tekrar yuvarlanacak gibi oluyorum ama o kadar da kötü bir his değil. Naomi, Fenton'ın durduğu yerde şimdi, bana tatlı tatlı bakıyor ve yüreğim göğsümün içinde cız ediyor. Naomi hayattayken dazlaktı, anlaşılan öteki dünyada ise uzatmış saçlarını, yakışmış da, tıpkı denizin yıkadığı bir kayadaki yumuşak yosunlar gibi.

Başımı yastığa bırakıyorum ve bir helikopter kükreyerek giriyor görüş alanıma, Nico sesleniyor bana, ateşler içindeyim ve şaşkınım, dört bir tarafımızdan esiyor rüzgâr, Nico'nun saçları siyah bir buğday tarlası gibi dalgalanıyor. Pilot gergin; tereddütlü, o kadar genç ki, yirmi yaşında ya var ya yok, pilot gözlüğü takmış, dümeni bir o yana bir bu yana döndürüp duruyor.

Nico ile kırk beş dakikalık yol boyunca tartıştık, helikopter pervanelerinin sesiyle rüzgârın uğultusunu bastıracak kadar bağrıştık, birbirimizi aptallıkla suçladık. Ben ona benimle Concord'a gelmesini, daha önce de konuştuğumuz gibi, büyük çarpışmaya kadar dedemizin Little Pond Sokağı'ndaki çiftliğinde birlikte oturmamız gerektiğini söyledim. Nico reddetti, benim kendisiyle kalmamı istedi, asteroit, bombalar, hidrodinamik simülasyonlar ve hıza müdahale edilmesi gibi konularda kafamı ütüledi. Biz bu konuşmaları yaparken helikopter New Hampshire üzerinde zikzaklar çizerek uçtu, ateşim giderek yükseldi.

Sonunda, biraz da şans eseri Concord Hastanesi'nin tepesindeki helikopter pistine alçalmayı başardık.

Ben helikopterden inerken Nico bir şey dedi. Neydi o? Delice bir şeydi. Dikkatle, piste ayak bastıktan sonra o yüksek ateşli ve sancılı halimle dönüp kız kardeşime büyük çarpışmaya kadar korumam altında kalması için yalvardım, o ise kaygılanmamamı söyledi.

"Beni merak etme," diye bağırdı ellerini birleştirip. "E-posta gönder yeter."

Hastane yatağında kendi kendime gülerek uyanıyorum. *E-posta gönder yeter.* Bu kelimeler, bu kavram sanki yabancı bir dile ait gibi. Urduca, Farsça veya Latince…

Başımı yine yastığa gömüp derin bir nefes alıyor ve biraz olsun sakinleşmeye çalışıyorum. Gitmesine nasıl izin verdiğime inanamıyorum.

Hastanelerde olmasına alıştığımız sürekli gürültü ve telaş artık yok. Dışarıdaki koridorda görevliler dolaşmıyor. Önlüklü hemşireler serum miktarını kontrol etmek, yemek getirmek ya da yatağı ayarlamak için odama girip çıkmıyor. Arada bir başka odalardan veya koridordan gelen çığlıklar veya tekerlekli iskemle gıcırtıları geliyor kulağıma.

Sonunda bacaklarımı yataktan sarkıtmayı başarıyor ve ayaklarımın üstünde durabiliyorum. Elbiselerimin yığıldığı köşeye gidiyorum hemen.

Kolum askıda, iyice sarıp sarmalanmış, vücuduma sıkıca tutturulmuş. Saatimi, ayakkabılarımı buluyorum.. Elbiselerime şöyle bir bakıyorum, giyilebilir durumdalar ama kana bulanmış gömlek ve ceketten vazgeçmem lazım. Eve gidip üstümü değiştirene kadar hastane giysisini çıkarmayacağım.

Martha'nın evine gittikten sonra tabii. Öncelikle Martha'nın Albin Sokağı'ndaki evine uğrayacak, ona birkaç soru soracağım.

Doktor Fenton koridordaki hemşire masasında, elindeki dos-

yalara hızlı hızlı bir şeyler yazıyor. Ona doğru sallana sallana yürüyüşüme şöyle bir bakıp yine işine dönüyor.

"Yani…" diyorum.

"Anladım," diyor. "Gidiyorsun."

Doktor Fenton'ın arkasındaki muayene odasından sürekli bir inleme sesi yükseliyor. Diğer bir odada ise birisi, "Sakin ol, sakin ol," diye tekrarlayıp duruyor.

"En az yirmi dört saat burada kalmalısın," diyor Fenton. "Gözlem altında tutulman antibiyotik alman gerek."

"Ah," diyor, arkama dönüp odama bakıyorum. "İlacı hemen alsam olmaz mı?"

"Dediğim gibi antibiyotik alman gerek ama," diyor dosyasını alıp yürümeye başlarken. "Elimizde hiç kalmadı."

Houdini bir mafya babasının yatağının ucunda bekleyen fedailer gibi Concord Hastanesi'nin ana kapısının önünde beklemiş beni. Uçuk mavi hastane kıyafetiyle otoparka doğru yürüdüğümü görür görmez başını yukarı aşağı sallıyor, yemin ederim öyle yapıyor ve beraber gidiyoruz oradan.

2.

Houdini ile şehrin kuzeyine doğru yola çıktığımızda saatim 11.15'i gösteriyor, parlak bir güneş olduğuna göre gündüz saati demek. Fakat ayın kaçı ya da hangi gündeyiz haberim yok. Fort Riley'de ne kadar zaman ölü gibi baygın yattığımı, helikopterin beni alıp Concord Hastanesi'ne getirmesinden ve dördüncü kattaki bir odaya yatırılmamdan beri eter etkisinde ne kadar süre geçirdim bilmiyorum.

Martha'nın evine doğru elimden geldiğince hızlı yürüyorum, yaralı kolum sımsıkı askıda, sırtımdan akan terler hastane giysisini sırtıma yapıştırıyor. Şehirden ayrıldığımdan beri neler olduğunu anlamak için etrafıma bakınıyor, sanki bir çocuk dergisi açmış da "iki resim arasındaki farkı bulma oyunu" oynuyorum. Pleasant Caddesi'ne inip Rumford boyunca yukarı çıkıyorum. Duvarlarda yeni grafitiler var; tek tekeri çalınmış, motor kapakları açılmış arabaların jantları da alınmış ve camları levyeyle sökülmüş. Kimi arabalar ise motorlarından yoğun siyah bir duman çıkararak yanıyorlar. Ön kapıları esner gibi ağzını açmış olan terk edilmiş evlerin sayısı artmış. Telefon direkleri kesilmiş.

Daha geçen hafta Wilde Caddesi'ndeki Pirelli'nin dükkânı yağmaya uğramamıştı, içerisi kuru gıda müşterisi doluydu, arka

tarafta birkaç genç her şeyden uzak saçlarını kestiriyordu. Oysa bu hafta kapı ve pencereler demir kepenklerle kapatılmış. Pirelli bir eşkıya gibi göğsüne kuşandığı fişeklikle, kaşlarını çatmış kaldırımda duruyor. Houdini havlayarak ve gözlerinden ateşler saçarak önümde yürüyor. Güneş kaldırımları yakıyor.

"Martha?" Sol elimle kapıyı yumruklıyor, sonra bir an durup tekrar yumrukluyorum. "Martha içerde misin?"

Cavatone'ların evlerinin önündeki çimenlik eskiden buralardaki çimi biçilmiş tek bahçeydi ama artık o da bakımsızlaşmış, çeşitli boylarda otlarla kaplanmış ve ötekilere benzemeye başlamış. Birden kolum ağrıyla birlikte zonklamaya başlıyor, acıyla yüzümü buruşturuyorum.

Tekrar çalıyorum kapıyı. Kilitlerin tek tek açıldığını duymayı umarak dikkatle dinliyorum. Çıt yok. Bağırmaya başlıyorum. "Hey, Martha?"

Yolun karşısında bir pencere açılıyor, dışarıya çıkan bir kafa ihtiyatla etrafı inceliyor. "Affedersiniz?" diye sesleniyorum. "Hey..." Pencere tekrar kapanıyor. Aşağıda bir yerlerde bir köpek havlıyor ve Houdini küçük başını hızla sese doğru çeviriyor.

Tam bir kere daha kapıyı çalmak üzereyken kapı aniden açılıyor; güçlü bir el bileğimden yakalayıp beni çabucak içeri çekiyor ve kapıyı kapatıyor. Bir duvara doğru itiliyorum, sağ kolum acıyla kasılıyor ve köşeli çeneli, saçları karmakarışık birinin sıcak nefesini yüzümde hissediyorum.

"Cortez," diyorum, "merhaba."

"Siktir," diyor, "tanıyorum *seni*."

Bileğimi bırakıp bir adım geri çekiliyor ve beni havaalanında buluştuğu eski bir dostuymuşum gibi kucaklıyor. "Polissin!"

Zımba tabancası sağ elinde ama burnu yere bakacak şekilde tutuyor. Houdini verandada kaldı ve delirmiş gibi havlıyor, kapıyı açıp içeri alıyorum onu.

"Nereden böyle?" diye sordu Cortez. "Ve niye tımarhaneden kaçmış gibi giyindin?"

"Martha nerede?"

"Siktir," diyor yine ve kendini Cavatone'ların rahat deri televizyon koltuğuna atıyor. "Ben de sen anlatırsın sanıyordum."

"Burada değil mi?"

"Bende yalan olmaz polis bey."

Ben küçük evi araştırırken Cortez de ilgiyle izliyor, oturma odasındaki dolaplardan sonra yatak odasındakileri tek tek açıp yatağın altına bakıyor, Martha'yı veya ondan bir iz arıyordum. Hiçbir şey yok. Gitmiş, elbiseleri de yok, çekmeceleri bomboş, giysi dolabının Martha'ya ait bölümündeki ahşap askılar boş duruyor. Brett'in ağaçlar arasında savaşçılık oynamaya giderken karısının güvenliği için bıraktığı SIG Sauer tabanca da yerinde değil. Mutfakta güneş ışınları hâlâ ahşap masada oynaşıyorlar. Pirinç çaydanlık yine eskisi gibi ocağın üstündeki yerinde mutlu mesut oturuyor. Fakat Martha'dan hiçbir iz yok. Böylece elimdeki soruşturma başa dönerek kendi üzerine kapanmış oluyor: Başlangıçtaki gibi yine bir kayıp kişi var ama bu sefer başlangıçtakinden farklı biri.

Oturma odasına dönüyor, Cortez'e öfkeyle parmağımı sallıyorum.

"Onu izlediğini sanıyordum."

"Öyleydi," diyor. Tabancasını kedi yavrusu gibi kucağına almış. "Hâlâ öyle."

"Peki ne oldu o zaman?"

"Başaramadım işte," diyor ve teatral bir edayla tavana bakıyor, Tanrı'nın buna nasıl izin verdiğini soruyor sanki. "Kesinlikle başarısız oldum."

"Tamam," diyorum, "peki." Not defterimi çıkarmak için ceplerimi yokluyorum ama defterim yanımda değil elbette çünkü cebim yok ve sağ elimi de kullanabilecek durumda değilim. "Bana olanları anlat."

Cortez'in hazırlığa ihtiyacı yok. Ayaklanıyor, el hareketleriyle canlandırarak anlatmaya başlıyor.

"Cumartesi günü üç sefer uğradım. Tam üç sefer." Bunu söylerken elinin üç parmağını havaya kaldırıyor ve sanki Kita-

bı Mukaddes'ten bir kıssayı anlatıyormuş gibi belli bir ritimle konuşuyor: Üç sefer seslendim sana ama tam üç sefer reddettin beni. Hırsız Cortez üç kere bisikletinin arkasından çektiği erzak vagonuyla Garvins Falls'tan buraya gelmiş. Yani küçük evin güvenliği için kapılarla pencereleri ve etrafı kontrol etmek üzere üç kere uzun bir yolu katetmiş. Sabah, öğlen, akşam. Üçünde de her şey yolunda görünüyormuş. Martha'yı hırsız ya da tecavüzcülere karşı silahlı adamların koruduğunun bilinmesi için silahlarını göstererek etrafta dolaşmış. Pazar günü de, diyor Cortez, aynıymış, sabah, öğlen, akşam ziyaretleri.

"Başka bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordum." Cortez oturma odasına göz atıyor. "Dedim bu kanepede elinde beyzbol sopasıyla güçlü kuvvetli birinin beklemesini istersen hallederiz. Yok, verandada roket fırlatma rampasıyla biri beklesin diyorsan onu da çözeriz."

Bir kaşımı kaldırıyorum. Office Depot'da fırlatma rampası satılmaz. Cortez açıklamaya hazır sırıtıyor ama ben bir el işaretiyle ondan anlatmaya devam etmesini istiyorum. Hiç başka şey dinleyecek havada değilim.

"Kadın evin içinde koruma istemiyordu ama onun dışında memnundu," diyor Cortez. "Bizim evin çevresinde olmamızdan memnundu. Tıpkı kocasının istediği gibi."

"Peki sonra?"

"Dün de aynıydı. Ama bugün, buraya her zamanki gibi sabah geldim, verandada ayakta durmuş başını iki yana sallıyor, elleriyle bir şeyler yapıyordu."

"Verandada mıydı?"

"Evet, polis bey. Elinde bir bavulla."

"Bavul mu?"

"Evet. Bavul. Bana hayır, teşekkür ederim dedi. Sanki yardım için kurabiye satmaya gelen izci kızlardanmışım gibi. Sanki Yehova Şahitleri'ne bağış için ondan bir şey almasını istemişim gibi." Sesine alaycı, kadınsı bir hava vererek tekrarlıyor: "Hayır, teşekkürler."

Ah Martha, ah, yüreğinde ne kadar sır saklıyorsun?

"Birini bekliyordu sanki," diyor Cortez çenesini kaşıyarak. "Benim dışımda birini."

"Bir dakika," diyorum. Tüm bu ayrıntıları aklıma yazmaya çalışıyorum. "Bir dakika bekle."

"Ne oldu?" diyor Cortez merakla bakarak, "tekrar etmemi istediğin bir şey mi var?"

"Yok," diyorum. "Hayır, sadece bugün günlerden ne?"

"Salı," diyerek sırıtıyor. "İyi misin sen?"

"İyiyim. Sadece bugünün tarihini hatırlayamadım. Lütfen anlatmaya devam et."

Anlattığına göre Cortez daha sonra Martha'ya bu işin onu aşacağını, bir anlaşma yaparak onun sorumluluğunu üzerine aldığını ama Martha'nın bu anlaşmayı bozamayacağını söylemiş. Onu görmek istemiyorsa evden dışarı çıkmayabileceğini söylemiş kadına, o veya bir arkadaşı getirdiklerini bırakır, dışarıdan kontrol edermiş. Martha ise ısrarcıymış, kendisini yalnız bırakmasını söylemiş, sonra da biri gelip başına yandan bir darbe indirmiş.

"Biri gelip sana mı vurdu, yoksa Martha'ya mı?"

"Bana dedim ya."

"Neyle vurdu?"

"Bilmiyorum. Sert, yassı bir şeyle." Cortez şaşkınlıkla başını eğiyor. "Sağlam geçirdiler. Kendimden geçmişim." Bir adım geri çıkıyor, ellerini kaldırıyor, gözlerini iri iri açarak bana bakıyor. *İmkânsız gibi gelebilir ama tam olarak böyle oldu,* der gibi. "Ne kadar süre öyle kaldım bilmiyorum ama çok değildir herhalde. Kendime geldiğimde gitmişti. İçeri girdim, hızla her yeri kontrol ettim. Tam üç sefer. Ama ev şu anki gibiydi. Martha gitmişti."

"Vay be," diyorum.

"Evet," diyor Cortez ifadesiz bir tavırla, şimdi de benim sesimi taklit ediyor, ciddi ve ifadesiz. "Vay be."

"Peki, şimdi burada ne yapıyorsun Bay Cortez?"

"Onu bekliyorum. Ben burada beklerken arkadaşım Bay Wells dışarıda onu bekliyor. Çoğu zaman kayıp kişiler kendili-

ğinden geri döner. Bu arada Ellen iç cepheyle ilgileniyor. Dinle, beni bu kadının bulunmak isteyip istememesi hiç ilgilendirmiyor. Onu bulacağız. Cavatone'un karısını kaybettiğimizi öğrenmesini istemem."

"Sanırım o anlaşma artık feshedildi."

"Neden? Yoksa... Öldü mü?" Cortez bu habere üzülmüşe benzemiyor. "Kim öldürdü?"

"Onu bulmaya çalışıyorum.

Duruyor, başını yana yatırıyor. "Niye?"

"Henüz bilmiyorum. Katili bulduğum zaman anlayacağız."

"Niye öldürüldüğünü sormuyorum, sen niye araştırıyorsun?"

Küçük evde bir kere daha dolaşıyorum, Houdini de hemen peşimde. Pencerelerin kilitlerini kontrol ediyor, parmak izlerini, ayak izlerini vesaire araştırıyorum. Acaba onu biri mi zorladı yoksa kendiliğinden Brett'in ona tuttuğu korumalardan kurtulmak için mi gitti? Kaçırılmış olabilir mi? Bavul onun birini beklediğini gösterir ki bu herhalde şu gizemli Bay N.'dir. Fakat Bay N. çoktan ölmemiş miydi?

Uzun bir süre Martha Milano'nun boş elbise dolabına bakıyor, sonra da alt kata iniyorum. Cortez koltukta elinde asa gibi tuttuğu sigarasıyla, düşünceli düşünceli oturuyor.

"Tüm bu olanlar kötüye işaret, söyleyeyim sana," diyor. "Takip etmem gereken birinin izini kaybetmem? Kesinlikle kötü bir işaret amına koyayım."

"Kim için?"

"Yani, tabii ki herkes için lan. Tüm insanlar için."

Tekrar Albin Caddesi'ne çıkınca başımı kaldırıp güneşe bakıyorum. Bu hafta şehirde hava, geçen haftadan daha sıcak ve bunu kokudan bile anlayabiliyorsunuz – işlenmeden ırmağa karışan lağım, pencerelerden sokaklara fırlatılan çöpler. Ter, vücut ve korku kokusu. Eve dönüp üstümü değiştirmeli, ben yokken eve bir zarar gelmiş mi bakmam lazım. Giderken bıraktığım yiyecek ve malzeme stokumuzdan bir şey çalındı mı acaba?

"Evet, artık kesinlikle eve gitmeliyiz dostum," diyorum Houdini'ye.

Ama hayır. Geldiğimiz yoldan geri dönüp Albin Caddesi'ni boydan boya katettikten sonra Rumford'dan Pleasant Caddesi'ne çıkıyoruz.

Bugün caddelerde dolaşan birkaç kişi insanın yüzüne bakmadan çabucak geçip gidiyor. Langley Bulvarı'na yaklaşırken yağmurluk giymiş bir adam başı yerde, hızla yanımızdan geçiyor, elinde iki bütün parça salam, her birini bir kolunun altına sıkıştırmış. Sonra bir kadın içinde Deer Park marka damacana su koyduğu bir bebek arabasını hızla, koşarak itiyor.

Concord'a döndüğümden beri hiçbir devriye arabası ya da bir polis memurunu görmediğimi fark ediyorum, bunu idrak eder etmez de midem korkudan bulanmaya başlıyor.

Bacaklarımın takati kalmadı; işe yaramaz hale gelmiş kolum bir şey kanıtlamak ya da bir yarış kazanmak için kilolarca ağırlığı kaldırmaya çalışmışım gibi, asılı olduğu yerde hafifçe sarsılıyor.

Doktor Fenton'ı bıraktığım yerde buluyorum, önündeki çizelge yığınıyla hemşire masasına eğilmiş çalışıyor, yuvarlak camlı gözlüğünün ardındaki yorgun gözlerini kırpıştırıyor.

"Merhaba," diye başlıyorum ama tam o sırada kısa boylu, kel kafalı ve uykulu gözlü bir başka doktor gelip kaşlarını çatarak bana dönüyor. "Köpek mi lan bu? Sikerim köpeğini, buraya hayvan sokamasınız."

"Özür dilerim," diyorum ama Fenton araya giriyor. "Kes sesini Gordon. Bu köpek senden daha temizdir."

"Aferin," diyor adam, "kodumun kasabı." Sonra da yan odaya girip kapıyı güm diye kapatıyor. Fenton bana dönüyor. "Ne oldu Dedektif Palace? Gene mi vuruldun?"

Karanlık merdivenlerden aşağı birinci kattaki kalabalık kafeteryaya iniyoruz: pis muşamba kaplı masalar, birkaç tabure, birbiriyle uyumsuz plastik çatallarla, süpermarket malı çay poşeti

kutularıyla dolu büyük bir plastik çöp kovası ve kamp ocakları üzerine sıralanan çaydanlıklar. Doktor Fenton'la birer çay alıp lobiye çıkıyor ve şişkin koltuklardan birine oturuyoruz.

"Morgda çalışmayı ne zaman bıraktınız?"

"İki hafta önce. Belki de üç. Geçen ay artık otopsi filan yapmıyorduk. Kimsenin böyle bir talebi yoktu. Tek yaptığımız gömülmeden önce cenazeleri muhafaza etmekti."

"Fakat Bağımsızlık Günü'nde hâlâ oradaydınız değil mi?"

"Evet."

Hastanenin ana kapısı açılıyor aniden ve orta yaşlı bir adam kollarında bir kadınla içeri giriyor, sanki gelinini taşıyan bir damat, kadının bileklerinden kan akıyor, adam da, "Aptalsın, aptal!" deyip duruyor. Merdiven başındaki kapıyı ayağıyla iterek açıyor ve karısını içeri sokuyor. Kapı arkalarından güm diye kapanıyor. Fenton gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuşturuyor ve bana merakla bakıyor.

"O gece getirilen birinin kimliğini araştırıyorum."

"Ayın dördünde mi?" diyor Fenton. "Hiç umutlanma."

"Neden?"

"Neden mi? O gece bize en az üç düzine ceset geldi. Belki kırk kişidir. Aşağıda kütük gibi üst üste yığılmışlardı."

"Of."

Kütük gibi yığılmış. Komşum, güneş toplama çukuru kuran iyi kalpli Bay Maron da o gece ölenler arasındaydı.

"Öte yandan hepsine gerekli işlemleri yapamadık. Fotoğraf, kayıt yok. Sadece etiketleyebildik."

"Ama bu bahsettiğimin ayırt edici özellikleri var Doktor Fenton."

"Bak dostum," diyor çayını tadıp suratını buruşturarak, "sen zaten kendin ayırt edici özellikleri olan birisin."

"Otuz yaşlarında bir adam. Altın kaplama dişleri, komik dövmeleri var."

"Nasıl komik?"

"Bilmiyorum, şey..." Doktor Fenton eğleniyormuş gibi bana

bakıyor. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Oyuncak tavuk dövmesi mi yoksa Marslı Marvin dövmesi mi vardı acaba?

"Vücudunun neresinde?" diye soruyor Fenton.

"Bilmiyorum."

"Nasıl öldüğünü biliyor musun?"

"Hepsi de silahla vurulmamış mıydı?"

"Hayır, Hank," diyor alaycı bir ifadeyle. Sonra durup başını iki yana sallıyor ve sakin bir sesle devam ediyor. "Hayır, vurulmamıştı."

Doktor Fenton gözlüğünü çıkarıp ellerine bakıyor, sessizce ağladığına dair izlenimim doğru çıkarsa diye hastane lobisinde ilginç bir şeyler görmeyi umarak başka tarafa bakıyorum.

Birdenbire her zamanki alaycı ses tonuyla, "Yani cevap hayır," diyor.

"O tanıma uyan kimse olmadığını mı söylüyorsunuz yoksa hatırlamıyor musunuz?"

"İlki. O tanıma uyan biri bulunmadığına gayet eminim."

"Gayet emin derken ne demek istiyorsunuz?"

Doktor Fenton bunun üzerine biraz düşünüyor, bense bilekleri kanayan kadınla umutsuz kocasının yukarda görevli Doktor Gordon'la ne yapacaklarını düşünüyorum.

"Yüzde seksen," diyor Dr. Fenton.

"Bir maktulün New Hampshire Hastanesi'ne götürülmüş olma ihtimali var mı?"

"Yok," diyor. "Orası kapalı. O hastanenin kapalı olduğunu bilmeyen biri götürüp kapının önüne atmadıysa tabii. Tabii böyle şeylerin…" Durup hafifçe öksürüyor. "Böyle şeylerin olduğunu, cesetlerin o şekilde bırakıldığının da farkındayım."

"Doğru," diyorum ama aklım başka yerde.

Ayağa kalkıyor. İşinin başına dönmesinin zamanı geldi. "Kolun nasıl?"

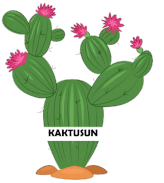
"Şöyle böyle." Sol elimle sağ kol kasımı yavaşça sıkıyorum. "Henüz pek bir şey hissetmiyorum."

"Öyle olması normal," diyor.

Birlikte merdivenlere doğru yürüyoruz. Yarısı içilmiş çay bardağımı ağzına kadar dolu bir çöp kutusunun yanında yere bırakıyorum.

"Önümüzdeki birkaç hafta içinde, kolundaki kan dolaşımı düzeldikçe hafif ve sürekli bir gıdıklanma hissedeceksin. Kolunun tam olarak fonksiyonlarına kavuşabilmesi için o noktada fizik tedaviye başlaman lazım. Sonra, ekim ayının başlarında Dünya'ya dev bir yabancı cisim çarpacak ve o zaman öleceksin."

3.

"Cuma akşamı oraya gittim, tamam mı? Belki senin gidişinden iki saat kadar sonraydı. Çocukların oyun parkı yerle bir olmuştu. Salıncaklar koparılmıştı, zincirleri boşta sallanıyordu. Tel örgü ezilmiş, şey, ne deniyordu ona… tırmanma aleti yana devrilmişti. Acaba yanlış yere mi geldim diye düşündüm."

"Quincy İlkokulu değil miydi?"

"Evet," diyor Dedektif Culverson. "Quincy. Okulun arkasındaki çocuk parkı."

"Doğru."

Lokantadayız. Eski dostum elinde yakılmamış bir puroyla, hem bana bunları anlatıyor hem de çayına bal karıştırıyor. Masamızın her zaman McGully'nin oturduğu kenarında muşamba örtüde iki ekmek büyüklüğünde bir eziklik var.

"Öyle, aptal gibi, elimde samuray kılıcıyla kalakaldım. Bu arada kılıcı nasıl aldığımı ne sen sor ne ben söyleyeyim. Öylece durmuş düşünüyordum, Hank'in küçük arkadaşları burayı terk etmiş ama başka bir yer bulmuş olmalı. Sonra el ilanını gördüm: *Eğer resimdeki çocuğun velisiyseniz…* Biliyorsun bunları. Sanırım götürüldüler."

Aldığım nefesi bırakıyorum. Alyssa ile Micah Rose için en

güzeli bu olur. Bir merhamet otobüsünün gelip onları günde üç öğün yemek, oyun ve dua seanslarının yapıldığı bir ortama götürmesi. Ruth-Ann tezgâhta bir taburede oturuyor. Sıcak su dolu sürahisi hazır. Kalemleri kulağının arkasında, siparişleri yazdığı küçük not defterinin ucu önlüğünün cebinden dışarı çıkmış. Takım elbise gömleğini bana ödünç verdiğinden Culverson kol altları lekeli, sararmış atletiyle duruyor. Gömleğin yakası beni sıkıyor, göbek kısmı bol geliyor.

"Katolikler mi acaba?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Hıristiyan Bilimciler."

"Tabii," diyorum. Sağlam elimin parmaklarıyla masada ritim tutmaya başlıyorum. Çocukların iyi olduğunu, benim şehir dışında olduğum günlerde başlarına bir şey gelmediğini de öğrendiğime göre harekete geçmeye hazırım. Buraya acele gelmemin sebebi Culverson'ı serbest kalabileceği yemek saatlerinde yakalamaktı, böylece kayıp dosyasıyken cinayet dosyasına dönüşen soruşturmam konusunda ne düşündüğünü onunla konuşabilecektim.

"İlandaki adrese gittim. Warren ile Green. Çocukları tanımadığım için de isimleriyle sordum."

"Nasıllardı?" diye soruyorum. "Mutlu muydular?"

"İşte sorun da bu ya," diyor Culverson. "Orada değildiler."

"Ne?" diyorum. Parmaklarımla ritim tutmayı bırakıyorum. "Orada değiller mi?"

"Hayır ama birçok başka çocuk vardı. Blackwell adında birini buldum."

"Stone, Andy Blackstone," diyorum.

"Evet, komik oğlan. Fakat Andy senin ufaklıkların ..." Culverson notlarını karıştırıyor, stenoyla yazılmış bir notu çıkarıyor. Dosyalar için not alırken steno kullanırdık. Culverson'ın emniyet teşkilatı binasından çıkarılmadan önce kendisine malzeme deposundan bir kutu kırtasiye malzemesi ayırdığına eminim. "Ufaklıkların orada olduğunu ama sayımdan önce oradan ayrıldıklarını söyledi."

"Öyle mi?"

"İşte bütün toplayabildiğim bilgi bu."

"Öyle mi?" diyorum yine ve ikimiz de düşüncelere dalıyoruz. Onları bıraktığıma inanamıyorum. Her ne kadar sorumluluğu ben kendim yüklenmiş olsam da bu çocuklar benim sorumluluğumdaydı ve onlara ara sıra eşya veya meslektaşlarıma devredebileceğim bir soruşturma dosyası muamelesi yaptım. Onları bırakıp Martha Milano'nun kayıp kocasının peşine düşmeyi seçtim, her seçim başka bir şeyden vazgeçmektir, ileriye doğru attığınız her adımla arkanızda binlerce ölü muhtemel evren bırakır.

"Dedektif Palace?" diyor Culverson. "Şimdi anlatma sırası sende. Soruşturmanın durumunu anlat bakalım."

Başımı yukarı aşağı sallıyorum. Kafamı hafifçe yukarı kaldırıp derin bir nefes alıyorum. Bu yüzden buradayız. Buraya kadar geldim. Hızlı konuşuyor, en önemli bölümleri anlatıyorum: New Hampshire Üniversitesi'ndeki Julia Stone, Fort Riley'deki Brett Cavatone. Vurulmamız, kamuflaj elbisesinden düşen portakal rengi bir yaprak, günlükten koparılmış sayfa. Dedektif Culverson gizemli Bay N.'den söz ettiğim sırada beni susturuyor.

"Bir dakika," diyor. "Yavaş ol." Boğazını temizliyor, düşünceli görünüyor. "Şimdi bu kadın senden yardım istedi. Kocası evi terk etmişti, onu geri getirmeni istiyordu, değil mi?"

"Evet."

"Sen kocasını buldun, sonra da adam öldürüldü."

"Evet. Keskin bir nişancı tarafından."

"Asker olabilir mi?"

"Olabilir, bilmiyorum. Ama iyi bir nişancıydı."

"Peki. Sonra da buraya döndün," diyor Culverson. "Onu nasıl başardın peki?"

"Bir helikopterle fakat bu tamamen başka bir..." Başımı iki yana sallıyorum. "Bu konuyu boş ver. Unut gitsin. Buraya döndüm, sabah Martha'nın evine gittim ama onu bulamadım."

"Nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır. Evet. Bir teorim var."

Culverson kaşlarını kaldırıyor, purosunu parmaklarının arasında çeviriyor.

"Tamam," diyor. "Anlat bakalım, neymiş."

"Martha, N. diye belirttiği biriyle kocasını aldatıyordu."

"Tamam."

"N. 4 Temmuz'da öldü. En azından Martha öyle sanıyordu. Günlüğüne onun öldüğünü yazdı ama Brett o günlüğü buldu ve bu nedenle evliliği bitirmeye, evi terk edip gitmeye hakkı olduğunu düşündü."

"Misyonu için…"

Culverson'ı düzeltiyorum: "Kutsal vazifesini gerçekleştirmek için …"

"Doğru kutsal vazife."

"Böylece çekip gitti. Martha'nın kafası karışmış, sinirleri bozulmuştu. Benim Brett'i bulmamı istedi. Fakat araştırmam sonucunda sevgilisinin aslında ölmediği ortaya çıktı. Tekrar bir araya geldiler, Cortez'i bir kürekle vurup bayılttılar ve şehirden birlikte kaçtılar."

"Ejderhaya binerek uçtular herhalde."

"Alay ediyorsun."

"Evet, öyle yapıyorum."

Culverson gülümseyip çayını içiyor. Bu aradaki sessizlikte Alyssa ile Micah'yı düşünüyorum. Nereye gidebilirler? Martha nerede? Kız kardeşim nerede?

İçerisi fazla sessiz, sinirinizi bozacak kadar sessiz, mutfaktan gelen radyo sesi yok, aşçı Maurice eskisi gibi "Planet Waves" albümünden pek çalınmayan bir parçaya eşlik etmiyor. Çevre masalardan ne çatal bıçak sesleri ne alçak sesli konuşmalar ne de tavandaki pervanelerin sesi geliyor. Buranın son demlerini yaşadığımızı fark ediyorum, sadece Somerset Lokantası'nın değil bütünüyle hayatımızın son demlerindeyiz. Genç Palace, bilge Culverson'a dosyanın gelişimini anlatıyor, Culverson ise hataları yakalıyor. Katlanılamaz bir şey bu. Hastanedeki gibi her şey, mahvolmaya yazgılı bir proje için herkes elinden geleni yapıyor.

"Defter sayfası takıldı aklıma," diyor Culverson. "O sayfanın gerçekten günlükten olduğuna emin misin?"

"Evet." Susup yüzüne bakıyorum. "Hayır, bilmiyorum."

"El yazısından bahsediyorum," diyor. "Kadının el yazısı mı?"

"Hayır," diyorum. "Yani. Evet. Öf, lanet olsun."

Gözlerimi yumuyor, yazıyı gözlerimin önüne getirebiliyorum, tarçın kokan sayfada büyük harflerle yazılmış kelimeler: *Öldü. N. öldü. Gerçekten öldü.* Sonra bu yazıyı hayalimde Martha'nın banyosunda lavabonun üstüne bantlanmış Azize Catherine'den yapılmış alıntıyla yan yana koymaya çalışıyorum. OLMAN GEREKEN KİŞİYSEN... Fakat emin değilim. O pembe sayfa artık elimde değil; gözetleme kulesinde kaldı. Belki Fort Riley'nin çamurları içinde yatıyor ya da okyanusun üzerinde kuş gibi kanat çırpıyor.

"Aklıma gelmedi," diyorum açıkça ortada olan bir şeyi gözden kaçırmış olabileceğime öfkelenerek.

"Sorun değil," diyor Culverson, Ruth-Anne'e iki parmağıyla işaret edip sıcak su istiyor.

Sorun aslında. Her şey sorunlu. Çoğu boş duran ketçap, hardal ve tuz kavanozlarıyla oynuyorum. Masada içi boş bir plastik vazo, dibindeki azıcık suda birkaç çiçek sapı parçası kalmış. İçerisi sıcak, karanlık. Zayıf günışığının hiçbir ışını tozlu jaluzileri geçip bize kadar gelemiyor. Öyle basit. Öyle bariz. El yazısı.

"Belirtmeyi gerekli görmüyorum ama," diyor Culverson, "araştırma yapman için bir neden yok. Katili bulup, hapsedilmesini sağlayıp ödül alacak değilsin. Başsavcılık bile kapatıldı. Orada sadece rakunlar yaşıyor artık."

"Evet," diyorum. "Evet, tüm bunları biliyorum."

"Ve şu kadın gerçekten kaçırılmış olsa bile ne yapabilirsin ki? McConnell'ın sana verdiği o küçük tabancayla mı kurtaracaksın onu?"

"Hayır." Başımı kaşıyorum. "Aslında o tabancayı kaybettim."

Culverson bir an bana bakıyor; sonra basıyor kahkahayı. Ben de gülüyorum. Orada ikimiz birlikte oturmuş gülerken Houdini

masanın altında sığındığı yerden meraklı gözlerle süzüyor beni. Ruth-Ann sıcak su servisi yapmaya geliyor – elinde sadece bu kaldı, sıcak su ve komik bir şey bu aslında, gerçekten öyle. Gülmekten ölecek gibiyim şu an, masaya elimi vuruyorum, tuzluklarla biberlikler sallanıp kayıyorlar.

"Kafadan kontaksınız siz ikiniz, farkındasınız değil mi?" diyor Ruth-Ann.

İkimiz de başımızı eğiyor, sonra da onun yüzüne bakıyoruz. Culverson'ın gömleği bedenimin zayıflığı yüzünden üzerimde bol bir gecelik gibi duruyor. Ağarmış saçlarının bir bölümü V yakalı atletinin omuzlarına dökülmüş. Bu sefer kendi gülünç halimize gülmeye başlıyoruz. Derken Culverson, zavallı Komiser Yardımcısı Thunder'dan, hava durumu sunucusundan söz etmek istediğini hatırlıyor, adam altı sabahtır evinin verandasında onu Yarının Dünyası'na götürecek konvoyun gelmesini bekliyormuş.

"Budala herifin bu akşam kapıma dayanacağından eminim," diyor Culverson. "*Her şeyden* bir fincan ister artık."

Yeniden kahkahalara boğuluyoruz, Ruth-Ann başını iki yana sallayarak tezgâhın başına dönüyor ve bir aydır herkesin okuduğu *Monitor*'un son nüshasını yeniden okumaya başlıyor.

"Tamam," diyorum Culverson'a, gülerken gözümden gelen yaşları elimin tersiyle siliyorum. "Gidiyorum."

"Eve mi?"

"Henüz değil. Martha konusunda aklıma bir şey geldi. Onu yapacağım."

"Elbette yaparsın."

Gülümsüyorum. "Sana olan biteni sonra anlatırım."

Houdini de benimle birlikte ayağa kalkıyor. Köşeleri şöyle bir gözden geçirdikten sonra başını bir tarafa eğip gergin bir şekilde beni bekliyor.

"Bir dakika," diyor Culverson. "Bekle. Görmek istemiyor musun?"

"Neyi?"

"Samuray kılıcını."

Oturuyorum. Köpek de oturuyor.

"Nasıl bulduğunu sormamamı söylemiştin."

"Evet ama bilirsin işte. İnsanın ağzından ne çıkacağı belli olmuyor." Masanın altından yavaşça, âdeta santim santim çekerek kılıcı çıkarıyor: Gerçek bir silah bu, lokantanın solgun ışığında parlıyor.

"Tanrım."

"Evet."

"Oyuncak kılıç demiştim ben."

"Oyuncağını bulamadım." Terli atletinin göğüs kısmından çekiyor. "Dinle beni. Şimdi sen o soruşturmayı çözmeye gidiyorsun. Ben de çocukları bulacağım."

Bu sözlerin beni nasıl memnun ettiğini ondan gizlemeye çalışıyorum. Dudağımı ısırıyor, yıllar boyunca Dedektif Culverson ile çalışa çalışa ondan öğrendiğim alaycı, soğuk ses tonunu taklit ederek konuşuyorum: "Biraz önce araştırılacak bir şey kalmadığını söylemedin mi?"

"Evet, söyledim," diyor, ayağa kalkıp kılıcı çekiyor. "Ne dediğimin farkındayım ben."

4.

Nico'nun korkunç arkadaşı Jordan eski elbise satan dükkânın kapısında bana bakarak, "İmkânı yok," diyor. "Dalga mı geçiyorsunuz benle?"

Kot şort giymiş, gözlerinde Ray Ban var, gömleği yok, ayakkabıları da. Saçları dağınık. Arkasında, yerde duran bir uyku tulumunda kendinden geçmiş bir sarışın kızın yanağı tulumdan dışarı sarkmış ince ve çıplak koluna dayalı.

"Jordan," diyorum arkasına bakarak, içeride bidonlar, yün çorap ve kışlık bere dolu büyük siyah çöp torbaları var. "Burada ne yapıyorsun?"

"*Ben* mi burada ne yapıyorum?" diyor bir elini çıplak göğsüne bastırarak. "*Ésta es mi casa señor.** Sen ne yapıyorsun asıl?" Bana bakıyor, üzerimde hâlâ Culverson'ın iyice bol gelen gömleği var. "Giyecek almaya mı geldin?"

"Nico hep birlikte Orta Batı'ya gideceğinizi söylemişti." Kendimi "ekiple buluşmak için" demeye zorlayamıyorum, hâlâ komik geliyor bana. "Planın bir sonraki safhası için."

Hâlâ mağazanın kapısındayız. Arkamda ıssız Wilson Bulvarı. "Bu tür planlar durmadan değişir." Jordan çıplak ayağının biriyle

* (İsp) Burası benim yerim bayım. *-çn*

öteki ayağının baldırını kaşıyor. "Başka bir göreve atandım. Şu anda ekipçe kaleyi koruyoruz."

Uyku tulumundaki sarışın uykulu bir sesle bir şeyler mırıldanıyor ve gerinip yan dönüyor. Jordan kıza baktığımı görüp kurnazca sırıtıyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Evet," diyorum. "Var."

Onu geçip dükkâna giriyorum, Jordan arkamda cıkcıklıyor.

"Dostum, içeriye izinsiz girdin. Beni polis çağırmak zorunda bırakma."

Bu ses tonunu biliyorum. Nico'nun en sevdiklerinden. Kendinden emin ve kibirli. Nico New Hampshire Üniversitesi'nde sırtında taşıdığı büyük torbada tabancalar, akçaağaç şurubu, kafatası olduğunu öne sürerken de bu ses tonunu kullandı.

Jordan eğilip yerdeki yığınların birinden eski bir sarı tişört alıp sırtına geçiriyor. İçerisi küf kokuyor. Üst üste yığılmış kimileri giyinik kimileri çıplak, bazıları selam verir gibi ellerini kaldırmış, diğerleri de dükkânın tozlu köşelerine gözlerini dikmiş vitrin mankenlerine bakıyorum. İki manken tokalaşır gibi yerleştirilmiş, sanki yönetim kurulu toplantısına katılan biri karşılanıyor.

"Jordan," diyorum. "Acaba şey mümkün olur..."

"Buyrun?"

Kelimeyi uzatıyor, yaltaklanan bir uşak gibi. Jordan'ın seçtiği tişörtün üzerinde koca kafalı, kalın bıyıklı, gülünç kahraman Super Mario var. Nico'nun bana helikopterde söylediğini yanlış hatırlıyorsam ya da sadece hayal ediyorsam aptal gibi görüneceğim, farkındayım. Öte yandan dünyadaki onca insan arasında bir bu adam beni görünüşüm, davranışlarım ve varlığımla zaten gülünç buluyor.

"Burada bir internet bağlantısına sahip olmanız mümkün mü?"

"Ah, tabii," diyor tereddüt etmeksizin, gururla sırıtarak. "Neden peki? E-postalarına mı bakacaksın?"

"Hayır," diyorum. Havai fişek gibi ardı ardına parlayan ihtimalleri düşününce göğsüme heyecan doluyor. "Bir şeyi araştırmam lazım."

Uyuyan Güzel'in yanından yavaşça geçip MÜDÜR yazılı bir kapıya geliyoruz, Jordan kilide şifre girerken yere bakmamı istiyor. Üç çekmeceli bir dolapla fişi takılı olmayan, kapısız, küçük bir büro tipi buzdolabı bulunan, daracık, klostrofobik bir oda burası. Sunta levhadan yapılma üstü cam kaplı bir masada büyük ve çirkin bir Dell bilgisayar var, kocaman kasadan insanı endişelendiren bir uğultu geliyor. Jordan kuşkucu yüz ifademi görüyor, masanın başındaki büro tipi döner sandalyeye kendini lap diye bırakırken gülmeye başlıyor.

"Ah imanı zayıf olanlar," diyor bilgisayarı açma düğmesine uzanırken. "Ulusal Güvenlik Yönetimi'nin şu anda offline olduğunu mu sanıyorsun? Ya da başkanın?

"Belki de düşünmelisin," diyor, sandalyesinde dönüp bana göz kırparak. "Hiç sipır diye bir şey duydun mu?"

"Hayır."

"Hayır mı?" Harflerini söylüyor, S-I-P-R.* "Duymadın hiç?"

"Yok," diyorum.

"NIPR'ı duydun mu?"

"Yok."

Önüne dönüp kıkırdıyor. "Tanrım. Herhalde Google'ı duymuşsundur değil mi? G harfiyle başlıyor hani."

Onu duymazdan gelip kaşlarımı çatıyor, bir umut dikkatle ekrana bakıyorum. Bir eşek şakasının tam ortasındayım sanki. Monitörün siyah ekranının hayat belirtisi göstermesini beklediğim bu sonu belirsiz ve geçmek bilmeyen anda, birden her şeyin bir eşek şakası olabileceğini, insanlık tarihinin bu son yılının sa-

* Secret Internet Protocol Router Network: Amerika Birleşik Devletleri, İç İşleri ve Güvenlik Bakanlığı'nın, çok gizli dosyaları iletmekte kullandığı yüksek güvenlikli gizli internet ağı. NIPR, yani Non-classified Internet Protocol Router Network ise Güvenlik Bakalığı'nın gizli olmayan dosyalar için kullandığı internet ağıdır. *-yhn*

dece, bana yani kolayca her şeye inanan Hank Palace'a yapılan bir eşek şakası olması gerektiğini düşünüyorum, belki de herkes birden müdürün odasındaki şu dosya dolabından dışarı fırlayacak ve "Sürpriz!" diyecekler, tüm ışıklar yakılacak ve her şey yine eskisi gibi olacak.

"Hadi ama Scott," diyor Jordan benim bu hayalimi ikiye bölerek. Hâlâ boş olan ekrana bakışlarını dikmiş, elleriyle uyluklarında ritim tutuyor.

"Sorun ne?"

"Toledo'da piçin teki var, söz verdiği zaman asla işinin başında olmuyor

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Çünkü sende tüm polisler gibi yarım akıl var." Attığı bu yemi de yemeyeceğim, sesimi çıkarmadan ihtiyacım olan şeyi almak üzere bekliyorum. "İnternet gökten inen bir şey değil. Bir sürü ağdan ibaret ve insanlar artık bu ağlara erişemiyor çünkü bunu sağlayan aygıtlar için büyük ölçekte elektrik lazım. Bu yüzden biz de kendi ağlarımızı kurduk. Bende bu uyduruk bilgisayarla üç telefon hattı, 12.8 modem ve elektriğin karşılığı olacak bir teneke benzin var. Bunlarla Pittsburgh'daki, aynı sisteme sahip bazı tanıdıklara bağlanabiliyorum, onlar da Toledo'ya bağlanıyor, bu böyle sonsuza kadar gidiyor. Sanki eski okul arkadaşları arasındaki bir örgü ağı gibi. Örgü ağı ne demek bilir misin? Dur tahmin edeyim."

Sakızından bir balon şişirip kirli tırnağıyla patlatıyır. Kafayı yiyeceğim burada, çok büyük bir uluslararası çetenin başına getirilmiş yedi yaşındaki inatçı bir çocuğa benziyor.

"Elbette tüm siteler aslında gölge site; bu yüzden de pek çok özellik eksik ya da bozuk. Yine de etkileyici değil mi?"

"Hâlâ bomboş bir ekrana bakıyor olmasaydık daha fazla etkilenebilirdim," diyorum.

Fakat ben bunu söylerken ekranda hareketlilik oluyor, Windows 98 logosu ve renkli pencereleri beliriyor, mağara duvarındaki hiyeroglif gibi yanıp sönüyor.

OLSUN BELGESİZ KAOS TEAM

"Ooo," diyor Jordan biraz eğilip ekrana bakarak. "Ne oldu, az önce konuşuyordun yavşak gibi, bir anda havan söndü."

Sonrasında çevirmeli ağın bağlantı yaptığını gösteren tanıdık tıkırtıları ve bip sesleri duyuluyor. Yaralı kolumun içinde bir yerde karıncalanma gibi bir şey var, sol elimle askıdaki sağ kolumun üst kol kasını sıkıyor ve iki parmağımla okşuyorum. Jordan, Başlat menüsüne tıklıyor, üzerinde imlecin yanıp söndüğü boş bir sayfa çıkıyor. Ben hızla düşünmeye çalışırken Jordan da gösterişli biçimde parmaklarını çatırdatıyor. Bense hemen soruşturmama dönmüş en çok hangi bilgiye ihtiyaç duyduğumu, neyin aramaya değer olduğunu belirlemeye çalışıyorum. Oysa Jordan bilgisayarın başından kalkacak gibi değil.

"Ne aradığını söylersen ben senin için bulurum."

"Hayır, kesinlikle olmaz," diyorum.

"O zaman B planına geçiyoruz ki bu da sen kendinsin." Sırıtarak bana bakıyor. "Bu şeyin çalışma şekli biraz değişik: Ne istediğini doğrudan yazamıyorsun. Her arama için benim kod girmem lazım."

"Tamam," diyorum. "Tamam."

"Ayrıca bildiğin gibi aradığın bilgi ne kadar ayrıntılı ise onu sunucumuzda bulman o kadar zor. Fakat elbette herkesin ayrıntı tanımı da birbirinden farklıdır değil mi?"

Arkamızda bir hışırtı. "Abigail? Uyandın mı?" diye sesleniyor Jordan.

"Evet," diyor kız. "Ve buna hiç de sevinmiş değilim."

"Başlayabilir miyiz?" diyorum, Jordan başlamamı söyledi. "USBM denen bir şeyi araştırmak istiyorum," diye başlıyorum.

Yazmaya devam ederken, "Ulusal Suç Bilgi Merkezi," diyor Jordan.

"Nereden biliyorsun?"

"Ben her şeyi bilirim. Anlamadın mı daha?" diyor parmakları tuşlar üzerinde hızla gezinmeye devam ederken. "Pentagon bilgisayarlarına girmen gerekmeyecek değil mi?"

"Hayır."

"Neyse."

Ona ayrıntıları veriyorum: Rocky Milano. Beyaz erkek. Takriben 55 60 yaşlarında. Takma adı olup olmadığı bilinmiyor.

Yazıyor. Bekliyoruz. Bilgisayar yavaş, ekranda metinler hızla akıyor, arka arkaya gri ekranlar gidip geliyor. İnsan-makine etkileşiminin tanıdık simgeleri ortada yok, ne kum saati ne dönen ışık çemberleri. Sonunda Jordan ekrana gözlerini kısıp bakıyor, omuz silkip bana dönüyor.

"Yok."

"Nasıl yok. Bilgisayar çalışmıyor mu?"

"Çalışıyor. Girdim ama hakkında bilgi yok."

"Acaba tüm listeye erişemiyor musun?"

"Tüm veritabanına mı?"

"Evet. Bu şey tam olmadığı için. Adına ne diyorsun?"

"Gölge sistem," diyor. "Orijinal arşivlerin eksik gölgesi."

"Evet," diyorum. "Böyle olması mümkün mü?"

"Elbette," diyor. "Gayet mümkün. Kesin bir ihtimal."

Yüzümü buruşturuyorum. Tabii ki. Hiçbir şey kesin değil. Hiçbir şey iyi değil. Jordan'dan FBI'ın veritabanından çıkıp Rocky Milano adıyla basit bir web araması istiyorum. Bu aramanın sonucunda çıkan yüzlerce sonuçta yer alan gerçek olmayan Rocky Milano'lar yüzünden on beş dakika boyunca sonuç vermeyen bir çalışma yapıyoruz.

Sonunda Jordan, "Dostum sen aslında tam olarak ne arıyorsun?" diye soruyor.

Cevap vermiyorum. Ne mi arıyordum? On yaşımdayken aradığım sabıka kaydının peşindeydim, Martha'nın babasını hırsız olduğunu "herkes biliyordu" hani, bir içki mağazasını soymuş ve çıplak elle bir adamı öldürmüştü. Onun hakkındaki düşüncelerimi doğrulayacak bir şey arıyorum. Zayıf bir teori belki ama, Rocky'nin kendi yasalara aykırı davranışlarını ortaya koyup son günlerini hapiste geçirmesine yol açmasın diye damadını soğukkanlılıkla öldürttüğünü düşünüyorum.

"Peki, canım," diyor Jordan sandalyede yaylanarak. "Süre doldu."

"Beş saniye daha, olur mu?"

Gözlerini devirerek saymaya başlıyor: "Bir…"

Düşüncelerimi toplayabilmek, hayal kırıklığını, öfkemi alt edebilmek için küçük odanın içinde volta atıyorum. Artık bir şey öğrenmenin yolu yok, orası belli. Maia'nın Boni Körfezi'ne çarpınca yaşanacak, kimsenin nasıl olacağını bilmediği o korkunç dönem erken başladı. Muğlak dehşetler çağı metastaz halinde, geriye doğru yayılarak yalnız geleceği değil bugünü de mahvediyor ve herhangi bir bilgi öğrenmeyi ya da bir şey yapmayı imkânsızlaştırarak her şeyi, ilişkileri, soruşturmaları, toplumu zehirliyor.

"Hişt? Nico'nun abisi?" diyor Jordan. "Yapacak başka işlerim var. Önemli işler."

"Bir dakika lütfen."

"Olmaz."

"Nils Ryan," diyorum. "Bir eyalet polisi."

"Nils nasıl yazılıyor?"

"Hayır, bir dakika. Canliss. Canliss soyadına bakar mısın?"

Jordan derin bir iç geçirdikten sonra bana bir kere daha bu işin başında kim olduğunu göstermek ister gibi yavaşça klavyeye doğru dönüyor. Harfleri tek tek söyledikten sonra omzundan ne yazdığına bakıyorum. Önce USBM'ye bakıyor, orada hiçbir sonuç yok ki ben de öyle tahmin ediyordum zaten, ardından basit bir arama yapıyor. Biraz daha eğiliyorum; öyle ki neredeyse omzuna yaslanıyorum ve ekranda kelimelerin canlanışını, siyah zeminde yeşil satırların ardı ardına dizilişini izliyorum.

"İşte," diyor Jordan döner sandalyesini birden geri itip bacaklarıma çarparak. "Bu işe yarar mı?"

Cevap vermiyorum. Uzaklardayım şimdi, yabani doğada koşuyor, ellerim havada fırtınanın ortasında ayakta durmuş kar tanelerini yakalamaya çalışır gibi bilgi kırıntılarını toplamaya uğraşıyorum. Önce Brett'in Martha'ya yalan söylediğini sandım, sonra yalan söyleyenin Martha olduğu sonucuna vardım. Fakat yine yanıldım. Kötülüğün kaynağı başka.

BELGESİZ KAOS TEAM

Canliss adını Canliss ve Oğulları'ndan, yani Concord Emniyet Teşkilatı'yla çalışan bir şirketten biliyorum. Polisliğe adım atışımdan üç ay sonra, Komiser Yardımcısı Belroy grip oldu, ben de üç gün üst üste nöbet tutmak zorunda kaldım ve bu süre içinde muhasebe evrakını yazdım. Canliss adlı yerel işletme Concord Emniyet Teşkilat'nda gece görüş gözlüğü, şok tabancası, tüfekler için çatal ayak, kamuflaj kıyafeti gibi özel malzeme satıyordu.

New England'dan Canliss ve Oğulları'nı. Biliyorum. Bu adı biliyorum.

"Hişt? Nico'nun abisi?" diyor Jordan ellerini başının üzerine kaldırıp sallayarak. "Tamam mıyız?"

"Evet, tamam," diyorum. "İşimiz bitti, artık gidiyorum."

"Ooo," diyor monitörü kapamak için eğilirken. "Cidden alerjin varmış gibi."

"Neye?"

"Teşekkür etmeye."

"Teşekkür ederim Jordan," diyorum. Samimiyim, gerçekten. "Çok teşekkür ederim."

Göz ucuyla sadece monitörü kapattığını ama kasayı kapamadığını fark ediyorum. Yani yaptığım tüm aramalar orada duruyor, bu durumdan memnun olmasam da burada daha fazla kalmak istemiyorum. Gitmeliyim. Hemen yola koyulmam lazım.

Elbette Jordan da sandalyeden fırlıyor, kapıya doğru gidip kapı çerçevesine yaslanıyor. Her zamanki hali bu: Çocuksu gülüşünün arkasına saklanmış art niyeti ve öfkesiyle, gamsız tasasız, kapılara yaslanıp aylaklık eden bir adam. Bense artık Martha Cavatone'un ruhsal durumunu daha net anlıyorum. Şimdi muhtemelen Jeremy Canliss'in bodrumunda veya bir araba bagajında, belki de döşeme tahtasının altında. Onu bulmam lazım; evet onu hemen bulmam gerek

"Jordan gitmek zorundayım."

Başparmaklarını kısa pantolonunun belindeki kemere geçirip, "Evet, biliyorum bunu," diyor. "Söylemiştin. Ama sana bir

şey sormam lazım. Artık inanıyor musun?"

"Neye?"

"Biliyorsun işte; kız kardeşin Nico'ya. Ona inanmadığın için çok üzülüyordu. Anlattığı her şeye, grubumuza, planlarımıza, geleceğimize..."

Bir adacio çalar gibi yavaş konuşuyor; bunu bilerek yaptığına eminim. Çünkü benim aniden oluşan sabırsızlığımı, çaresizliğimi fark etti, o yüzden bana alaycı bir yavaş ritimle karşılık veriyor. "Onun için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Adamı itip geçmenin, buradan koşup uzaklaşmanın artısını eksisini hesaplıyorum. Ufak tefek ama enerjik ve sağlam görünüyor. Bense ondan çok uzun boylu olmama rağmen epey halsizim, bütün geceyi hastanede geçirdikten sonra sabahtan beri de ayaktaydım ve tek kolumu kullanamaz haldeyim.

"Dürüst olmak gerekirse anlattıklarını unuttum bile."

"Peki," diyor omuz silkerek. "Sadece hatırlatayım istedim."

Birden tarz değiştiriyor ve acelesi olan polis kimliğine bürünüyorum. Dürüstçe, berrak ve dümdüz bir sesle konuşmaya başlıyorum. "Jordan, beni dinle. Kaçırıldığını düşündüğüm bir kadın söz konusu. Ona hemen yardım etmem lazım."

"Ciddi misin?" diyor gözlerini pörtleterek. "Ciddi misin? O zaman hemen git! Yolda bir telefon kulübesine uğrayacak mısın acaba, Nico'nun abisi? Pelerin falan takmak için hani?"

"Jordan," diyorum. Belki de onu alt edebilirim. Tek kolumun sağlam olması umurumda bile değil şu an. "Çekil yolumdan."

"Yavaş ol dostum." Bir sakız şişirip parmağıyla patlatıyor. "Sadece bize inanıp inanmadığını öğrenmek istiyorum."

"Helikopteriniz, internet erişiminiz olduğu için bir asteroitin yolunu değiştirmeye gücünüzün yeteceğine mi? Hayır, inanmıyorum."

"Peki, bu senin problemin. Hayal gücün zayıfmış."

Öne atılıyor, omzumu onun omzuna savuruyorum ama hemen yolumdan çekiliyor ve sendeleyerek müdür odasının dışına çıkıyorum. Toparlanıp hızla dükkânın ön kapısına doğru gidiyo-

rum, Jordan arkamdan kahkahalar atıyor, ön kapıyı açıyorum ve Houdini ona söylediğim gibi kapının önünde beni bekliyor.

"Nico'nun problemi de bu, biliyor musun," diyor. Elim kapıda duruyor, dönüp ona bakıyorum. Zararsız görünen bir yorum ama söyleme tarzında bir şey var, tıpkı söylediği her şeyde olduğu gibi. Arkama dönüyorum.

"Nico'nun problemi de mi, ne demek o şimdi?"

"Hiç," diyor, iyi bir balık yakalayıp çeken bir balıkçı gibi hain bir zevkle gülümsüyor.

Jordan'ın arkadaşı Abigail banyodan çıkıp geliyor, çiçekli bir etek ve kolsuz bir tişört giymiş, saçlarını atkuyruğu yapmış. "Jordan suyun kesildiğini biliyor musun?"

"Evet, aslında biliyorum," diyor Jordan. "Sanırım gece de gelmeyecek."

Kıza cevap veriyor ama gözleri üzerimde, birden bakışlarındaki o palyaço saçmalığı ortadan kayboluyor ve korkutucu bir tavır takınıyor. "Bay Palace, sadece şuna dikkatini çekmek istedim, kız kardeşinin de senin gibi hayal gücü zayıf. Bunu hissetmedin mi hiç?"

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan iki uzun adımda geri dönüyor, sağlam elimle kolunu tutuyorum. "Hoop," diyor Abigail ama Jordan gözlerini bile kırpmıyor.

"Ne demek bu?"

"Hiç," diyor ve şu palyaço sırıtışı geri dönüyor. "Laf olsun diye söylüyorum."

Kolunu iyice sıkıyorum. Nico bana –içeride olduğunu sanan, her şeyi anladığını düşünen– kocası Derek'in kendini ne olduğunu bilmediği daha büyük bir amaç için feda ettiğini söylediğinde duydum bu gizemli örgütü.

"O helikopter nereye gidiyor Jordan?"

O anda büyük bir patlama. Sesin gücüne bakılırsa yakından, bir dinozorun yıkılışı gibi bir gürültü.

"Eyvah," diyor Jordan. "Ayaklanmacılar büyük silahları kullanmaya başladı herhalde."

"South Pill Tepesi," diyor Abigail.

"Öyle mi dersin?"

Kız başını yukarı aşağı sallayıp, *tabii ki öyle lan*, der gibi bakıyor.

"Fena bir gece olacak," diyor Jordan. "Dört Temmuz gibi."

"Daha da beteri," diyor kız Jordan'a bakarak. Bir ona, bir diğerine bakarak dikiliyorum orada. "Çok daha beteri."

"Ne?" diye soruyorum öfkeyle ama neden söz ettiklerini biliyorum aslında. McGully'nin söylediğinden bahsediyorlar. McGully, Somerset Lokantası'nın kapısında durup bağırmıştı hani. *Sular kesilene kadar bekle sen.* "Ne biliyorsunuz?"

"Ben her şeyi bilirim, dostum, unuttun mu?"

"Bir tür savaş çıkacak," diyor Abigail basitçe, kapı eşiğinde usul usul konuşuyor. "Yerli halkın oluşturduğu bir dernek, Hıristiyan Gençler Birliği spor salonunda Poland Spring şişe suları depoluyor. Binlerce şişe. Başka bir grup da bilim merkezinin bodrumunda çok miktarda su saklıyor. Herkesin bu dedikodulardan haberi var; herkes kendi stokunu koruma ve başkalarının stokuna el koyma planları yapıyor."

"Ya da su deposuna ulaşmaya çalışıyor," diyor Jordan kolundan, parmaklarımı tek tek çözerek.

Abigail başını yukarı aşağı sallıyor. "Tabii canım, ondan bahsetmiyorum bile."

"Bayrak yarışı gibi olacak ama silahlarla," diyor Jordan, Abigail tekrar başını yukarı aşağı sallıyor. "Çok fazla silahla."

Tam o sırada bu sözlerin altını çizmek ister gibi bir patlama daha oluyor, ilkinden daha yakında mı uzakta mı olduğunu söylemek zor ama çok daha fazla gürültü çıkardığı kesin. Bir an sessizlik kesiliyor, ardından aynı anda birçok insanın tüyler ürpetici çığlığı yükseliyor, bunu da makineli tüfek sesi olduğuna emin olduğum takırtılar izliyor.

Tüm bunları başım bir yana eğik halde, nefes nefese dinliyorum. Bu kırılgan huzuru, polisin yoğun varlığı koruyordu, herkes farkında bunun, devriye araçları, sokak başlarındaki polisler,

nüfusun kaygıları ve bıkkınlığının kaynayıp yeraltı gazı gibi patlamasını önleyen bunlardı. Oysa bugün ortalıkta hiç polis görmedim. Tek bir devriye arabası bile…

"Hişt, Henry? Gitsen iyi olur. Uzun bir gece olacak."

5.

Emniyet teşkilatından elimde, Concord sokaklarını avucumun içi gibi bilmem dışında hiçbir şey yok. Çocukken bu sokaklarda bisiklet sürdüm, büyüyünce de devriye arabasıyla bol bol dolaştım, şimdiyse sadece hızlı hızlı, telaş içinde yürüyor, Wilson Bulvarı'ndan tekrar Main Caddesi'ne doğru çıkıyorum.

Evim şehrin batı kıyısında Clinton Sokağı'nın ötesinde ama bu sefer başka bir yöne doğru gidiyorum. Yapmam gereken bir iş var – bunu halletmeliyim. O kadar.

Jordan haklıydı: Uzun bir gece olacak. Şehrin bir düzine farklı noktasından silah sesleri geliyor, uzaklardaki bir düzine yangından dumanların yükseldiğini görüyorum. Karşı yönden gelen, en az otuz kişilik bir grubun yanından geçiyorum. Şehir merkezine doğru hep birlikte neredeyse askeri düzende yürüyorlar, iplerle ve köpek kayışlarıyla birbirine bağlanmış alışveriş arabaları çekiyorlar. Yolun ortasında beş kişilik bir aile aceleyle ilerliyor, baba iki çocuğunu kucağında taşıyor, annenin kucağında da bir çocuk var ve endişeyle arkasına dönüp geldikleri yola bakıyor.

Birden kızarmış yüzü ve parmak sallamasıyla Dedektif McGully'yi hatırlıyorum. *Sular kesilene kadar bekle sen. Bekle amına koyayım.*

Yanları alacalı tüyleriyle Houdini sarı köpek dişlerini göstererek önümde koşuyor. Water West binasını geçerken ona yetişebilmek için ben de hızlanıyorum, eyalet yönetim binasını, bir zamanlar banyosunda kendini astığı söylenen Peter Zell'in cesedini bulduğum McDonalds'ı geçiyorum.

Phenix Caddesi'nde hâlâ ayakta duran sinemanın tabaleasında, iki ay öncesinden kalan, *Uzaktaki Solgun Işık* dizisinin son bölümünün afişi var, beyzbol kepini ters takmış, kaykay üstünde bir adam, elinde sıkı sıkıya tuttuğu beş litrelik kaynak suyuyla telaşla bir yerlere yetişmeye çalışıyor. Birden sinemanın kapısından dışarıya topuksuz düz siyah ayakkabı giymiş, mutfak önlüklü genç bir kadın çıkıyor, elinde tabanca var, adamı yanından vurup kaykaydan düşürüyor.

Yola devam ediyorum, gittikçe hızlanıyorum. Hepsini geride bırakıyorum, aileyi, tabancalı kadını, Jordan'ın kötü niyetli imalarını, helikopterdeki Nico'yu, Quincy Sokağı oyun parkındaki Alyssa ile Micah Rose'u, her şeyi, her şeyi bırakıyorum ardımda, başımı öne eğip giderken sadece soruşturmayı düşünüyorum çünkü bu işi neden yaptığımı, niye umursadığımı düşünmekten bıktım artık. Elimde bu kaldı sadece, bunu yapıyorum ben de.

Araba tamircisine gelmeden önce sola dönüyor, cezaevinin arkasında sokakların kıvrılıp arapsaçına döndüğü yere ilerlemek üzere sağa doğru keskin bir dönüş yapıyorum.

Akşam karanlığı çökmek üzere. Güneş ufukta alçalmış batmaya hazırlanıyor.

Bir şekilde ailemden koptum, demişti bana Jeremy Canliss, evet koptu belki ama önce Canliss ve Oğulları'ndan ona miras kalan keskin nişancı malzemesini aldı ve bunları nasıl kullanacağını öğrendi. Sonradan, atış talimi yapabileceğin bir yere çevrilen bovling salonunun tekinde değil, gerçek bir poligonda vakit geçirdi biraz, üç yüz metre uzaktan nişan almayı öğrendi. Cinayet silahı babasının eski mallarından bir keskin nişancı tüfeği olabilir. Belki de silahı yanında getirmedi ve talih beklenmedik bir şekilde yüzüne güldü. Beni New Hampshire Üniversitesi'ne

kadar takip ettikten sonra kimi zaman dikkatsiz davranan kapı bekçilerini atlatıp içeriye girmenin bir yolunu buldu, sonra Julia Stone'un minyatür silah deposunu gördü ve Brett'in de aldığı yerden kendine bir silah buldu.

Neler olduğu gayet bariz artık: Jeremy, Brett'in ortadan kaybolmasını istedi, sonra da kaybolduğundan emin olmak için beni takip etti.

Artık koşmaya başlıyorum. Neredeyse oradayım.

Canliss nerede yaşadığını farkında olmadan ağzından kaçırdı. Mutfak masasında karşımda oturmuş, kan ter içinde hayatını anlattı, Brett'le birlikte verandada oturup cezaevindeki mahkûmların bahçede dolaşıp içeri girmelerini seyrettiklerini. Brett'in mahkûmlara bakıp 'Tanrı başımıza derdin böylesini vermesin,' dediğini anlattı. New Hampshire Eyaleti Erkekler Cezaevi'nin tam arkasını gören tek bir kısa sokak var: Delaney Sokağı. Oraya geldiğimde saatim 8.45'i gösteriyor – sanırım günlerden hala salı ve bu kısa, eğri büğrü sokağa karanlık çöktü bile.

Normalde on dokuz evin olduğu bir sokağı incelemem sadece bir saatimi alırdı. Fakat Delaney Sokağı'ndaki on dokuz evden dokuzu boş, kapıları, pencereleri kırık ya da karton kaplanmış. Kuzey taraftaki altı numaralı evde çatı şıngılları deri gibi soyulmuş, çatı katının kirişleri ortaya çıkmış. Kalan on evden sadece ikisinin pencerelerinde el feneri ışığı var. Bu iki evden biri olan on yedi numarayla işe başlamaya karar veriyorum, ot bürümüş ön bahçeyi hızla geçip eve yaklaşıyorum.

Cezaevi bu evin tam arakasında kalıyor, orada da bir yangın çıkmış, binanın batıya bakan eski kanadından alevden duvarlar yükseliyor.

Sol elimle kapıyı yumrukluyor, "Martha!" diye bağırıyorum. Kapıyı ellerini korkuyla havaya kaldırmış yaşlı bir çift açıyor. Kadın sabahlık giymiş, adamın üzerinde pijaması, ayaklarında terlikleri var, onlara bir şey yapmamam için yalvarıyorlar. Nefes alıp veriyor, kapılarından uzaklaşıyorum.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyorum. Veranda-

dan bir basamak aşağı iniyor, sonra kapı kapanmadan arkama dönüyorum.

"Ben polisim," diyorum. "Yiyeceğiniz var mı?"

Başlarını yukarı aşağı sallıyorlar.

"Ne kadar?"

"Çok," diyor kadın.

"Yeterince," diyor adam.

"Tamam," diyorum. Güney batı yönünden, yani su deposu ile Little Pond tarafından yankı yaparak gelen bir patlama sesiyle iliklerimize kadar titriyoruz.

"Sizden bir şey rica edeceğim: Bundan sonra kimseye kapınızı açmayın."

Gözlerini iri iri açıp başlarını yukarı aşağı sallıyor. "Sadece bu gece, değil mi?"

"Bundan sonra kapınız çalındığında açmayın."

Rüzgâr iyice esmeye başlıyor, yaz esintisi korkutucu bir rüzgâra dönüşüyor, yaprakları sokak boyunca savuruyor, çöp kutularını birbirine çarparak deviriyor, cezaevinin çatısından çıkan alevleri körüklüyor.

Houdini benden önce verandadan aşağı iniyor ve Delaney Sokağı'nda ışığı yanan öteki eve gidiyoruz. Dokuz numaralı bu evin ön bahçesini geçerken Houdini yere doğru havlıyor ve bir gece yaratığı oradan zıplayarak çalıların arasına kaçıyor. Karanlıkta bile sıcaklık dayanılmaz derecede. Askıdaki kolum terliyor. Evin eski ahşap verandası süprüntü eşyalarla dolu. Kapı boyasız ve ön pencerede perde yerine New England Patriots takımı amblemli büyük bir plaj havlusu var. Burası kesinlikle işsiz denebilecek yirmili yaşlarda, ne iş olsa yapan birinin, çeşit çeşit arkadaşıyla işgal edeceği türden bir ev. Basamakları ikişer ikişer çıkıyorum, kalbim Martha için küt küt atıyor.

Cortez bu sabah ben gelmeden üç saat önce başına vurulduğunu söyledi. Ben on bir buçukta gittiğime göre Martha on iki saat önce alıkonmuş olmalı. Kapıyı çalıyor, "Jeremy," diye sesleniyorum. Her şey kafamda netleşti artık.

Jeremy, Martha'ya âşık oldu. Martha ise kocasına âşıktı.

Fakat açıkgöz delikanlı Jeremy kocanın sırrını öğrenmeyi başardı. Brett'in çekip gitmek istediğini biliyordu. Uzun alışveriş turları ve pizzacıda geç saatlere kadar süren mesailer boyunca yaptıkları uzun konuşmalardan Brett'in bir sıkıntısı olduğunu anladı: Ayrıksı ve yüce gönüllü bu adam hayatının son aylarını insanlığa önemli bir hizmette bulunarak geçirmek istiyor hatta Tanrı'nın onu bu iş için görevlendirdiğine inanıyordu. Fakat onu engelleyen başka bir şey vardı ki bu da evlilik yeminiydi.

Jeremy işte bu engeli aşmak için sahte bir günlük sayfası doldurdu. Shakespeare piyesi ya da opera yazarı gibi bir hile yaparak adamın evi terk etmesini sağlayıp karısını elde etti.

"Jeremy?" diye sesleniyorum tekrar ve kapının kolunu çeviriyorum.

Uzakta gök gürlüyormuş gibi silah sesleri geliyor, anlaşılmaz çığlıklar duyuyorum, birden rüzgârın oyunuyla bir konuşma parçası geliyor kulağıma: "Hayır, olmaz, hayır..." "Kes sesini, kes lan sesini." Şehrin başka bir tarafında, bambaşka bir kriz.

Kapıya kimse bakmıyor. Rüzgâr saçlarımı dağıtıyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. İçeri girme vakti.

"Burada kal," diyorum köpeğe. "Kapıyı bekle." Başını eğip bana bakıyor, dişlerini gösteriyor. "Biri yukarı çıkarsa havla. Benden başka dışarı çıkan olursa saldır. Tamam mı?"

Houdini anlayışla ve sessizce merdivenlerin başına, patilerinin üstüne çöküyor. Gerilip sağ ayağımla kapıya bir tekme atıyorum. İnce tahta parçalanıyor, vücuduma da korkunç bir acı yayılıyor. Dikişli kolumdaki dokular inliyor âdeta. Bir çığlık atıp iki büklüm oluyorum ve tekrar çığlık atıyorum, acı kolumdan bacağıma inip sonra azalıncaya kadar eğik tutuyorum başımı. Houdini gözlerini iri iri açmış sevgiyle ve merakla bana bakıyor. Fakat ona oturmasını söylediğim yerden ayrılmıyor.

"Aferin oğlum," diye mırıldanıyor, nefes alıp vererek biraz bekliyorum. "Aferin oğlum."

Hareket edebilecek gibi olunca içeriye, karanlık ve sıkış tıkış

salona geçiyorum, bir vazoda zayıf ışığı göz kırpan bir fener yanıyor. Arka duvara dayalı yarı açık bir bavuldan üst üste yığılı yılanlar gibi tişörtler sarkmış. Bavulun yanında karaya vurmuş bir yunusu andıran buzdolabı duruyor, fişi takılı değil, biri tepesine sprey boyayla ÇALIŞMIYOR yazmış.

"Martha?" diye ara sıra seslenerek dikkatle ilerliyorum. Silahsızım. Ellerim havada. "Martha?"

Sağımdaki kapı mutfağa açılıyor, soldaysa uzun bir koridor var. Koridora dönüyor ve bağcıksız, dili dışarıda bir çift spor ayakkabısına takılıyorum. Bu evin bir zamanlar pizza ve bira kutularıyla dolu olduğuna, televizyonun sabahtan akşama kadar kapanmadığına, cigarasından içip kafayı bulan birinin şu kanepede hep oturduğuna, birtakım gençlerin kısa süreli tezgâhtarlık türünden işlerine gitmek üzere giyinmek için banyoya girerken çarpıştığına eminim. Karanlık şimdi, o genç adamların hiçbiri yok ortada, dünyanın kimbilir neresine gittiler. Belki içlerinden biri ailesinin yanına döndü, bir başkası asteroit öncesi evlendi, biri de New Orleans'a gitti.

Ama biri hâlâ burada. İnsan kaçıran, belki de insan öldüren biri.

Fenerimin ışığıyla onu bulduğum anda, Jeremy Canliss'in sesini duydum. Merdivenlerin başındaydı.

"Hişt," diyor kırık ve kısık bir sesle. "Kim var orada?"

Jeremy sırtını tırabzana dayayıp merdiven sahanlığına çökmüş, bana yukardan bakıyor. Karanlıkta tam cennete gireceği sırada yakalanmış bir hayalet sanki. Küçük atkuyruğu dağılmış, yara izli küçük yüzünü ortaya çıkaran saçları yağlı ve seyrek. Üzüntülü gözlerini kırpıştırıyor, sanki Martha Milano'ya âşık, yanakları kızarmış bir çocuk sadece.

Hemen yanında uzun namlulu dürbünlü bir tüfek var, Brett Cavatone'u vurduğu tüfek bu, namlu duvara bakıyor, kabza sol kalçasının altında garip bir pozisyonda duruyor.

Sesimi yukarı duyurabilmek için yüksek sesle, "Ben Dedektif Palace, Jeremy," diyorum. Sesimi yükseltmem, güçlü ve sert polis

görüntüme geri dönmemi, kendimi iyi hissetmemi sağlıyor. "Olduğun yerde kal."

"Bir canavara benziyorsun abi," diyor çatallanan bir sesle ve hafifçe alay ederek. "Bir canavar filminden çıkıp gelmişin sanki. Şu asla vazgeçmeyen sikik adam."

"Ayağa kalkar mısın lütfen, ellerini de havaya kaldır."

Gülüyor, "Sakin ol abi," diye mırıldanıyor ama yerinden kıpırdamıyor, başını hafifçe iki yana çeviriyor. Partinin sonunda arkadaşları tarafından bırakın uyusun denerek verandada bırakılan ve belki de merdivenden yuvarlanan son adam gibi.

Hiçbir yetkim yok. Silahsızım. Bir basamak daha çıkıyorum, katile doğru.

"Martha nerede, Jeremy?"

"Bilmiyorum."

"Nerede o?"

"Keşke bilsem."

Bir basamak daha çıkıyorum.

"N. kim?"

"Hiç kimse?" diye fısıldayıp gülüyor. "Uydurdum işte. Komik değil mi?"

Ben gülmüyorum. Bir basamak daha çıkıyorum. Hâlâ kıpırdamıyor.

"Niye yaptın?" diye soruyor bana, şımarık, kaprisli.

"Neyi, neden yaptım, Jeremy?"

"Gidip onu buldun. Sana bunu yapmamanı *söylemiştim*." Bana gerçekten şaşırmış, afallamış ve üzülmüş gibi bakıyor. "Ben de şansımı denemek istedim, anlıyor musun? Martha'yla bir şans yakalamak istedim. Tek istediğim onu yalnız yakalamaktı. O zaman onunla konuşabilir, onu ikna edebilirdim."

Bunları zaten biliyorum. Planını yaptı, Martha'nın pembe renkli tarçın kokulu günlüğünün bir sayfasını koparıp Martha'yı suçlayıcı paragrafı yazdı, bunu da tesadüfen bulmuş gibi Brett'e ulaştırdı.

Ah be abi, sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum... Bu sayfa,

evde, öylece ortada duruyordu… Üzgünüm… Gerçekten çok üzgünüm…

Böyle bir durumda her koca kuşkulanıp karısıyla yüzleşir, yazının devamında ne olduğunu sorardı. Bir yanlış anlama olmasını umarak bir açıklama beklerdi. Brett hariç: Brett zaten evden ayrılmak, evliliğini bitirmek, evlilik anlaşmasını feshetmek istiyordu. Ancak o zaman evden ayrılıp Tanrı'nın ona verdiği görevi koruluğa gidip yerine getirebilecekti.

"Brett onu sevmiyordu," diyor Jeremy başını iki yana sallayıp tavana bakarak. "Bunu biliyor muydun? Onu sevmiyordu bile. Onu *ben* seviyordum."

"Martha nerede?" diye soruyorum bir kere daha. Cevap yok.

Bir basamak daha çıkıyorum. Artık merdivenin tam ortasındayım, kahrolası tüfeğe bir hamlede uzanabilecek mesafede. Bir hamlede vücudumun ağırlığıyla zanlıyı sola devirebilir, sağ elimle altındaki silahı kapabilirim. Fakat sağ elimi kullanamıyorum ki.

"Nerede o, Jeremy?"

"Dedim ya bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun."

Sesimi yükseltmemeye, sakin ve soğukkanlı olmaya çalışıyorum, bana güvenmesini sağlamalıyım ama içimden öyle öfkeliyim ki bu aptal oğlana ve yararsız, şiddetli, aptalca aşkına. Böyle bir şey bir buçuk yıl önce olsa, ergenlik sonrası bir aşk, bir arkadaşın eşiyle ilgili gündüz düşlerinden ibaret kalırdı. Fakat Maia'nın gölgesinde bu tutku bir gece çiçeği gibi açtı, delice bir saplantı, bir cinayet nedeni haline geldi.

Dudaklarını yalıyor, elini kaldırıp yüzünü kaşıyor. Yavaş yavaş bu çocuğun uçtuğu, herhangi bir uydunun sınırlarını aşacak kadar kafasının güzel olduğu izlemine kapılıyorum.

"Martha?" diye bağırıyorum ama ne Jeremy'den ne de evin bir başka köşesinden, ne bir dolap içinden ne de döşemelerin altından bir cevap geliyor. "Martha, ben Henry. Beni duyuyorsan bağır lütfen."

"Kes sesini," diyor birden Jeremy. Sesinden öfkelendiği bel-

li. Bacağını hafifçe kaldırıp tüfeğin kabzasını yakalıyor. Üzgün küçük suratında hafif bir sakal var. "*Burada* değil. Keşke olsaydı ama değil."

Keşke burada olsaydı kısmını öyle sakin ve yumuşak bir ses tonuyla söylüyor ki donup kalıyorum. Sanki bir yeraltı mağarasındayım da ciğerlerime buz gibi bir su doluyor.

"Öldü mü yoksa onu öldürdün mü Jeremy?"

"Hayır. Onunla sadece konuşmak istiyordum."

"Bu sabah onu almaya mı gittin?"

"Evet." Ağzı hafif aralık, başını yukarı aşağı sallıyor.

"Peki ne oldu Jeremy?"

"Hiç. Gitmişti." Çaresiz ve şaşkın bana bakıyor. "Orada bir adam vardı, onu gördüm."

"Cortez. Ona saldırdın. Verandada."

"Hayır… hayır, adam içerdeydi. Martha yoktu. Anlamadım. Oradan ayrıldım."

"Yalan söylüyorsun Jeremy." Başımı iki yana sallıyor, nazik olmaya çalışıyorum. "Martha'ya ne yaptın?"

"Söylediğim gibi orada yoktu." Kıpırdanıyor, kesik kesik konuşuyor, umulmadık bir çabuklukla ayağa kalkmaya çalışıyor. "Söyledim ya onu seviyorum."

Tüfeği kaldırıp bana doğru yalpalayarak geliyor, sanki kurşunu Superman gibi tutacak ve ona geri atacakmışım gibi sağlam kolumu yüzüme siper ederek bir basamak geri çekiliyorum. Bir buçuk yıl önce bir dedektif olacak, zanlıların sorgusuna girecektim ama öyle bile olmayacaktı aslında. Hâlâ devriye polisi olarak Loudon'da tur atıp dükkândan eşya çalanları ya da yere çöp atanları topluyor olacaktım aslında.

"Jeremy…"

"Artık olmaz," diyor, ben de, "Hayır, lütfen," diyorum. Tüfeği geniş bir yay şeklinde savurarak merdivenlerden iniyor, namluyu kâh yere, kâh duvara kâh yüzüme çeviriyor.

Kalbim küt küt atıyor, sonra sakinleşiyor, ölmek istemiyorum, gerçekten istemiyorum, şu an bile yaşamak istiyorum.

"Bekle Jeremy," diyorum. "Lütfen."

Merdivenlerin dibinden havai fişek atılmış gibi bir ses geliyor ve Jeremy'nin gözleri iri iri açılıyor; ne gördüğünü anlamak için uzanıp bakıyorum. Rüzgâr dış kapıyı iterek açıyor ve sarı gözleri, açık ağzında görünen dişleri, çamurla küle bulanmış yan tarafları benekli tüyleri, büyük bir ciddiyetle verandadan evi gözleyen Houdini çıkıyor ortaya. Fırın gibi alev alev yanan cezaevi yüzünden arkası aydınlanmış halde. Vahşi, tuhaf ve ürkmüş görünen köpeğin bize dikkatle baktığın gören Jeremy bir çığlık atıyor. Ben de kalan üç basamağı birden atlayıp sol kolumla Jeremy'nin boğazına bastırıyor, onu duvara yapıştırıyorum.

"Nerede o?"

"Yemin ederim..." Zar zor nefes alabiliyor. Büyümüş gözlerle omzumun üstünden köpeğe bakıyor. "Yemin ederim, bilmiyorum."

"Yalan." Delikanlının üzerine biraz daha yükleniyorum. Boğazına kolumun küt tarafıyla bastırıyorum. Bu şekilde ölebilir ama umurumda değil. "Cortez'in geldiğini gördün, onu bir kürek darbesiyle yere düşürdün."

Nefes almaya çalışarak soluk soluğa konuşuyor. "Kim o bilmiyorum." Bir an soluğu kesilir gibi olduktan sonra devam ediyor. "Ona bir şey yapmadım."

Korku dolu gözlerine dikkatle bakarken düşünmeye çalışıyorum. Cortez, Martha'nın ona gitmesini işaret ettiğini söyledi, ona Yehova Şahidi gibi davrandı. Martha kendisini korumaya gelen birine bunu neden yaptı? Ayrıca elinde bir bavul olduğunu ve birini beklediğini de gördü. Beklediği kişi Jeremy olamazdı ama kimdi? Bu işin zamanlamasını düşünüyorum. Brett'in vurulduğu günü, Jeremy'nin onu vurduktan sonra geri dönüş yolunu hesaplıyorum. Bu sabah Martha, Cortez'e onu rahat bırakmasını söylediğinde saat kaçtı? Dünya dönüyor günler ve olaylar oyun kartları gibi üst üste yığılıyor.

"Öleceğim," diyor Jeremy nefes nefese, ben de kendime gelip kolumu biraz gevşetiyorum.

"Hayır, ölmüyorsun."

"Anlamıyorsun," diyor Jeremy. "Ben zaten ölüyüm."

Gözlerindeki ölü ifadeyi, gözbebeklerinin büyüdüğünü o anda fark ediyorum. *Kahretsin.*

"Hadi," diyorum, eğilip sol koluna giriyorum. "Banyoya gidelim."

Bana eliyle uzaklaşmamı söyleyip tırabzana yaslanıyor.

Kolumla bastırdığım Âdemelmasının üstünde beliren morluğa bakıp onu merdivenden iterek banyoya sürüklüyorum. Hapları ne zaman aldığını, ne kadar süredir merdivenin başında oturduğunu bilmiyorum. Onu tuvalete götürebilsem, klozetin üstüne eğip hapları kusmasını sağlayabilir, böylece kanına bir şey karışmasını engelleyebilirim. Mümkün bu. Zehrin büyük bir kısmı henüz metabolizmasına karışmış olamaz.

"Jeremy?"

Güçlükle de olsa klozetin önünde diz üstü durmasını sağlıyorum ama vücudu öne arkaya sallanıyor. Ellerimi yüzünün ön tarafında birleştiriyorum; başını dik tutamıyor ve gövdesi öne doğru bükülüyor.

"Jeremy!" Suratına soğuk su çarpmak için musluğu açıyorum ama hiçbir şey dökülmüyor tabii ki. Vücudu garip bir şekilde ısınıyor, sanki mum gibi erimeye başlayacak, katı halden sıvı hale geçecek ve ellerimin arasından akıp gidecek.

Bir kere daha deniyorum: "Martha nerede Jeremy?"

Bir antrenör gibi cesaretlendirici ve kibar bir ses tonuyla, "Onu bulacaksın," diyor. Görebiliyorsunuz, yüksek dozdan ölen birinin gözlerinden ışığın nasıl çekildiğini gerçekten görebiliyorsunuz. "Bulamayacağın kişi yok senin, eminim."

Houdini ile evin her köşesine, yatakların altına, hamam böceği dolu ucuz ahşap kiler dolabına, bodrumun örümcek ağı kaplı karanlık köşelerine bakıyoruz.

Kolum şişti; sıcak ve acıyor. Alnımdan akan ter gözlerime giriyor. Yine de ısrarla aramaya devam ediyoruz.

OLSUN BELGESİZ KAÇIŞ TEAM

Neyse ki pek de büyük bir ev değil, biz de kayıp anahtar ya da gözlük filan gibi küçük bir şey değil bir insan arıyoruz. Bir yere bağlanmış, korku içinde titreyen arkadaşımı ya da hareketsiz cesedini. Yine de aramaya devam ediyoruz. Çatı katı yok, üst kattaki yatak odalarının tavanları çatıya kadar kavisli ya da sivrilerek yükseliyor. Yine de bir sandalyeye çıkıp tavan sıvasına vurarak arkasında Martha'yı bağladıktan sonra saklayabileceği dar da olsa boşluk olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Dolapları, mutfağı, tekrar dolapları içlerindeki her şeyi dışarı çıkararak kontrol ediyorum. Duvardaki ahşap kaplamaları tekmeleyerek gizli bir kapı ya da dolap olup olmadığına bakıyorum.

Houdini zemin tahtalarını koklayıp hafif hafif havlıyor. Alet edevat dolabından bir çatal çekiç bulup sırtımın ağrısına rağmen arka tarafındaki çatalı kullanarak oturma odasının tüm döşeme tahtalarını tek tek söküyorum. Bu sırada gelen ani sancılara, bulantı ataklarına aldırmadan inatçı bir meyvenin kabuğunu soyar gibi dikkatle tahtaları açıyorum. Fakat döşemenin altında sadece yalıtım malzemesi, borular ve bodrum manzarası var.

Bodruma tekrar bakıyorum ama Martha ne orada ne de bu evin başka bir yerinde. Ortadan kaybolmuş.

Aramaya devam ediyorum. O sırada dışarıdan silah sesleri ve çığlıklar geliyor, pencereler sokağın karşısındaki yangının aleviyle aydınlanıyor. En titiz dedektif bile Martha Milano'nun bu evde olmadığına çoktan kanaat getirirdi ama ben hiçbir şeye aldırmadan aramama devam ediyorum.

Her yere bakıyor, sesim kısılana kadar sesleniyorum ona.

Jeremy'nin cesedini küvette bırakıyorum. Başka bir seçeneğim yok. Willard Sokağı Cenaze Evi'nin birtakım kıyamet habercileri tarafından işgal edildiğini biliyorum. Tıpkı Concord Hastanesi'nin bodrum katındaki morgun terk edildiğini, Doktor Fenton'ın yanında kim varsa onunla birlikte üst katta hastaların öncelik sırasını belirlemekle görevlendirildiğini bildiğim gibi…

Bu ölümü bildirebileceğim ya da cesedi götürebileceğim hiç-

bir yer yok. Çünkü sokaklar yanıyor ve burası birden vahşi bir araziye benzedi. Genç adamı ayaklı banyo küvetine düzgünce yatırıyor, gözkapaklarını ellerimle örttükten sonra evden çıkıyorum.

6.

Evim yok.

Köpekle birlikte sonunda Clinton Sokağı'ndaki adresime ulaştığımızda sadece evin iskeletini buluyoruz karşımızda. Yaz gecesinde gümüşi meşelerin karanlık gölgeleri arasında uzanan kolon ve kirişler tehlikeli biçimde eğilmiş. Evin bütün metal aksamı, tuğlaları, kaplaması sökülmüş, kalanı da yakılmış. Belki de önce yakılmış, sonra da yağmacılar gelip kalan ne varsa yağmalamışlar. Korkunç kül yığınları, mobilya parçaları, oturma odasının arka duvarına yakın döşemenin altında biriktirdiğim mallar, fıstık ezmesi kavanozları, gaz maskem, su bidonlarım, hepsi kaybolmuş ortadan. Döşeme tahtaları yok. Kanepe yok. Salon yok.

Houdini ile mehtap gezmesine çıkmış gibi, yavaşça küller arasında dolanıyoruz. Beton zemin yerli yerinde ve oturma odasının, banyonun, mutfağın sınırları aşağı yukarı belli oluyor. Eskiden duvarları oluşturan alçıpan levhalar parçalanmış halde yerlerde. Houdini kalıntıları burnuyla karıştırıp dişlerinin arasında kemik gibi tuttuğu bir masa bacağıyla geliyor. Ben de Farley ile Leonard'ın yazdığı *Kriminal Soruşturma* kitabımı buluyorum. Kömürleşmiş ama kapağındaki renkli desenlerden tanıdım. Dişlere benzeyen piyano tuşları. Etrafa saçılmış eski

polaroidler. Annemle babamın bir Noel partisinde verdikleri komik poz: babamın başında ökseotlu Noel şapkası, annem rujuyla onun yanağında bir iz bırakmış.

Bunun bir felaket olduğunu, soyut bir şekilde olsa da anlıyorum. Gerisayım başladı. Mezat malları, taklit lokantalar, takas ve mahalle birlikleri gibi geçici düzenlemeler bile bozulup yok olarak tarihe karışıyor. Artık herkes kendi başının çaresine bakacak. İşte ben de evsiz, silahsız, eşyasız kaldım. Üstelik tek kolluyum. Üzerime giydiğim gömleği ödünç aldım ve ayağımdaki pantolon yırtık.

Ama hiçbir şey hissetmiyorum. Uyuşukluk ve soğuk. Odaları yanmış bir evden ibaretim.

Martha'ya kocasını bulup onu eve getirmek için her şeyi yapacağımı, bunu başarabileceğimi söyledim, ona söz verdim.

Hasretle beklediği adam öldü. Belki o da öldü veya bir yerlerde tek başına ölmek üzere. Nerede ne durumda olduğunu bilen tek kişi de öldü. Dünya yıkılıyor, ölüyor, gözlerimin önünde her şey yok oluyor.

Martha'nın mutfak masasında oturup onu yıllar sonra gördüğüme memnun gülümsedim, endişeli gözlerine bakarak bir söz verdim.

Houdini burnu yerde etrafımda daireler çizerek dönüyor. Ara sıra alçıpan parçalarını keskin dişleriyle yakalayıp bırakıyor.

Şehir merkezi tarafında güzel ve parlak bir ışık var. Yanıp sönerek ışık yayıyor. New Hampshire eyalet yönetim binasının yanan kubbesi olduğunu anlayana kadar bakıp duruyorum.

Durumumun güçlüğünü idrak etmek zor. Yardıma ihtiyacım var ama kim yardım edebilir bana? Doktor Fenton mı? Culverson mı?

Toprağın üzerine bağdaş kurup oturuyorum. Houdini hemen yanıma gelip nöbet tutar gibi dimdik duruyor. Nefes nefese. Yerden bir fotoğraf alıyorum: Nico ile ben onun lise mezuniyetinde kollarımızı birbirimizin omzuna atmışız. Ben tam bir yetişkin edasıyla ciddiyetle bakmışım. Kız kardeşimin başarısından ses-

siz bir gurur duyuyorum. Nico sırıtıyor, kafası öyle güzel ki, uçuyor tayyare.

O helikopterde kalabilirdim. Şu an Idaho'da veya Illinois'de ekiple birlikte dünyayı kurtarmak üzere keşifte olurdum.

Nico aklıma gelince birden kendimi kötü hissediyorum; ben burada otururken onun uzaklarda oluşuna kendi kendimeyken bile alayla ve küçümseyerek bakamıyorum. Ne yaptım ben? *Ne yaptım ben*? O helikopterden inmemeliydim. Kardeşimin çekip gitmesine izin vermemeliydim. Eskiden evim olan enkaz yığınının üstüne uzanıyor ve ne yaptığımı düşünüyorum: milyonda bir hayatta kalma ihtimalinin peşinden gittiği için kardeşime aptal dedim. Kendim içinse yüzde yüz ölüm ihtimalini kabul ettim.

Eskiden beri aşina olduğum araba lastiği gıcırtısı ve bir araba kapısının kapanma sesini duyunca doğrulup oturdum ve etrafa bakıyorum. Houdini de doğrulup havlıyor. Bahçemin karşı köşesine bir Chevrolet Impala –Concord Emniyet Teşikilatı'nda kullanılan standart araba modeli– park edilmiş. Ay ışığında kaputu pırıl pırıl parlıyor.

Ayak sesleri giderek yaklaşıyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum. Houdini daha yüksek sesle havlamaya başlıyor.

"Gidelim Henry."

Trish McConnell. Şaşkınlıkla bakakalıyorum. Yaramaz bir çocuk gibi gülümsüyor.

"Ne arıyorsun burada?"

"Sıska herif, hayatını kurtarmaya geldim." Memur McConnell nasılsa üniformasız olduğu zaman polise daha çok benziyor: mavi kot pantolonu ve siyah tişörtüyle kısa ama sağlam görünüyor. "Koluna ne oldu?"

"Eee..." Kütük gibi şiş kolumu oynatmaya çalışınca canım yanıyor. "Sorun yok. Etrafta neler oluyor?"

"Arabada anlatırım. Hadi gel."

Önce Trish'e, sonra şehir merkezindeki yangınlara ve vahşete doğru bakıyorum. Şehir duman kokuyor. "Devriye görevinde olman gerekmiyor mu?"

"Artık kimse devriye değil. Geri çekilmemiz ve bu pisliğin kendi kendine temizlenmesini beklememiz emredildi. Polis kaynaklarını bu işlere harcamayacağız. Kalan arkadaşlar School Caddesi'nde bira içip porno dergi karıştırıyor."

"Peki, sen niye buraya geldin?"

"Porno dergisine bakacak değildim." Gülüyor. McConnell iyice kendine gelmiş, havaya girmiş; bu kadarı belli. Sahneye çıkma sırası artık onda ve buna hazır. "İzinsiz olarak görev yerini terk ettim Memur Palace, bir daha oraya dönmeyeceğim. Arabayı şu anda Adalet Bakanlığı'ndan ödünç alıyor, şimdi hemen buradan gidiyorum ve sen de benimle geliyorsun."

"Neden ben?"

Esrarlı bir şey varmış gibi gülümsedi. "Hadi ama aptallık etme."

Motor hırıltılar çıkararak çalışıyor ve egzozdan Adalet Bakanlığı'nın sağladığı gerçek kurşunsuz benzin dumanı çıkıyor. Temiz bakımlı haliyle tam bir polis arabası, gerçekten güzel bir Chevrolet Impala. Houdini arabanın renkli camlarına dikkatle bakıyor. Hızla düşünmeye, aklımı çalıştırarak her şeyi gözden geçirmeye çalışıyorum. Eyalet yönetim binasındaki yangın alev alev devam ediyor, binaların arasında tek başına yanan bir dua mumu.

"Hadi Palace," diyor şoför kapısının yanında duran McConnell. "Kaosun en beteri su deposunun orada, bizse tam aksi yöne gideceğiz." Kaputa vuruyor. "Yardırmaya hazır mısın?"

"Evet," diyorum. "Sadece…" Etrafıma bakınıyorum. Bavulum yok. Bavula koyacak giysim de. Birileri evimi çaldı. Culverson'ın gömleğine sarılıp arabaya doğru ilerliyorum. "Tamam," diyorum. "Gidelim."

Şoförün yanındaki koltuk bavullarla, karton kutularda yiyeceklerle ve su şişeleriyle dolu. Bu yüzden arka koltuğa, McConnell'ın çocuklarının yanına geçiyorum. Houdini de çocuklarla arama oturuyor.

"Merhaba," diyorum Kelli ve Robbie'ye. McConnell arabaya

gaz verip bağırtarak Clinton Sokağı'na doğru yola koyuldu bile. Robbie başparmağını emiyor. Yıpranmış mavi bir oyuncak ayıyı çenesine dayamış. Ciddi yüzlü Kellie ürkmüş görünüyor.

"Bu köpeğin cinsi ne?" diye soruyor.

"Kıvırcık bişon," diyorum. "Göründüğünden daha serttir."

"Sahi mi?" diyor Kelli. "Zaten epey sert görünüyor."

McConnell, Clinton Sokağı'ndan Chevy yönüne dönüyor. Burası şehir merkezinin ters tarafında otoyola çıkan bölge. Houdini, Robbie'nin ensesini okşamasına izin verirken ben de ön ve arka koltuklar arasındaki ağa doğru eğilip McConnell'a nereye gittiğimizi soruyorum.

"Malikâneye."

"Ne malikânesi?"

"Sana bunu daha önce söylemiştim Palace." Gülüyor. "Eskilerden çocuklarla, mesela Michelson, Capshaw ve Rodriguez ile bunu aylar önce planladık ya."

"Aaa, evet haklısın," diyorum.

"Massachusetts'in batısında, Furman adlı küçük bir yerleşim yeri. New York sınırında. Her şey var. Bol su, yiyecek. Yemeklik yağ. Gerekli önlemler." Sesini yükseltirken dikiz aynasından arkaya bakıyor. "Başka çocuklar bile var. Memur Rogers'ın ikiz oğulları mesela."

"İkisi de yavşaklar," diyor Kelli. McConnell da, "Terbiyeli ol tatlım," diye cevap verdikten gaza basıyor. Kendinden emin bir şekilde saatte yüz altmış kilometre hızla dümdüz ilerliyor, şehrin çıkışındaki yolları hızla geçiyoruz.

"Bu konuda şaka yaptığını sanmıştım. Kırsalda bir malikâne filan."

"Ben asla şaka yapmam."

McConnell gururla ve muzip muzip gülümsüyor. Impala, kahverengi bir kurdeleye benzeyen Merrimack Nehri'ni soluna almış, 1. numaralı yolda uçar gibi ilerliyor. Koltuğa gömülmekten başka bir şey yapamıyorum. Batı Massachusetts… Kelli bir

şişe su istiyor. Houdini de biraz su içebilir. McConnell az da olsa bir tedirginlikle ağın açıklığından arka koltuğa iki şişe su uzatıyor. Artık sudan değerli hiçbir şey yok. Köpek adına teşekkür ettiğimde McConnell, "Sen de bir şişe su içsene korkuluk," diyor.

McConnell, hoşuma gidiyor bu kadın, hep böyleydi.

Impala'nın renkli arka camlarından içeri süzülüyor ay ışığı. Artık bozuk yollardayız. 89 numaralı güney yolu kavşağına doğru ilerlerken bir köprüden geçiyoruz. Şehir alevler içinde. Robbie uykuya dalmış. Bir buçuk blok uzunluğunda bir insan zincirinin yanından büyük bir hızla geçiyoruz. Sırt çantalarıyla, ellerinde tekerlekli bavullarla ilerliyorlar. Herhalde yaşadıkları yeri terk etmeye karar vermiş yerel halk birliklerinden biri, topluca sürgüne gidiyorlar ama kimbilir nereye.

Her şeye rağmen arkama yaslanıp yorgunluğun beni teslim almasını, gözkapaklarımın titreyerek kapanmasını bekliyorum. Houdini yanımda oturan Kellie'nin kucağında güvende. Gecenin geç saatlerinde yapılan araba yolculuklarında insanı saran büyüyü hissediyorum.

Zihnimin aradığı bir kelime var.

Burada ne arıyorsun, diye sordum McConnell'a, o da, *sıska herif, hayatını kurtarmaya geldim,* dedi bana.

Hangi kelimeyi arıyorum acaba?

Eskiden evim olan yerde tozun toprağın arasında yattığım sırada Impala'yla geldi ve bana ne teklif etti?

Ona eve dönmesini söyle dedi Martha, acil bir şey emreder gibi bir sesle. *Selametinin buna bağlı olduğunu söyle.*

Bir anda gözlerim açılıyor.

Kelli ve Houdini hafif hafif horluyorlar. Şehrin dış sokaklarında ilerliyoruz; neredeyse batı yönündeki otoyola girmek üzereyiz.

Selamet.

Korkunç denizleri cesaretle göğüsleyen, kurşunlanan, sudan ağlarla toplanan, kendilerini bilinmedik kıyılara atan bu insanlar çalıntı bir helikopterle ülkeyi dolaşan kız kardeşimle aynı amaç peşinde.

Selamet. Ve bunu muhteşem bir gelecekte ve cennetin sonsuz yüksekliklerinde değil *bu dünyada* arıyorlar.

Yanımda not defteri ve kalem yok. Gözlerimi sıkı sıkı yumuyor ve acaba bir bağlantı kurabilir miyim diye düşünerek olayları sıraya koymaya çalışıyorum.

Komiser Yardımcısı Thunder'ın eline geçen hafta aptalca bir broşür geçti, yine geçen hafta eşyalarını takas etti ama tahliye günü bugündü – Culverson onu bugün verandada yalnız ve üzgün beklerken gördü. *Bugün*.

"McConnell?"

"Söyle, dostum."

Cortez de bugün sabah sekiz buçuk civarında Martha'yı verandasında birini beklerken gördü. O da bugündü. Jeremy, Martha'ya dokuz veya onda gitti. Umutsuz ve heyecanlıydı. Aşkını ilan etmeye hazırlanıyordu ama Martha orada yoktu, çekip gitmişti.

"McConnell, acaba geçerken çabucak bir yere uğrayabilir miyiz?"

"*Ne*?"

"Tamam, tamam, sen beni bir yerde bırak en iyisi."

"Palace."

"Seni sonra bulurum ben. Bana adresi verirsin. Şu pizzacıya uğramam gerek."

"Pizzacı mı?"

"Rocky'nin yeri. Steeplegate Alışveriş Merkezi'nde."

Memur McConnell hiç hız kesmiyor.

"Beş dakika Trish." Öne eğilip ağın arasından umutsuz bir mahkûm ya da günah çıkaran biri gibi yalvarıyorum. "Lütfen. Bir durak daha."

7.

McConnell söylenerek tepe lambalarını ve sireni açıyor, Impala sert bir U dönüşü yapıp son hızla AVM'nin oradaki Rocky'nin yerine doğru gitmeye başlıyor. Loudon Sokağı ile Herndon Caddesi'nin kesiştiği köşede dolanan kalabalık bir serseri grubuna çarpmamak için kaldırıma bile çıkıyor. Grubun yarısının elinde büyük el fenerleri, birçoğunda tabanca var ve çok sayıda alışveriş arabasının etrafını çevirmişler. Deri ceketli ve motosiklet kasklı bir adam bir lamba direğinin tepesinden aşağıdakilere talimatlar yağdırıyor. Yanlarından hızla geçerken direkteki adama dikkatle bakıyorum, çocukken gittiğimiz dişçi.

Rocky'nin önünde birden durduğumuzda gözüme ilk çarpan AVM'nin iki ucunda birer ateş yandığı oluyor.

"Birkaç dakikamız var," diyor McConnell öfkeyle. "Bu sokak beş dakika içinde alev alacak."

"Biliyorum."

Ben arabadan atlarken Kelli de uyanmış etrafa bakıyor.

"Çok ciddiyim, McConnell," diyorum, "Gitmen gerekirse durma git."

Ben pizzacıya doğru koşarken, "Giderim," diye sesleniyor arkamdan.

Kapılar kilitlenmiş ve zincirlenmiş. Acaba çok mu geç kaldım? Pek sanmıyorum. Bence hâlâ Martha ile babası Rocky içerdeler. Şehir yanıyor, onlarsa buraya kapanmış, Thunder gibi gelmeyen selameti bekliyorlar. İçindeki değerli eşyalar alınmış, geri kalan her şey, odun yakılan fırın, paintball tabancaları ve hedef tahtaları, bakırdan yapılmış ağır mutfak malzemeleri, soğutucular ve yakıt tankları devrilmiş olan o dev salonun ortasında beklediklerine eminim. Kapıya güm diye vuruyor, cama tekme atıyorum. Rocky ile Martha'nın içerde korkudan delirdiklerini biliyorum. Sabahtan beri oradalar. Aptal kaçak kocasını daha fazla beklemesine gerek olmadığını ileri sürerek bu sabah Rocky onu almaya geldi. Cortez'in talihsizliği Rocky'den evvel gelmesiydi. Zaman geçiyordu; kimseyle bir şey konuşup zaman harcamak istemiyordu. Tek istediği kızını almaktı. Çünkü büyük gün gelmişti. Yitirilecek tek bir an bile yoktu.

Elimin tersiyle ara sıra pencereleri yoklayarak bina duvarı boyunca sol tarafa ilerliyorum. Kalın pleksiglas kapıyı tekmeleyerek açmaya imkân yok. Jeremy, Martha'nın evinden çıktıktan sonra buraya uğradıysa –ki eminim uğramıştır– sevdiği kişinin burada da olmadığını düşünmüş olmalı. Burada da bir çıkmazla karşılaşınca evine dönüp zehir içti.

Fakat oradalar, içerde olduklarını biliyorum. Bekliyorlar. Bütün her şey çöküyor ve onlar hâlâ onların selameti olacağına söz vermiş birilerini bekliyorlar.

Pencereye vurarak "Hey?" diye bağırıyorum. "Hey!"

Ellerimi gözlerimin üstüne siper yaparak renkli camdan içeri bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Yoksa içeride değiller mi? Belki de yanılıyorum. Martha burada kurtarılmayı beklemiyorsa, bir hiç yüzünden hem kendimi hem de McConnell ile çocuklarının hayatını riske attım. Arkama dönüyor, Trish'in arabadan öfkeyle bana baktığını görüyorum. Umarım beni burada bırakıp gider de çocuklarını ve köpeğimi kurtarır, umarım böyle yapar.

Hava sıcak, çok sıcak. Gece yarısı olmasına rağmen… Yaz ge-

cesinin siyahlığını yangınların turuncusu ve sarı alevleri bölüyor.

Tekrar sesleniyorum: Rocky! Martha! Herhalde, gayet ikna edici konuşan Öteki Dünya pazarlamacılarının ezberlettiği, siyah arabalarda kurtarıcı konvoyu olarak sökün edecek, tulum giymiş hoş insanlardan işitmeyi bekledikleri parolayı söylemem lazım. Geri dönüyorum. McConnell hâlâ aynı yerde bekliyor. Parmağımı havaya kaldırıp çevirerek polis dilinde bir işaret veriyorum. Beni görmemesi veya anlamaması olasılığına karşı da, "Işıklar, McConnell," diye bağırdım. "Işıkları aç."

McConnell ışıkları açıyor ve arabanın tepesindeki klasik polis göstergesi mavi ışık dönmeye başlıyor. Acımasız bir taktik bu ama Martha'yı dışarı çıkarmak zorundayım. Karanlık bir lokantadan polis devriye arabasını başka türlü tanıyamaz. Taktiğim işe yarıyor, rüyasında olduğu gibi, görmek istediğini görüyor kadın. Kapı pat diye açılıyor ve Martha arabaya doğru koşuyor.

"Martha."

Fakat durmuyor, pencerelere bakarak arabaya doğru yanımdan hızla geçip gidiyor. McConnell'ın önde ve arka koltukta da Kelli'nin arabaya doğru koşan çaresiz hayaletten korunmak ister gibi büzüldüklerini görüyorum. Rocky Milano kızını geri almak için yalpalayarak çıkıyor, Martha ise etrafına bakınarak dönüyor. Kocası yok. Rocky önlüğünü çıkarmış, eşofman giymiş; kel kafası kıpkırmızı ve terli.

Martha başını sağa sola sallayarak bana doğru koşuyor. Yanakları kızarmış. Solgun gözleri iri iri açılmış. "Nerede, nerede o?"

"Martha…"

"*Nerede o*?" diye ciğerlerinin bütün gücüyle bağırıyor Martha.

Ne diyeceğimi, hikâyenin ne kadarının anlatmaya değer olduğunu bilemiyorum. Delikanlının biri sana takıntılıydı. Kocanın seni terk etmesini o sağladı. Kocan çılgınca bir işin peşine düştü ve deniz kıyısında bir yerde vurularak öldü.

"Nerede o?"

"Martha içeri gir," diyor Rocky. "Dışarısı tehlikeli."

"Doğru," diyorum. "Gitme vakti."

Rocky bana bir yabancı gibi bakıyor. Sanırım beni pek hatırlamadı. O artık hayatının bundan sonraki bölümüne, yani kendisine, kızı, kendisi ve hatta ortadan kaybolmadan önce damadı için vaat edilen selamete odaklandı. Acaba Öteki Dünyacılar'a şöyle bir şey sordu mu: "Damadımı da bu işe katabilir miyiz? Kızım onsuz katılmak istemiyor da." Acaba bu madrabazlar önce kem küm edip sonra da zaten var olmayan yeraltı yerleşkesinde var olmayan bir noktayı pazarlamayı kabul ettiler mi?

"Brett nerede, Henry?" diyor zavallı Martha ve ben ona sadece, "Öldü," diyorum. Yere diz üstü çöküyor, yüzünü ellerinin arasına alıp uzun, tiz ve tek hecelik bir feryat koparıyor. Martha Milano için dünyanın sonu geldi.

"Tatlım?" Rocky hemen gidip onu iri elleriyle koltuk altlarından tutup kaldırıyor ve kucaklıyor. "Tamam, onun yasını tutacağız ama şimdi gitmemiz lazım. Hadi. Gidelim."

Martha'yı her an yanmaya başlayacak binaya doğru sürüklüyor. McConnell korna çalıyor ama yerimden kıpırdayamıyorum. Martha'yı burada bırakamam, ölmesine izin veremem.

"Martha," diye sesleniyorum. "Haklıydın. Başka biri yoktu. Tanrı adına çalışıyordu."

Martha babasının elinden kurtuluyor. Bana bakıyor, sonra gözlerini gökyüzüne, belki Tanrı'ya belki de asteroite çeviriyor. "Öyle mi?"

"Evet öyle." Ona doğru bir adım atıyorum ama Rocky kızını tekrar yakalıyor.

"Yeter artık," diyor sertçe. "İçeri girmemiz, gelmelerini içerde beklememiz lazım."

"Kimse gelmeyecek," diyorum ikisine birden. "Gelmeyecekler."

"Ne? Sen nereden biliyorsun?" Rocky bana doğru ilerliyor. Alnındaki damarları patlayacak gibi şişmiş.

Fakat içinin bir tarafıyla da olsa bunu anlıyor, anlamak zorunda. Onlara bildirilen saat, konvoyun geleceği söylenen vakit çoktan geçti. Thunder bile saatler önce bu gerçeği anladı ve kabul etti.

Rocky kadar Martha için de sakin, otoriter ve düz bir sesle konuşmaya çalışıyorum. "Öteki Dünya diye bir kurum yok. Dolandırıcının tuzağına düştünüz. Kimse gelmeyecek."

"Saçma," diyor Rocky eliyle beni göğsümden itip topuklarımın üstünde geri geri gitmemi sağlayarak. "Çok saçma." Martha'ya dönüp tedirgin bir gülümsemeyle, "Sen üzülme tatlım. Ben bu insanların istediği *her şeyi* yerine getirdim. Her şeyi," diyor.

Aynı anda arkamızda bir gürültü yükseliyor, herkes dönüp bakıyor. Tam otoparkın üzerinde, AVM'nin çatısı parçalanarak çöküyor. McConnell kornaya asılırken dönüp bağırıyorum. "Geliyorum, geldim." Tekrar Martha'ya doğru koşup ona elimi uzatıyorum.

"Martha."

"Hayır," diyor Rocky. "Geliyorlar. Geliyorlar işte. Anlaşmamız var."

Anlaşma. Elinde bir tek bu anlaşma var ve buna güvenecek. Fikrini değiştirmek, anlamasını sağlamak mümkün değil. Artık bu aşamada yalnızca hissetmek mümkün. Bize hissedecek ne kaldıysa artık. Helikopter Nico için geldi, doğru, bu oldu ve belki de Tanrı Misafiri gerçekten Tanrı'ya gitti ama bu konvoy Thunder'ın konvoyu gibi değildi belki de. Belki hemen yolun üstündeydi, belki bir yalandı, belki de değildi. Hiçbir şeye ama hiçbir şeye güvenemeyiz artık, hiçbir şey kesin değil.

"Sen kal ama Martha'ya izin ver," diyorum Rocky'ye.

Başını iki yana sallıyor ve tam konuşacakken Martha onu durduruyor. Birden sakinleşmiş, zihni durulmuş gibi. "Gitmek mi?" diyor. "*Nereye*?"

Buna cevap veremem işte. Yanan bir otoparkta bu kadın bir araba konvoyunun gelmesini bekliyor ve ben ona daha iyi bir seçenek sunamıyorum. McConnell'ın kırlardaki polis evini ona öneremem. Kendi evim tepeden tırnağa yok oldu. Dünyadaki güvenilir yerler hızla tükeniyor.

"Teşekkürler Henry," diyor Martha Milano ve eğilip yanağımda belli belirsiz bir ruj izi bırakarak beni yavaşça öpüyor. Elimi

kaldırıp iki parmağımla yanağıma dokunuyorum. Martha o sırada çoktan gidiyor, babasının güçlü koluna yapışmış bile, adam onu kıyameti beklemek üzere tekrar içeri sokuyor.

"Çok üzgünüm McConnell," diyorum Impala'ya atlarken. "Hadi gidelim."

KAPANIŞ

12 Ağustos Pazar

Sağ Açıklık 19 03 39.1

Dik Açıklık -68 41 32

Uzanım 122.0

Delta 0.677 Astro-birim

Hepimiz, aynı anda duyuyoruz. Gece yarısı, ev birden hareketleniyor. Tüm polisler yataklarından fırlayıp yorganlarını bir kenara atıp tabancalarını eşofmanlarının bel kemerine sıkıştırıyorlar. Çocuklarla dolu yatak odalarına başlarını uzatıp, "Olduğunuz yerde kalın çocuklar, her şey yolunda," diye fısıldıyorlar. Verandada gece nöbeti tutan ve kabul ettiğimiz kurallar gereği o gecenin amiri olan Memur Melwyn ile Memur Kelly'ye destek olmak üzere dışarı çıkıyorlar.

Beretta'sını göğüs hizasında tutan Memur Melwyn, "Üç keskin çarpma sesi yükseldi," diye bağırıyor polislere doğru. "Ya bahçede ya da tam sınırda."

"Güneydeki bahçeye gidecek bir ekip lazım," diyor Memur Kelly ve silahını çekmiş duran tüm polisler başını sallayarak bunu onaylıyorlar. Bende sadece devriye görevinde kullandığım türden bir SIG Sauer var. Aynı sesi tekrar duyduğumuzda birbirimizden ayrılıp harekete geçmeye hazırlanıyoruz. Sanki bir metal başka bir metale çarpmış gibi bir ses yükseliyor ve biz donup kalıyoruz.

"Ayı," diyor Memur McConnell.

"Ne dedin?" diye fısıldıyor Melwyn.

"Bakın. Ayı."

Massachusetts'in batısında orman içinde bir binanın verandasında bir grup polis, saat gecenin ikisi veya üçünde, adrenalin yüklü, bahçe kulübesinin kapısına pençe atan iri yarı kahverengi ayıya hep birlikte şaşkınlıkla bakakalıyoruz. Burası birçok ek binadan birisi ve içinde buz blokları, ham şeker, tuz, kuru yulaf çuvalları, iyot tableti ve klor kutuları, mühimmat ve birkaç kilo patlayıcı var. Ayının muhteşem görünüşü karşısında felç olmuş gibi kalıyoruz. O sırada ayı kulübenin kilitli kapısıyla uğraşmaktan vazgeçip bahçede uzun adımlarla arkadaki çalılığa doğru ilerlemeye başlıyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyor McConnell.

"Evet," diyorum.

"Onu vurmalıyız," diyor Capshaw.

Kimse itiraz etmiyor. Memur Capshaw verandadan iniyor. Kocaman yuvarlak kafalı, tepesini kazıtmış, iri yarı bir adam. Ay ışığında tüfeğiyle nişan alıyor, ayıyı arka arkaya iki atışla yere mıhlıyor. *Pat, pat.*

Ayının derisini ve kürkünü isteyenler dışında kalanlar yataklarımıza geri dönüyoruz.

Kaldığımız eve uzun tartışmalardan sonra çocukların isteğiyle Polis Evi denmesine karar verildi. Burası neredeyse New York eyalet sınırında sayılabilecek Furman'deki büyük bir ahırdan bozularak yapılmış bir ev. Küçük çocukların bazıları neredeyse bütün öğleden sonrayı samanlığın resim ve el işi bölümü olarak düzenlenen kısmında geçirerek güzel bir Polis Evi tabelası hazırladılar. Tabelanın üstüne altın madalyalar, gökkuşakları, barış işaretleri ve parlak gümüşi yıldızlar resmedilmiş. Yetişkinler arasında çocukların şaşkınlıkla karşıladığı yoğun bir tartışma var. Tartışmanın konusu böylesine renkli bir tabelanın eninde sonunda bir saklanma yeri sayılabilecek bu eve asılmasının akıllıca olup olmayacağı. En çok endişelenenler arasında ben de varım. Trish çocukların tarafında. "Zaten göze çarpmayacak gibi değiliz," diyor.

Evde toplam on dokuz yetişkin ve on üç çocuk var. Hepsi de kadın ve erkek polislerle, onların eşleri ve çocukları. Ek olarak üç tane de yardımcımız var. Bunlardan Rod Duncan yirmi dokuz yıldır Concord Emniyet Teşkilatı'nda odacılık yapan suratsız ama iyi bir insan. Aslında eski bir sabıkalı. Çocukların yaşları dört ile on beş arasında değişiyor. Houdini dışında evcil hayvan olarak iki kedi, bir tavşan ve kavanoz içinde bir Japon balığı var. Balığı Memur Rogers'ın dokuz yaşındaki ikizleri büyük bir gayret gösterip yüzlerce kilometrelik yol boyunca kucaklarında taşıyarak getirdiler. Ayrıca devriye polisi Rhonda Carstairs'e ait Alexander adında iri yarı bir çoban köpeği var. Alexander paytak paytak yürüyen, gözleri ıslak, şaşkın bakışlı yaşlı bir köpek. Boyu Houdini'nin neredeyse on katı olmasına rağmen emir eri gibi köpeğimi takip ediyor.

Evin büyük olmasına ve çevresindeki ek binalara rağmen yatacak yer sınırlı. Sonunda Memur McConnell'la ben çok az bir konuşmadan sonra aynı odayı paylaşmaya karar verdik. Kelli ve Robbie ile bu konuyu önceden konuşmak ve onlara bu değişikliğin nedenini güzelce açıklamak ister mi diye McConnell'a sordum ama o buna gerek olmadığını söyledi.

"Onlar seni seviyor," dedi. "Hayatlarından memnunlar."

"Peki, sen memnun musun?"

"Şey," dedi. Bana doğru eğildi. "İşte insan bu şartlarda ne kadar memnun olabilirse o kadar memnunum. Kolun nasıl?"

"Kolumu hissedebiliyorum. Dokununca acıyor."

"O zaman dokunmaktan vazgeç."

Bu konuşmayı bir cumartesi sabahı yaptık, son cumartesi. Verandada durmuş doğaçlama bir oyun oynayan Kelli'yi ve iki arkadaşını seyrediyorduk. Houdini çocukların yanında havlayarak onları korumaya gelmiş Gizli Servis ajanı gibi dolaşıyordu. Alexander ise paytak yürüyüşüyle yine Houdini'nin arkasındaydı.

Capshaw ile bu gece nöbetçiyiz, tuvaletini yapmak için bahçe sınırını aşıp koruluğa girdi. Tam o sırada yüz metre kadar ötede belli belirsiz bir ışıkla, dar yolda yavaş yavaş eve doğru ilerleyen bir araba görünüyor.

Ayağa kalkıyorum. Houdini de. Kuyruğunu dikiyor ve burnunu yola doğru uzatıyor. Yoldan çak çuk diye garip nal sesleri geliyor.

Houdini havlıyor. "Biliyorum," diyorum. "Biliyorum."

Bir at arabası. Sanki bir masalın içinden çıkıp gelir gibi karanlığın içinden çıkıyor. Çakıl döşeli kır yolunda ilerledikçe nal sesleri yankılanıyor. Sürücü koltuğunda silindir şapkasıyla gülünç bir soylu edasıyla Cortez var. Elinde benekli bir kısrağın dizginlerini tutmuş sırıtıyor.

"Selam," diyor dizginleri çekip şapkasıyla selam vererek. Saçlarını Thomas Jefferson gibi gevşek bir atkuyruğu yapmış.

Silahımı indirmeden, "Beni burada nasıl buldun?" diye soruyorum.

"Atla arabayı nasıl elde ettiğimi sormak istemez misin?" diyor.

"Beni nasıl bulduğunu öğrenmek istiyorum."

"Tamam." Cortez arabadan atlıyor ve şapkasını sanki eskiden beri bu evde oturuyormuş ve yine eve dönmekten memnunmuş gibi verandaya atıyor. "Ama atın hikâyesi daha ilginç."

"Ellerini görebileceğim bir yerde tut."

İçini çekip emrime itaat ediyor ve tekrar beni nasıl bulduğunu soruyorum. Meğer Martin Porter adında genç bir polis memuru varmış ve bu Furman'daki ev planından haberdarmış. Fakat Concord'da tanıştığı bir kız orada güzel bir gerisayım partisi verileceği için Atlantic City'ye gitmek isteyince buraya gelmekten vazgeçmiş. Cortez bu Porter'i tanıyormuş. Çünkü Porter toplanan delillerin konduğu odadan mühürlenmeden önce bir miktar kristal denen sentetik uyuşturucu aşırmış. Cortez de Porter için bu uyuşturucuyu Seacoast Plajı'ndaki bazı bağımlılara satıyormuş ve parayı yarı yarıya bölüşüyorlarmış.

"Her neyse, geçen hafta Ellen'la bir konuda anlaşmazlığa düştük." Sol elini sallıyor ve bahçedeki fenerlerin loş ışığında işaretparmağının ucunun uçurulduğunu fark ediyorum. "Bizim Office Depot'nun yönetimini kendisi devraldı. Porter bana ormandaki sadece polislere ait bu çılgın saklanma yerini anlatmıştı. Ben de kendi kendime 'eh ben de bir polis tanıyorum nasıl olsa' diye düşünüp buraya geldim."

Bu hikâyenin bir yerine itiraz etmenin bir yolunu bulmaya çalışırken Capshaw elindeki tabancayı Cortez'e doğrultarak aniden ağaçların arasından ortaya çıkıyor.

"Ellerini havaya kaldır," diye bağırıyor.

"Ellerim zaten havada."

"Kimsin sen?"

"Tamam, Capshaw," diyorum. "Ben onu tanıyorum."

"Onu tanıyıp tanımadığını sormadım. Kim olduğunu sordum."

Capshaw son derece sinirli; adamı tutuklayıp oracıkta bir hapishane kurup içine tıkmaya hazır. Yüzü kıpkırmızı, gözleri ateş saçıyor ve asker tıraşlı kafasının altında alnı kırışmış, kaşları çatılmış. Tişörtünde Señor Frog'un Bahar Tatili Fiestası Cancun 1997 yazıyor.

"Ne yapman lazım biliyor musun?" diyor Cortez yumuşak bir sesle. "Arabayı aramalısın."

Capshaw bana bakıyor; omuz silkiyorum. Verandanın basamaklarından iniyor ve arabayı boşaltmaya başlıyor. O sırada at titriyor, karanlıkta başını sağa sola savuruyor. SIG Sauer'i verandanın merdiven tırabzanına yaslanmış duran Cortez'e doğru tutuyorum. Elleri hâlâ havada. Hiçbir şeyi umursamazmış gibi David Bowie'nin "Golden Years"ını mırıldanıyor.

Capshaw küçük siyah bir çantanın ağzını kapatıp yere atarken, "Giysi. Kişisel eşya," diye rapor veriyor.

"Ecstasy hapları da var," diyor Cortez bana gizlice. "Onları fark etmedi."

"Yemeklik yağ," diyor Capshaw arabadan iki büyük plastik bidon çıkararak. "Bir kutu dolusu dergi."

"Çoğu porno."

"Bıçaklar," diyor. "Biraz daha bıçak var."

Cortez bana bakıp göz kırpıyor. "Bak şimdi ne bulacak."

Ve kumarhanede bir araya toplanan çeyrekliklerin sesi gibi bir hışırtı işittim. Yoksa çekirdek sesi mi? Tanrım. Capshaw bir folyo ambalaj içindeki çekirdekleri alt üst ediyor. Heyecanlayım; Cortez sırıtıyor. Capshaw neşeyle bize bakıyor. Elindeki folyo ambalajı sanki bir korsan ganimetinin ağırlığını tartar gibi sallıyor.

"Kahve çekirdekleri," diyor artık ellerini indirmiş olan Cortez'e şaşkınlıkla bakarak.

"Onlardan çok var. Onları nereden aldığımı bilmek ister misiniz? Müthiş bir hikâye."

Sona yaklaşırken, çoğu günler halimden, beklemekten McConnell ve diğerlerinin arkadaşlığından, üzerime düşen görevleri

özenle yapmaktan memnunum. Zihnimi günlük olaylarla, o sırada olacak bir şeyle ya da ilk önce yapılacak işle oyalamayı, fazla uzak geleceğe ve fazla uzak bir geçmişe bakmamayı genellikle başarabiliyorum.

McConnell ile sabahları çoğu zaman erkenden kalkıyoruz. Sabah mutfakta kahvemizi içip pencereden bahçeyi, müştemilatı ve onların arkasındaki orman arazisini seyrediyoruz. Batı Massachusetts'de artık sonbaharın eli kulağında; ağaçların yeşili uçlardan sararmaya başladı. Trish masada oturmuş bana dün akşam Memur Michelson'la aralarında geçen bir tartışmayı anlatıyor.

"Ciddiyim, bu herifi bir gün boğazlayacağım," diyor. "Çünkü Michelson, hâlâ bir şansımız kaldıysa, işte çılgınca bir senaryo filan, mesela asteroiti vurmak, yönünü değiştirmek veya bazı dincilerin duayla onu yola getirmesi gibi, bunların bu aşamada daha kötü sonuç vereceğini söylüyor. Onun o yapmacık gülümsemesini bilirsin; adamın ciddi mi olduğunu yoksa dalga mı geçtiğini anlayamıyorsun ama o her şeyi eski hale getirmekten bahsediyor. Her şey bu kadar berbat hale gelmişken her şeye yeniden başlamaya çalışmak ne kadar zor olurdu? Ben de dedim ki, 'Dostum, ne olursa olsun ölümden iyidir. *Her ne olursa.*'"

"Öyle, tabii ki," diye cevap veriyorum başımla onaylayarak. Onu dikkatle dinlemeye çalışıyorum ama Trish *yönünü değiştirmek* dediği anda benim aklıma Nico geliyor, ortadan kaybolan kız kardeşimin anıları sınırı izinsiz geçen istilacılar gibi bütün beynimi dolduruyor. Nico'nun dört yaşındayken bisikletten düşmüş hali, altı yaşındayken şaşkınlık içinde cenazeler için gelen kalabalığa bakışı, on yaşındayken sarhoş oluşu ve benim onu asla bırakmayacağıma dair söz verişim. Helikopterin beni Fort Riley gözetleme kulesinden almak üzere aniden ortaya çıkışı, metrelerce beyaz havluyla kolumdaki yaraya tampon yapması ve her şeyin yolunda gideceğini söylemesi.

"Hank?"

"Evet?" diyorum gözümü kapayıp açarak.

"İyi misin?"

Trish'e her şeyi beş dakikada anlatıyorum: Jordan'ın takıldığı dükkânı, sarışın kızı ve bilgisayarı, helikopteri. Ayrıntıları sorunca yaptıkları plan hakkında hatırladığım kadarıyla bildiklerimi de söyledim: Nükleer patlama ve "ters reaksiyon" yoluyla asteroiti parçalamadan, yani en az hasarla hızın değiştirilmesi. Askeri cezaevinde çürüyen gizli biliminsanı.

"Tanrım," diyor Trish.

"Evet, işte böyle." Kahvem soğumuş. Bir tane daha almak için ayaklanıyorum.

"Devlet bunu önlemeye o kadar kararlıysa bu biliminsanını neden öldürmemişler ki?"

"İşte bu önemli bir soru," diyorum. "Ben bunu sormadım bile."

"Bak, kendini suçlama," diye mırıldanıyor Trish. "Kardeşin buna karar verdiyse karar vermiştir; yapacak bir şey yok." Nico'yu birkaç kez gördü: polis balolarında, emniyette, bir iki kere de bizim evde.

O sırada Uyuyan Güzel geceliğiyle yanımıza gelen Kelli "Ne kararı?" diye soruyor.

"Hiç tatlım. Yeni bir şey yok."

Kelli erkek kardeşinin elini tutmuş. Atıştırmalık bir şeyler almak için kiler kapısını açıyor. Polis Evi'nde çocukların istediklerini yiyebileceklerine dair kesin bir kural var.

"Gidip kız kardeşini bulmalısın."

Cortez'in bize doğru geldiğini fark etmemişiz. Kapıda durmuş olağanüstü ciddi bir yüzle bize bakıyor.

"Neden?" diye soruyor McConnell ona dönerek. İkisi henüz birbirlerini pek tanımıyorlar.

"Çünkü kardeşi o," diyor Cortez. "Şunlardan ben de bir tane alabilir miyim?"

Kelli ona küçük keklerden birini uzatıyor ve Cortez konuşmaya devam ederken kekin ambalajını açıyor.

"Ailenden biri o. Senin için bir anlamı var. Haline bir bak. Her

şey değişti. Asteroit bir buçuk ay sonra dünyamıza çarpacak. Ya kardeşinin başı dertteyse? Ya yardımına ihtiyacı varsa?"

Cortez bir yandan kekini ısırıp bir yandan da beni inceliyor. McConnell da bana bakıyor, eli kolumun üzerinde. Bense fincanımdan çıkan buharı izliyorum.

Evet, diye düşünüyorum. *Ya bana ihtiyacı varsa?*

TEŞEKKÜRLER

Harvard Smithsonian Astrofizik Merkezi'ndeki Minör Gezegenler Merkezi direktörü Doktor Timothy Spahr'a, Memur Joseph Wright'a ve New Hampshire'daki Concord Emniyet Teşkilatı'ndaki herkese, Andrew Winters'a

Quirk Books'taki aileme: Jason, Nicole, Eric, Doogie, Mary Ellen, Jane, Dave, Brett, ve –gerçekten– oradaki herkese

Evimdeki aileme: Diana, Rosalie, Ike ve Milly'ye

Temsilcim, Joelle Delbourgo'ya

Akıllı insanlara: Ticaret ve ekonomi yazarı Eduardo Porter'a, Kuzey Carolina Eyalet Üniversitesi, tarım ve kaynaklar ekonomisi profesörü Mitch Renkow'a, Amerikan üniversitesi Uluslararası Hizmet Okulu'ndaki Christopher Rudolph'a, Indiana American Water'daki Joe Loughmiller'a, Dr. Zara Cooper'a, Dr. Nora Osman'a, Dr. Gerardo Gomez ve Indianapolis'teki Wishard Hastanesi'ndeki meslektaşlarına, Dani Sher'e, PA-C'e, ve Chicago, Mount Sinai Hastanesi'ndeki meslektaşlarına, Yeşil Bereliler'den Yarbay Eric Stewart'a, Sebring, Florida'daki Snipercraft Şirketi'ndekilere

İlk okurlarıma: Kevin Maher, Laura Gutin, Erik Jackson, özellikle benim kendi Dedektif Culverson'ım olan Nick Tamarkin'e

Indianapolis, Butler Üniversitesi'ndeki meslektaşlara, öğrencilere ve dostlara,

Boston, Grub Caddesi'ndeki meslektaşlara, öğrencilere ve dostlara

Teşekkür ederim.

